

Giới thiệu Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền

Vốn anh không muốn dính dáng gì đến người phụ nữ đơn thuần vừa mới kết hôn này, cuối cùng lại ở trong phòng trình diễn tiết mục anh hùng “Nhỏ” mỹ nữ - bởi vì cô bị sô pha đặc chế của anh ăn luôn. Sau đó là quen với ánh mắt sùng bái của cô, thủ nghệ của cô, tất cả của cô, anh biết đối với một người báo thù mà nói có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng vẫn kìm lòng không được, ngay cả cô ghen tức giận, không để ý tới, anh đều rất vui vẻ. Bởi vì thật là vui, anh lại không muốn thẳng thắn thừa nhận tất cả mà có thể mất đi cô, không nghĩ tới anh không nói không có nghĩa là người khác cũng sẽ không làm, từ đó về sau, cô vợ của anh lặng lẽ bỏ trốn, bởi vì cô cho rằng cô chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của anh, tình yêu anh đối với cô chỉ là hành động đơn thuần, cho nên sau khi tiếp tục “kế hoạch báo thù” anh quyết định theo đuổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trải qua tiệc cưới mệt nhọc cả một ngày, Hàn Ngữ mất hơn một giờ, tự mình rửa mặt chải đầu sạch sẽ từ đầu đến chân, từ lớp keo xịt tóc vừa dày vừa nặng, lớp trang điểm nồng đậm và thay ra lễ phục cô dâu, bây giờ thì đang thả lỏng người ngồi ở mép giường tân phòng.

Hôm nay cô gả cho Hường Kinh cô không dám nói chờ mong gì đối với hôn lễ này, nhưng ảo tưởng luôn có.

Cô hy vọng người chồng tương lai có thể yêu kính cô, mình có thể hòa hợp ở chung với gia đình chồng, càng hy vọng mình đối với sự nghiệp nhà chồng hoặc gia đình đều có thể giúp được. Đáng tiếc, trải qua tiệc cưới hôm nay, cô phát hiện điều vọng tưởng này tựa hồ khó đạt thành.

Hường gia cùng Hàn gia kết hợp, là quan hệ thông gia căn cứ vào lợi ích kinh doanh. Bởi vì xí nghiệp Hàn thị Tổng giám đốc – cũng là anh cả của cô Hàn Phong hợp tác với một công ty khác gặp khó khăn, cần tiền mặt quay vòng gấp, mới đưa cô cùng chị hai Hàn Thẩm gả đến Lãng gia cùng Hường gia hai đại gia tộc trong giới kinh doanh.

Theo lời đồn đãi, con trưởng Hường gia Hường Kinh nghiêm túc có trách nhiệm, mà con trưởng Lãng gia Lãng Dục Vĩ lại phóng đảng không kềm chế được, vì hạnh phúc của cô, chị hai vốn được gả đến Hường gia lại ở trước hôn lễ, đề nghị với cô hai người lên trao đổi chủ rể, để cô gả vào Hường gia, mà chị hai khôn khéo giỏi giở-ang lại gả vào Lãng gia, đi ứng phó công tử bột kia (*).

Đương nhiên cô đáp ứng đề nghị nhìn như vớ vẩn này, không chỉ vì nghe đồn, còn vì trước hôn lễ, Hàn Thẩm đã sớm ngưỡng mộ Lãng Dục Vĩ, tuy rằng Lãng Dục Vĩ không biết thân phận của cô, nhưng Hàn Ngữ hy vọng chị mình được hạnh phúc, vì thế tiết mục trao đổi chủ rể, liền định như vậy.

Nhưng tiệc cưới hôm nay, khiến cô biết ảo tưởng dù sao cũng chính là ảo tưởng. Chị hai từ một tuần trước đã gả đến Lãng gia, mà cha cô không chỉ có chưa đem chuyện đổi cô dâu nói cho Hường gia, còn cố ý phong tỏa tin tức. Bởi vậy trên tiệc, khi mẹ Hường nhìn đến tân nương không phải Hàn Thẩm thì sắc mặt xanh mét, nhưng vì ngại còn khách mời, không có trực tiếp phát tác.

Cô hiểu được, con đường tiếp theo của mình đi không dễ, cả một ngày chủ rể của cô chưa cùng cô nói một câu, bà lại thỉnh thoảng dùng ánh mắt lạnh như băng bắn về phía cô, khiến cô đứng ngồi không yên đến bây giờ.

Chồng của cô, là người tốt không? Đối đãi cô được không? Trong hôn lễ, cô thẹn thùng không dám nhìn ngay mặt anh, chỉ liếc trộm đánh giá thân hình to lớn của anh, làn da ngăm đen, gương mặt chính trực thoát nhìn rất uy thế, bộ dáng không dễ chọc, mà trong khách mời cũng có rất nhiều người trắng kiện, đáng người cường tráng, nếu cô không xác nhận trên người mặc thật là lễ phục cô dâu, nhất định sẽ hoài nghi mình không cẩn thận xông làm vào hội trường đàm phán của hắc đạo. Chỉ cần Hường Kinh bắt đầu mời rượu, đoàn người sẽ ở dưới đáy bàn lấy ra súng tiểu liên Ô Tư[1] bắn phá lẫn nhau.

Nghe nói, Hường Kinh là một chuyên gia thiết kế nội thất, nhưng sự nghiệp nội thất của Hường gia đều do mẹ anh nắm giữ. Suy tư đến tận đây, cô tò mò nhìn xung quanh tân phòng, mới phát hiện nội thất trong phòng này không chỉ có tạo hình đặc biệt, đồng thời còn đầy đủ công dụng, toàn bộ phối hợp cùng nhau có cảm giác đột ngột, với khéo léo..

Cô đứng dậy, sờ sờ cái gương soi toàn thân bên cạnh, không cẩn thận đẩy nó ra mới phát hiện bên trong là một gi-à-n phòng thay quần áo, một ít hành lý của cô đã được xếp gọn thỏa bên trong; còn có bàn trang điểm, hộp đựng trang sức khắc hoa văn, cô có thể để các loại lược; mặt khác, còn có một cái chén lớn đặt chế bằng ống hút, cô kéo ống hút, thì ra là cái sọt rác...

Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở một cái dụng cụ hình sơn môi, tò mò đi qua cẩn thận sờ sờ đường vân phía trên, nhìn trái nhìn phải, chiều dài cơ hồ so với chiều cao thân thể cô còn dài, hơn nữa bên ngoài cánh môi lại mềm mại có co giãn, cho nên cô phỏng đoán, dấu sơn môi này hẳn là... Sô pha?

Hàn Ngữ không dám xác định, móng nhỏ nhẹ nhàng mà ngồi xuống ở cánh môi, phát hiện nó tựa hồ có thể vững vàng chịu được sức nặng của cô, kích động dựa vào cả người, kết quả, bị kịch đã xảy ra---

Đông! Cả người cô rơi vào cái miệng mở lớn kia, chỉ còn khuôn mặt luống cuống từ khe hở của miệng nhìn ra bên ngoài, tứ chi đáng thương bị kẹt trong

không trung, không thể giãy.

“Ai... Ai có thể vào đây một chút không?” Tiếng kêu cứu như con mèo nhỏ từ trong miệng truyền ra, nhưng Hường gia giàu có bây giờ lại thành một loại tội, giờ-an phòng lúc này biến thành quá lớn, căn bản không có người nghe được thanh âm của cô.

Kêu một lúc lâu sau, cô quyết định tự lập, tự mình cố gắng, đang suy nghĩ biện pháp như thế nào “Chạy ra miệng hổ” thì cửa tân phòng ẽ a một tiếng bị đẩy mở, Hường Kinh cao lớn cường tráng đi đến.

Hàn Ngữ vừa thấy bóng dáng của anh, ánh mắt sáng lên, tuy rằng đêm tân hôn bị sô pha quý dị kẹp lấy đúng lúc bị chú rể nhìn thấy là một chuyện ngu xuẩn mất mặt cực kỳ, nhưng hiện tại chỉ cần có người có thể cứu mình ra, ngu quỷ xà thần gì đều được. Đáng tiếc, độ cao tầm mắt Hường Kinh hoàn toàn ở một trăm tám mươi cm, từ đầu không nhìn thấy cô vợ đáng thương của anh, đi thẳng đến bên giường, thô lỗ kéo car-avat ra.

“Cái kia...” Âm thanh rất nhỏ lại xuất hiện, chuẩn xác truyền vào tai Hường Kinh. “Hường Hường Hường... Hường tiên sinh, có thể phiền anh kéo tôi được không?”

Đây là... Hường Kinh nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng ở trên đầu son môi cắn nuốt cô vợ nhỏ của mình, thì ra anh đối với hôn lễ này cũng có chút sốt ruột, đột nhiên anh không biết nên khóc hay cười.

“Hàn tiểu thư, không thể tưởng tượng được ngày đầu tiên em gả cho tôi đã bị ghế dựa nhà tôi ăn?” Còn ăn tới chỉ còn một đôi tay, chân ở bên ngoài.

“Tôi... Tôi cũng không biết vì sao lại như vậy...” Hàn Ngữ quả thực lúng túng đến nỗi hận không thể quên đi sự thật sô pha này đang ăn cô. “Tôi chỉ là tò mò, muốn biết sô pha này ngồi xuống thế nào, liền rơi vào đây...”

“Bởi vì nó chính là sản phẩm mới hoàn thành một nửa, tôi còn tính thêm một cây xi gà hoặc làm cho nó thổi kẹo bong bóng, đem cái khe hở kia chắn lại”. Hường Kinh tốt bụng giữ chặt tay không ngừng đưa của cô, phát hiện cô tỉnh tề trắng nõn, một chút cũng không giống đám đàn ông hào phóng bình thường ở chung với mình.

Dùng sức lôi kéo, Hàn Ngữ thuận thế bị kéo vào trong lòng Hường Kinh, còn chưa kịp hít thở chút không khí tự do, đã cảm nhận được hơi thở nam tính dày đặc của anh; lần đầu bị đàn ông ôm, thân thể cô cứng đờ, khẩn trương không thôi.

Đương nhiên Hường Kinh phát hiện ra chuyển biến của cô, bất quá loại đậu hủ trắng nõn không ăn không được, dù sao cô cũng là cô vợ mà anh mới cưới vào cửa, cho dù anh còn không có dục vọng chạm vào cô, xem ra ôm cô rất thoải mái, anh miễn cưỡng đồng ý để cô ở trong lòng mình thêm chút lát.

“Được rồi, em coi như là được cứu rồi”. Buông người cương cứng trong lòng ra, lúc này anh mới cẩn thận nhìn diện mạo của cô.

Nghe nói, cô vợ Hàn Thẩm của anh bề ngoài xinh đẹp xuất chúng, mà giờ phút này cô gái nhỏ Hàn Ngữ trong lòng, có lẽ không hơn quốc sắc thiên hương, nhưng khuôn mặt cùng khí chất vui vẻ trong sáng, hơn nữa mới vừa rồi, tiếng nói mềm mại kia, coi như hợp mắt anh.

Nhưng, không biết cá tính của cô, bình thường có như anh tưởng tượng hay không...

“Chúng ta trở lại chuyện chính đi”. Anh ngồi xuống ở mép giường, mày rậm mắt to sắc bén tập trung vào cô. “Tôi nhớ rõ nguyên bản vợ của tôi hẳn tên là Hàn Thẩm, cô ấy mới là người gả vào Lãng gia, vì sao em cùng chị mình trao đổi, lại bắt ngờ như vậy?”

“Bởi vì... bởi vì...” Cô thực dùng sức suy nghĩ, quyết định chọn cách nói dễ nghe. “Bởi vì chị tôi có vẻ thông minh, có thể ứng phó các loại tình huống đột phát, mà tôi chưa thấy qua. Vì không thể không gả nên chỉ hai bảo vệ tôi. Tác phong của anh được bên ngoài đánh giá không tồi, mà Lãng Dục Vĩ có một chút...”

“Hành vi phóng đảng?” Xem ra cô gái nhỏ này không hay nói xấu người khác. Anh nghĩ đối với bình luận của người khác về con trưởng Lãng gia, tốt bụng thay cô nói tiếp “Không thể sinh sản?”

“Không phải tệ như vậy chứ?” Hàn Ngữ hoảng sợ. người mà chị hai thích, thực sự tệ đến như vậy sao? “Vậy chị tôi gả đi có thể có việc gì hay không?”

“Đó không phải trọng điểm”. Chỉ liếc mắt một cái cùng một câu, Hường Kinh liền nhìn ra cô đơn thuần cùng thiện lương, em nên lo lắng cho mình trước chứ? “Tôi nghĩ tôi đã hiểu, chị em cho rằng tác phong tôi được bình luận tốt hơn, cho nên liền tự chủ trương để cho em gả lại đây, dù như thế nào đều so với gả cho phá gia chi tử Lãng gia kia đều tốt hơn, đúng không?”

“Ách...” Sự thật là như thế, cô lại xấu hổ không biết đáp lại như thế nào.

“Nhưng chị em em có nghĩ qua hay không, tâm tính của chú rể chúng tôi là gì?” anh không cần cố ý nghiêm sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn cũng rất uy nghiêm

Cô hổ thẹn cúi đầu. “Thực xin lỗi, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, bởi vì cha... Cha không thể không gả chúng tôi. Chị tôi lúc trước đã quen biết Lãng Dục Vĩ, đối với anh ấy cũng rất có hảo cảm, cho nên tôi nghĩ, có lẽ trao đổi như thế này, ít nhất chị ấy cũng hạnh phúc...”

“Em không nghĩ cho chính mình ư? Lỡ như tôi không tốt như trong đồn đãi?”

Cô lắc đầu. “Tôi căn bản không có sự lựa chọn không phải sao? Có lẽ tôi không thông minh như chị hai, nhưng tôi sẽ cố gắng làm một người vợ tốt. Huống hồ...” cô đỏ mặt liếc trộm anh “Tôi tin tưởng anh là người tốt”.

Thật đúng là nhận mệnh. Hường Kinh bắt đầu đi lác đác, chỉ nói mấy câu như vậy, anh cơ hồ đã thăm dò rõ ràng cá tính của cô. Cuối cùng, chỉ còn một chuyện cần xác nhận.

“Hàn Ngữ, đối với anh Hàn Phong của em ký hợp đồng với đồ dùng thể thao Đông Nam Á làm cho công ty bị lỗ, em có ý kiến gì không?” Tuy rằng Hàn thị che dấu tin tức này, bắt quả anh tin tức linh thông, tự nhiên có thể biết được.

“A?” Sao đề tài đột nhiên nhảy đến nơi này? Hàn Ngữ ngượng ngùng nghịch đuôi tóc. “Thật có lỗi, tôi không biết chuyện trong công ty, cho nên không biết anh cả chuẩn bị xử lý như thế nào...”

“Hải quan kiểm nghiệm ra thương phẩm công ty Đông Nam Á có vấn đề hơn nữa công ty bắt lương trái tín (vi phạm lời hứa), đủ loại tin tức của kẻ buôn nước bọt khiến cho cô phiếu Hàn thị rất giá, em cảm thấy như thế nào?”

“Cái gì gọi là tin tức kẻ buôn nước bọt?” Cô nghiêng đầu hỏi lại.

Hường kinh thiếu chút nữa là bật cười nhưng vẫn là giả như không có việc gì, tiếp tục duy trì bộ mặt bài tú-lo-khơ của mình. “Cuối cùng tôi hỏi em, em cho rằng sô pha vừa rồi ăn luôn em kia, phía trên nên thêm một cây xi gà, hay là cho nó thổi bong bóng cái nào tốt hơn?”

Rất cục cựa cũng có cái vấn đề cô trả lời được. Hàn ngữ nhẹ nhàng thở ra, nghiêm túc đáp: “Đương nhiên là cho nó thổi bong bóng có vẻ đáng yêu hơn, bởi vì hút thuốc đối sức khỏe không tốt.”

Hỏi ba vấn đề, Hường Kinh đã đạt được đáp án mình muốn —— một người không có kiến thức về việc làm ăn ý nghĩ thăng trầm, trở thành vợ của anh không biết là phúc hay là họa?

Anh bỗng nhiên cười một cái thật tươi, bề ngoài kiên cường thoáng chốc lộ ra nụ cười sang sảng, tựa như mặt trời bình thường chiếu khắp mặt đất, trong chớp mắt khiến cho Hàn ngữ cảm thấy ấm áp.

“Hoan nghênh gả đến Hường gia, Hàn ngữ.” Anh hướng cô vươn một bàn tay, biểu tình tinh tế, “Tôi nghĩ, em chính là người vợ tôi cần.”

Tay nhỏ bé sợ hãi đáp lại anh, Hàn Ngữ nở ra một cái mỉm cười ngượng ngùng. Chồng tương lai của cô hình như rất thích cô!

Lòng cô thất thần, ngay lúc anh khoát tay cười, lặng lẽ bị bắt.

Nếu nói Hường Kinh là cửa ải khó khăn thứ nhất sau khi Hàn ngữ được gả đến Hường gia, như vậy mẹ anh, khẳng định là cái thứ hai.

Đêm tân hôn, Hường Kinh săn sóc cô như người xa lạ, lại sợ cô bị những người giúp việc cùng mẹ mình bối mớ, cho nên cho dù cùng phòng với cô cũng quân tử ngủ ở trên sô pha.

Khi Hường Kinh lôi đầu gối của sô pha ăn luôn cô để biến thành giường ngủ thì cô ghen hờn nhìn trần trời, thật sự sô pha son môi có nhiều công năng như vậy, cũng bội phục sáng ý thiết kế của Hường Kinh.

Hôm nay, cô phải đối mặt, là cảm giác so với Hường Kinh còn khó hơn gấp trăm lần. Hàn ngữ biết Hường gia từ sau khi nam chủ nhân qua đời, mẹ anh là người tiếp tục quản lý sự nghiệp gia đình, ngay cả thân là người thừa kế, Hường Kinh cũng không có tham dự việc kinh doanh của công ty, mà có một cái phòng làm việc nho nhỏ dùng để thiết kế nội thất.

Mẹ Hường chuyên quyền, lực không chế mạnh như vậy, dùng lỗ mũi nghĩ cũng biết không dễ dàng, cho dù Hàn ngữ chuẩn bị tâm lý thật tốt, hôm sau, sau khi rời giường nhìn đến mẹ Hường đứng ở phòng khách, lòng hung hăng nhảy một chút.

Giống nhau là người phụ nữ mạnh mẽ, chị hai của cô khiến cho người ta cảm giác chính là thông minh lưu loát, mỹ lệ thông tuệ, nhưng mẹ Hường chỉ là khí thế đứng ở nơi đó, lộ ra khôn khéo sắc bén, cùng với ý vị không tốt.

Căn cứ vào lễ tiết của hậu sinh, cho dù Hàn ngữ khản trương, cũng không thể không đi ra phía trước, mỉm cười với mẹ chồng gật đầu nói: “Mẹ, thật sớm.”

“Sớm?” thanh âm mẹ Hường hơi có vẻ bén nhọn, khinh thường nhìn cô. Loại con gái không phóng khoáng này, nếu không bị Hàn gia xếp đặt, bà một chút cũng xem thường. “Mấy giờ rồi còn sớm?”

“Không trễ lắm mẹ, mới bảy giờ thôi?” Hàn ngữ hoàn toàn không nghe ra ý ở ngoài lời của bà.

Mẹ Hường vừa nghe, có chút thay đổi nhìn về phía cô. Bà muốn xem Hàn Ngữ khiếp sợ khi bị khí thế của bà dọa, nên một hồi lâu không dám nói lời nào mới phải, kết quả không chỉ có dám tranh luận, mà còn trái lại ngăm chế nhạo bà một lần?

“cô. . .” Là giả ngốc hay là ngốc thật đến không nghe ra bà nói mớ? “Hôm nay tôi ở chỗ này chờ cô, cô biết tại sao không?”

“Mẹ đứng ở cửa nhà ăn, không phải chuẩn bị ăn bữa sáng sao?” Hàn Ngữ không hiểu mẹ chồng đột nhiên thay đổi sắc mặt là xảy ra chuyện gì, bắt quả loại thái độ hung thần này, cô cũng từng thấy trên mặt cha mẹ cô ở nhà, nên cũng không thấy đặc biệt đáng sợ.

Mẹ Hường khòe mắt hơi run rẩy. Quả nhiên là con gái Hàn gia dạy dỗ, tránh né đề tài của bà, vậy đừng trách bà nói thẳng. “Tôi hỏi cô, cô thay thế chị

cô Hàn Thắm gả lại đây, cũng nên có chút bản lĩnh chứ?”

“Bản lĩnh gì? Mẹ nói là sở trường của con sao?” Hàn Ngữ cứ thế giải độc lời nói này. Mẹ chồng nôn nóng muốn hiểu rõ mình như vậy, hẳn là muốn thành lập tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu? “Sở trường của con là đan, ghép vải, thủ công mỹ nghệ hoặc nhiều hoặc ít thành thạo một chút.” Cô khiêm tốn nói. Trên thực tế, hàng len của cô còn tại Nhật Bản lấy khen thưởng lớn nữa!

Bất quá sở trường này nghe vào tai mẹ Hường, hoàn toàn không phải một sự việc đơn giản như vậy, chỉ cảm thấy cô giả ngu, “Chỉ biết một việc vặt vãnh, cô không nghĩ đến việc hỗ trợ sự nghiệp Hường thành nội thất của chúng ta hả?”

“Mẹ, con nghĩ vài thứ kia, con không quá thông thạo.” Cô lại lần nữa khiêm tốn, nghiêm khắc lại nói tiếp, chuyện buôn bán cô không chỉ là không rành, mà là hoàn toàn không hiểu.

“Quên đi, sớm biết rằng Hàn gia các người không có gì tốt rồi. Lúc trước tôi muốn Hàn gia gả vào là Hàn Thắm, tôi có nghe thấy cô ta trên thương trường lộ ra một ít mưu lược, ít nhất đối với Hường Gia ta có thể dùng. Hiện tại vào cửa là cô - con nhóc ngốc, mặc kệ cô là giả vờ hay là thật sự, không muốn hỗ trợ sự nghiệp Hường Gia coi như xong!” Trải qua trò khôi hài chị em Hàn gia trao đổi như vậy, bà càng bắt đầu đề phòng tâm kế của người Hàn gia.

“Bất quá” mẹ Hường nói trắng ra. “Nếu cô gả cho Hường Kinh, khi Hường gia chúng tôi cần giúp đỡ, đừng khoanh tay đứng nhìn là được.”

“Đương nhiên, con sẽ tận lực hỗ trợ.” Hàn Ngữ cho rằng đây là thiên kinh địa nghĩa, không rõ ngụ ý của mẹ chồng là căn cứ vào lập trường sự thật cỡ nào.

Những lời này của cô, ở trong kiểu tai nịnh hót của mẹ Hường, lập tức lại bị xuyên tạc thành trái lương tâm mà nói.

Sau khi nói chuyện hôn sự cùng Hàn gia, mọi việc không thuận, sự nghiệp của Hường Thành không chỉ chưa đi lên, còn lui rất nhiều, các vụ làm ăn bị một công ty mới đoạt không ít, cố tình muốn điều tra công ty kia lại rất khó tra, đến bây giờ đều còn không rõ người chủ mưu là ai; hơn nữa ngày hôm qua trong tiệc cưới, cô dâu lại thay đổi, tức giận cùng buồn bực còn ở trong bụng, làm bà một lòng đã nghĩ phải chinh Hàn ngữ, nhả một ngụm oán khí.

Nhị tiểu thư Hàn Gia nghe nói không chỉ không thông minh như chị mình, còn cả ngày thường ở nhà cái gì cũng không biết, hiện tại lại giả như một bộ dáng con dâu hiền. . . Tâm tư mẹ Hường vừa chuyển, nghĩ đến muốn như thế nào sửa trị cô.

“Dù sao hiện tại cô một chút tác dụng đều không có, Hường Gia chúng ta cũng không dưỡng người ăn không ngồi rồi.” Ánh mắt mẹ Hường chuyển hướng đến đầu bếp nữ chị Phùng đứng ở xa xa, lại rơi xuống trên người Hàn Ngữ. “Chị Phùng lớn tuổi, nấu đồ ăn hương vị không hợp ý tôi, cô làm con dâu, muốn cô nấu bữa cơm không quá đáng chứ?”

Ý cười lạnh lùng từ khóe miệng xẹt qua, bà khinh miệt nhìn Hàn Ngữ, sở trường vừa rồi cô gái nhỏ này tự xưng, không có việc nấu nướng này rồi?

“Sau này ba bữa của Hường Gia, liền do cô phụ trách !”

Hôm qua mới tân hôn, còn chưa kịp tìm hiểu vợ của mình, hôm nay phải đi làm, đây là chuyện xui xẻo nhất của đàn ông rồi.

Bất quá Hường Kinh mặc kệ chuyện này, anh tuy rằng đối Hàn Ngữ ấn tượng không kém, nhưng cũng không có tồn tại tình yêu. Ở trong lòng anh công tác trước mắt tiền tới là kế hoạch hạng nhất, nếu so với cùng một người vợ chính mình không quen cả ngày ở nhà thì quan trọng hơn.

Bất quá, nghĩa vụ làm chồng cơ bản anh vẫn là tận tâm, ví như chuyện về nhà ăn cơm chiều này, hướng chỉ anh rất rõ ràng mẹ già của mình có tính cách gì, đặc biệt khi anh đi làm thì cô còn ở lại trong nhà, tám phần là muốn thị uy con dâu mới (**).

Hàn Ngữ cũng không giống như chị mình - Hàn Thắm, khôn khéo đến mức bị quăng lên hoang đảo đại khái cũng sẽ nghĩ biện pháp mua được thức ăn trở về an toàn. Nghĩ đến đây, anh không tự chủ được bước nhanh hơn, dù sao cô vợ này với anh mà nói còn có tác dụng rất lớn, cũng không thể ngày hôm sau đã bị mẹ già dọa chạy.

Bình thường lúc này về nhà, chị Phùng đã nấu xong một bàn đồ ăn nóng hổi chờ anh, nhưng mà hôm nay bước vào trong nhà thì anh ngoài ý muốn nhìn đến trên bàn cơm trống tuếch, ngược lại là chị Phùng vẻ mặt lo lắng thẳng hướng phòng bếp đánh giá, vừa thấy anh đến, liền ba bước thành hai bước bước nhanh lại đây.

“Thiếu gia, người đã về.” Đi vào bên cạnh anh, chị Phùng nhìn chung quanh một chút, mới hạ giọng nói: “Sao hôm nay người còn đi làm? Hại ta lo lắng gần chết.”

“Có cái gì lo lắng? Con không phải mỗi ngày đều đi làm sao?” Nhường mảy, Hường Kinh khó hiểu vị đầu bếp nữ từng trải này vì sao có chút từ không diễn ý (trong lời nói không diễn đạt ý). “Hôm nay không có bữa tối sao?”

“Này. . . Hẳn là có.” Chị Phùng cũng không xác định, đây là chỗ mình sầu lo. “phu nhân hôm nay yêu cầu thiếu phu nhân, về sau phụ trách ba bữa trong nhà, còn không cho tôi hỗ trợ. Từ ba giờ trước, thiếu phu nhân liền tiến phòng bếp chuẩn bị, đến bây giờ còn chưa có đi ra đâu!”

Nha? Quả nhiên không ngoài dự đoán. Khoé môi Hường Kinh khẽ nhếch, thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa phòng bếp, chuyện này đưa ra ý kiến không hợp. Anh hiểu rất rõ mẹ của mình, ra chiêu tuyệt đối không chỉ như thế, hy vọng Hàn Ngữ không cần bị việc nhỏ này đánh bại, nếu không anh sẽ thực thất vọng.

“Thiếu gia, người muốn vào xem hay không?” chị Phùng ở Hường Gia ba mươi mấy năm, đối cá tính mỗi người Hường Gia cũng thật là hiểu biết. Thiếu phu nhân cá tính đơn thuần gả vào, gặp được mẹ chồng như sói như hổ cùng người chồng giữ kín như bưng, nhất định là không tốt được .

Hường Kinh chưa đáp lời, mẹ anh đột nhiên mặt hầm hầm từ trong phòng đi ra, lạnh lùng hỏi: “chị Phùng, cô ta còn nấu bao lâu?”

“Ách, tôi nghĩ chắc một chút nữa thôi.” Chị Phùng tránh không được lại vì thiếu phu nhân đồ mồ hôi lạnh một phen .

“Kêu cô ta nấu một chút com liền chậm chạp như vậy, có không cam lòng như vậy sao?” Ánh mắt liếc về phía con trai trầm lặng không hé răng một bên, “Nhìn xem cô vợ hiền của con đi, ngay cả nấu com cũng không được.”

“Cưới cô ấy vào cửa, không phải ý mẹ sao?” Hường Kinh thần nhiên trả lời mẹ một câu.

Mẹ Hường chán nản, nhưng lại không thể tức giận với con trai. Từ sau khi chồng mất đi, thái độ con trai đối với mình càng ngày càng lạnh nhạt, bà cũng không biết phải làm sao để khoảng cách mẹ con gần hơn, đành phải nhìn khoảng cách dần dần mở rộng.

Bà chỉ tức giận nói: “Lúc trước mẹ muốn, cũng không phải là Hàn gia nhị tiểu thư chuyện gì đều không làm được này. Bất quá nếu đã cưới, cũng nên kêu cô ta làm chút chuyện.”

Hường Kinh như có suy nghĩ gì nhìn mẹ mình. “Lúc trước ở trên tiệc cưới, mẹ biết cô dâu bị thay đổi, không phải có thể lập tức kêu ngừng sao? Cho dù có mất mặt, cũng là Hàn gia thất tín trước, không ai trách Hường Gia chúng ta, nhưng mẹ vẫn kiên trì tiếp tục hôn lễ, chẳng lẽ mẹ còn tính mặt khác ?”

“con. . .” Điều trong lòng mình bị một câu nói toạc ra, mẹ Hường rất khó xử, muốn nói gì, hướng phòng bếp truyền đến tiếng bước chân, Hàn Ngữ bận một buổi chiều rất cực hiện thân.

Cô bưng một tô canh nóng, cười dài đi ra. “Con nấu xong rồi, thật ngại khiến cho mọi người đợi lâu, đều là vì tô canh này. . . Hường Kinh, anh đã về?”

Hường kinh nhìn thấy bộ dáng kinh hi của cô, một loại cảm giác hư vinh hơi hơi tác động anh.

“Cẩn thận canh trên tay em.” Bất quá, ở trước mặt mẹ, anh vẫn chưa nên đối vợ mới cưới biểu hiện quá nhiệt tình.

Hàn Ngữ hô nhỏ một tiếng, thật cẩn thận đem canh đặt trên bàn, sau khi hướng mọi người ngượng ngùng cười, lại kích động quay về phòng bếp đi bê đồ ăn khác, không thấy được mẹ chồng vừa thấy đến cô thật sự nấu ra một bàn đồ ăn thì biểu tình nháy mắt trở nên khó coi.

Một lát, vài phần đồ ăn toàn bộ lên bàn. Hàn Ngữ nấu không phải là thịt cá bình thường Hường gia quen ăn, phương thức chế biến thức ăn cũng lấy hấp hoặc nướng làm chính, nhìn rau củ, hai hàng mây mỏng của mẹ chồng lập tức nhíu lại.

“Nấu bữa com gia đình đạm bạc (***) như vậy, là xem thường Hường gia chúng tôi sao?”

Hường Kinh không thay vợ mình nói một câu, đây là khảo nghiệm mà khi trở thành con dâu Hường Gia nên chịu, huống chi, anh cũng muốn biết Hàn Ngữ sẽ ứng phó như thế nào khi mẹ anh làm khó dễ.

Đã thấy cô hoàn toàn lơ đãng, còn cười hi hi đáp: “Mẹ, con cùng đi Phùng nghiên cứu qua, trước kia trong nhà ăn đầy dầu mỡ. Con cũng hỏi qua bác sĩ gia đình, họ nói mẹ có bệnh cao huyết áp, chỉ số gan cũng quá cao, cho nên ta mới quyết định nấu nhẹ một chút, nếu mẹ ăn không quen, con lại chậm rãi điều chỉnh hương vị được không?”

Mới thời gian một buổi chiều, cô ta đã làm được nhiều chuyện như vậy? Ánh mắt mẹ Hường nhìn cô có chút thay đổi, nha đầu kia tựa hồ không có ngu như trong tưởng tượng của bà, hơn nữa rất khó chơi.

“Loại thức ăn màu này, nhìn cũng biết sẽ ăn không ngon. . .” Bà già bộ không hài lòng lấy đũa gấp một miếng cá hấp đưa vào miệng, đột nhiên ngừng nói, biểu tình tiếp theo kỳ dị lại gấp miếng cần tây xào gà, nhẹ nhàng nhắm nuốt vài cái, nuốt xuống,mãi một thời gian nói không ra lời.

“Mẹ, ăn được không?” Hàn Ngữ khẩn trương chờ phản ứng của mẹ chồng, còn chủ động múc một chén canh để trước mắt bà, “Đây là canh bổ hạ hỏa, có công dụng hạ huyết áp cùng thanh huyết, mẹ, người nếm thử xem.”

Hường phu nhân không nói, cầm lấy canh lắng lắng uống, cuối cùng, bà buông bát, như có chút không cam lòng đổi, “Hừ! Tôi ăn không quen, không ăn.” Nói xong thờ phỉ phỉ buông đũa, đẩy ghế dựa ra, đi thẳng vào phòng.

Hàn Ngữ thấy hành động của bà không biết làm sao, ánh mắt cầu cứu nhìn phía chồng mình.

Hường Kinh ở một bên ăn cực kỳ cao hứng, vài món ăn mỹ vị gia đình ngon đến độ làm đầu lưỡi muốn tan ra, nhất là món canh nọ, vị thuốc Đông y nhàn nhạt cũng không làm người ta khó chịu, gia vị bên trong phong phú, làm cho anh một chén tiếp theo một chén.

“Em không cần để ý mẹ, món ăn này ăn ngon lắm.” Mẹ cố tình gây sự thì anh thực cổ động ăn hết một chén com.

“Thật vậy không?” Hàn Ngữ vẫn là thực lo lắng.

“Thật sự, Thiếu phu nhân, tài nghệ nấu ăn so với tôi vài vạn phần hoàn hảo, xem ra thời điểm có rảnh, ta còn phải thỉnh giáo cùng người một chút!” bởi vì chị Phùng xem như đầu bếp nữ lâu năm ở Hường gia, bởi vậy dưới sự kiên trì của Hường Kinh, bình thường được cùng mọi người dùng com. Cô nghĩ

được mùi là biết Thiếu phu nhân nấu ra thức ăn nhất định ăn ngon.

Hương Kinh lại thêm một chén cơm, cho cô một cú đánh cuối cùng rơi cây châm trong lòng. “Mẹ nhất định cũng biết ăn ngon lắm, chính là nhất thời mất hết mặt mũi khen ngợi em. Em xem, vừa rồi em lấy cho bà bát canh kia, sớm uống đến không còn một giọt.”

Ánh mắt của mọi người nhìn hướng vị trí chén canh của mẹ Hương, quả nhiên tron nhẵn sạch sẽ, lúc này Hàn Ngữ mới nhẹ nhàng thờ ra.

“Nhưng vì sao mẹ không ăn đây?” Cô không hiểu tâm tư phức tạp của người lớn.

“Chỉ là mẹ kéo lại mặt mũi thôi.” Hương Kinh dùng xong bữa tối, dường như trấn an vỗ vỗ đầu Hàn Ngữ. “Em cũng mau ăn đi, tôi có chút việc, vào thư phòng làm việc trước.”

(**)nguyên văn “một hạ mã uy”: có nghĩa là giảm uy thế, khiến người khác sợ

(***)nguyên văn “nhỏ như vậy gia đình khỉ”: ta dịch gọn lại thành cho dễ hiểu

Hôm nay chính là bắt đầu khảo nghiệm, kế tiếp chỉ sợ không có dễ dàng như vậy. Hương Kinh cho cô một cái mỉm cười như có như không, đứng dậy rời đi.

Cứ như vậy, Hàn Ngữ ngăn người nhìn anh đi ra, theo bản năng sờ sờ nơi vừa rồi bị anh đụng vào, cảm thấy trong lòng ngứa, tựa hồ có cái gì đang lên men. Chính là một cái động tác nho nhỏ, một chút cười nhợt nhạt, mặc kệ là an ủi hay là xuất phát từ thói quen, thế nhưng khiến cho Hàn Ngữ cảm thấy rất cảm động, rất tri kỷ.

Hàn Ngữ cảm thấy chính mình giống như có chút thích anh. Muốn yêu thương một người đàn ông như vậy, có phải là thực dễ dàng không?

Một chút bữa tối phong ba, cứ như vậy hời hợt qua.

Chỉ là hết thảy đều ở bên trong dự kiến của Hương Kinh, đích thân mẹ ra tay đối phó Hàn ngữ, tuyệt đối sẽ không chỉ có nấu bữa tối dễ dàng như vậy, chính là anh không ngờ được Hàn Ngữ so với trong tưởng tượng mình còn có kiên nhẫn hơn, không chỉ không sợ lời nói lạnh nhạt của mẹ, còn có thể dễ dàng đạt tới yêu cầu.

Hôm sau, Hương Kinh dậy rất sớm, Hàn Ngữ sớm không ở trên giường, đi vào nhà ăn, mẹ chồng vừa vận từ trong phòng đi ra, nhìn bàn ăn trống tuếch, lại nói

“Thật là lười biếng, mẹ bảo cô ta nấu là ba bữa, bữa sáng hôm nay chẳng thấy đâu?” Hôm nay bà riêng đến nhà ăn để phát uy, liền nghĩ Hàn Ngữ sẽ chịu không nổi thái độ hôm qua của bà, hôm nay không dám xuống bếp.

Quen mẹ mình ương ngạnh, Hương Kinh cũng không nhảy múa theo. Anh nghĩ, Hàn Ngữ bề ngoài nhỏ nhắn mềm mại, nhưng trong xương cũng không phải là yếu đuối như mẹ tưởng. “Nếu không có bữa sáng, con đi làm.”

“Chờ một chút, Hương Kinh!” Mẹ Hương lãnh đạm có chút không vui. “Con không đi nói Hàn Ngữ sao? Quả thực rất không dễ bảo.”

“Xem cô ấy như người sai vật, là mẹ, không phải con.” Hương Kinh thần nhiên chưa xót với mẹ mình một cái. “Con nghĩ con không cần phải nói cái gì với cô ấy.”

“Con đứng ở bên cô ta?” Mẹ anh đơn giản nói thẳng, muốn con trai chọn bên đứng.

“Con không đứng ở bất luận bên nào.” Hương Kinh ngoài cười căng lên khóe miệng nhưng trong không cười. “Huống chi, từ trên người cô ấy, mẹ còn không có được thứ mẹ muốn, không có khả năng bức đến cô ấy đi, không phải sao? Con đây cần gì phải nhúng tay vào chiến tranh mẹ chồng nàng dâu các người?”

Bị con trai chế ngạo, còn nói được rõ ràng như vậy, mặt mũi mẹ Hương có chút không nhịn được, cả phòng hiện ra một loại không khí đông lạnh căng thẳng. Lúc này, Hàn Ngữ bùng một cái nổi lớn nóng hừng hực từ phòng bếp đi ra, khéo léo đánh vỡ phần căng thẳng này.

“Mẹ, Hương Kinh, chào buổi sáng.” Hàn Ngữ vẫn ôn nhu cười như vậy, “Con không biết mọi người thích bữa sáng kiểu Âu Tây hoặc kiểu Trung Quốc, trước hết nấu cháo mặn, hôm nay tạm thời ăn cái này, ngày mai muốn ăn cái gì, mọi người nói cho con biết được không?”

Hương Mẫu hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống vị trí chính mình. Nồi cháo hương thơm bốn phía trước mắt này, dẫn tới trùng tham ăn trong bụng bà động đầy mạnh, đêm qua căn bản bà ăn chưa no, cũng không ngờ đến gây khó dễ cho bụng của mình nữa, dù sao không thể soi mói tài nghệ nấu nướng của cô, nên soi mói khác!

“Trẻ như vậy mới mang ra, là muốn để cho chúng tôi đi làm muộn sao?” Mẹ Hương châm chọc động tác của Hàn Ngữ chậm.

“Thật có lỗi, con nghĩ mọi người bây giờ rười rượi mới đi làm, bây giờ còn chưa đến bảy giờ không phải sao?” Hàn Ngữ lấy ý nghĩ của mình giải độc lời của bà, “Yên tâm, còn có gần 50 phút, nhất định tới kịp.”

“Tôi nói quá chậm chính là quá chậm, miệng còn cái cái gì!” Mẹ Hường đơn giản hồ nháo đứng lên. Con dâu này luôn có thể theo lối trong lời nói của bà soi mói bà, thật tức chết người!

“Hôm nay mẹ đang vội sao?” Tay Hàn Ngữ đang mức cháo thay bà ngừng lại. “Cho nên cũng giống như ngày hôm qua, không ăn bữa sáng?”

Hường phu nhân thời ghen lời. bà đôi đến ngực dán vào lưng, hận không thể nuốt hết nồi cháo, không nghĩ tới Hàn Ngữ thế nhưng đánh đòn phủ đầu này, làm bà muốn ăn cũng không còn cái mặt mũi?

Khó được gặp mẹ kinh ngạc, còn tức giận đến nghiêng răng ngựa miệng khó trả lời, Hường Kinh thiếu chút nữa rất không nể tình cười ra tiếng. Anh biết Hàn Ngữ không phải loại tâm cơ làm mẹ tiến thoái lưỡng nan, chính là phản ứng trực giác, lại làm cho mẹ ra chiều hoàn toàn không có đất dụng võ.

Tốt lắm, anh càng ngày càng thường thức cô.

Một bên, chị Phùng đang xem cuộc chiến thật lâu, có chút lo lắng thiếu phu nhân ngây thơ không biết. Cô chẳng lẽ không biết tình huống hiện nay, chọc giận mẹ Hường không phải một cái lựa chọn thông minh, huống chi chồng của cô, tựa hồ một chút cũng không có tính thay cô giảng hòa.

Sống ở Hường gia, càng ngày càng vất vả đi? Bà lắc đầu, thay mẹ Hường tìm cái bậc thang xuống dưới. “Phu nhân, vừa rồi tôi có ném trước một chút, hôm nay cháo cũng không tệ lắm, bà vẫn là ăn một chút lót dạ đi.”

“Ừh.” Lúc này Hường phu nhân mới bảo vệ mặt mũi, nhưng tâm lý còn đang âm thầm nhớ câu nói kia của Hàn Ngữ, giả bộ ghét bỏ nhìn bữa sáng một cái, mới cúi đầu ăn cháo mặn siêu thơm không ngán.

Thời gian dùng cơm, mỗi người cũng không nói chuyện, cũng có lẽ là mọi người cũng không có ý thay đổi, loại không khí quỷ dị trầm mặc này chậm rãi đi qua. Đợi sau khi nồi cháo Óc sên thấy đáy. Hường Kinh mới làm người thứ nhất ra tiếng.

“Hàn Ngữ, em nấu cháo cực kỳ ngon, thực hợp khẩu vị của tôi.” Đồng thời đang nói những lời này, ánh mắt Hường Kinh lơ đãng trôi qua trên người mẹ mình, không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến bà như rồng mây.

“Thật vậy không?” Hàn Ngữ vui vẻ mở nụ cười, cô được chồng mình khen!

“Thật sự, công việc của dì Phùng từ nay về sau để em làm. Dì Phùng có thể trong lòng vụng trộm mừng em đó!” Hường Kinh trêu ghẹo, ánh sáng khỏe mắt nhận thấy sắc mặt mẹ mình càng ngày càng khó coi.

“Tôi không có như vậy đâu!” chị Phùng không biết nên khóc hay cười liếc mắt xem thường, “Tôi cũng không hẹp hòi như vậy, Thiếu phu nhân thay tôi chia sẻ công việc, tôi cảm kích còn không kịp, thiếu gia đừng nói lung tung, hồng tình cảm của chúng tôi mất.”

Hai vợ chồng trẻ nghe vậy lộ ra tươi cười. Nhưng xem ở trong mắt mẹ Hường, dù thế nào chính là không vừa mắt, tựa hồ ba người bọn họ mới là người một nhà, mà bà này đứng đầu một nhà, không hiểu tại sao dường như bị xa lánh.

Tìm ra ngọn nguồn căn nguyên, đều là bởi vì Hàn Ngữ. Cho dù tài nghệ nấu nướng của cô kỹ càng, bà đối với cô lại càng thêm bất mãn.

“Hàn Ngữ.” Bà làm sao có thể để cô ta qua đây? “Gần đây tôi bận làm việc, cô thân là con dâu Hường gia, cũng nên tận một phần tâm lực, có chuyện, tôi muốn dặn cô đi làm.”

“Việc gì vậy mẹ?” Hàn Ngữ vì mẹ chồng nghiêm túc mà ngồi nghiêm chỉnh, chỉ cảm thấy mình tựa hồ cũng được ủy lạo trọng trách.

“Tuần sau có ngày hội bán hàng từ thiện, tôi không rảnh chuẩn bị sản phẩm bán hàng từ thiện, chuyện này liền giao cho cô.”

Mẹ Hường nhẹ nhàng dặn dò bằng quơ, chỉ có Hường Kinh đang ngồi biết đó là một nhiệm vụ khó khăn. Nếu sản phẩm bán hàng từ thiện đặc biệt được hoan nghênh, đối với hình tượng xí nghiệp dụng cụ Hường Thành càng hiệu quả. Không thể nghi ngờ gì đây là một cuộc tuyên truyền lớn, nhưng nếu làm không tốt, mẹ khẳng định lại có đề tài.

Hường Kinh tin tưởng mẹ của mình đã sớm chuẩn bị tốt sản phẩm bán hàng từ thiện, hiện nay chính là cố ý làm khó Hàn Ngữ, muốn nhân cơ hội bắt bớ đề bép cô mà thôi.

Bất quá, anh còn chưa có ý nguyện mở miệng cứu vớt bà xã, chỉ còn chờ xem cô phản ứng như thế nào.

Kết quả, Hàn Ngữ không chỉ không cự tuyệt, hay là làm bộ dạng như trời sắp sập, cười một lời đáp ứng.

“Dạ, mẹ, con sẽ chuẩn bị sản phẩm bán hàng từ thiện đặc biệt nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hương Kinh ngồi ở thư phòng, ánh mắt dừng ở trên bàn thiết kế, nhưng tâm tư sớm bay đến phương xa.

Kết hôn mấy ngày qua, theo anh quan sát, Hàn Ngữ khéo hiểu lòng người, cá tính lạnh lợi nhu thuận, đối với các loại làm khó dễ của mẹ anh luôn có thể ứng phó khéo léo. Anh thực hoài nghi, cô có lẽ không có đơn thuần tinh khiết như trong tưởng tượng của anh, ngược lại thông minh biết lợi dụng thời thế vì chính mình khai thác không gì an sinh tồn.

Trọng yếu nhất là, cô tựa hồ thực để ý anh. Chỉ là vài cái lơ đãng mỉm cười, chút ơn huệ, có thể làm cô hài lòng vui vẻ đến chóng mặt, điều này tương đối thỏa mãn tâm tính đàn ông của anh. Loại phụ nữ đáng yêu như cô chính là mẫu người vợ lí tưởng trong lòng phái mạnh, làm anh rất dễ dàng yêu thích. Đáng tiếc anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh có thể chiếu cố cô, nhưng không cách nào cùng cô có tình yêu sâu đậm, hưởng thụ tình cảm nam nữ.

Dòi sự chú ý trở lại đồ thiết kế trước mắt, anh dờ khóc dờ cười phát hiện, chính mình thật sự dựa theo hi vọng của cô, tăng thêm kẹo sing-gum cho sô pha son môi ở phòng ngủ. Để cho cô mỗi khi muốn ngồi lên không bị rơi vào trong.

Điều này có chút không ổn, dường như anh quan tâm cô nhiều lắm. Anh giống như đang chuyên chú làm việc thì cửa thư phòng lúc này lén lút bị đẩy ra, lực chú ý của anh chuyển hướng lại đặt toàn bộ ở trên người Hàn Ngữ nhẹ lên vào thư phòng.

Hàn Ngữ im hơi lặng tiếng từ phía sau để một ly nước trái cây ở lên bàn của anh, giống như sợ làm phiền anh, một chút thanh âm cũng không dám phát ra. Làm bộ xem xét trên kệ sách, thỉnh thoảng dùng khóe mắt trộm ngắm Hương Kinh.

Cô muốn làm cái gì? Hương Kinh bất động thanh sắc, âm thầm xem động tác thú vị của Hàn Ngữ. Cô từng bước từng bước nhỏ chậm rãi đi tới bên cạnh anh, tay nhỏ bé vươn tới tầm lưng phía trước. Không có đụng tới anh, nhưng vẫn khoa tay múa chân.

“Khui!” Anh nhin không được ho nhẹ một tiếng, “Hàn Ngữ, có việc gì sao?”. Hàn Ngữ giống như con chuột bị dọa nạt, ngượng ngùng xoay xoay tóc. “Không. . . . . Không có gì.”

“Em sẽ không nhân cơ hội muốn tập kích tôi chứ? Tôi nghĩ mình hẳn là không bạc đãi em.” Xem bộ dáng xua tay của cô, anh liền cảm thấy buồn cười.

Hàn Ngữ cho dù biết là anh hay nói giỡn, cũng không biết trả lời thế nào nên áp ứng:

“Tôi. . . . . Tôi. . . . .”

Xem Hàn Ngữ chậm chạp “Tôi” hơn nửa ngày không nói ra nguyên do, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương đều đỏ lên, Hương Kinh cũng không ép cô. Thuận tiện nói sang chuyện khác. “Em chuẩn bị sản phẩm bán hàng từ thiện mà mẹ muốn chưa?”

“Tôi nghĩ tốt lắm” Đúng vậy, ngay lúc đó gi-ai đoạn chỉ có “nghĩ”, muốn đạt thành mục tiêu còn cần một chút cố gắng.

“Hương. . . . . Hương Kinh, anh có thể giúp tôi một việc hay không?”

“Có việc gì?” Hiếm khi cô chủ động nhờ anh giúp đỡ.

“Anh có thể đưa tôi đến dưới chân núi mưa chút đồ đặc không? Thời gi-an nào cũng được, chỉ cần tiện cho anh” Những lời này nói ra chính Hàn Ngữ đều cảm thấy khó khăn, ở tại biệt thự Hương gia trên núi, hết thấy cũng có thể tự cấp tự túc, nhưng vấn đề lớn nhất là gi-ao thông không thuận tiện, cô liên tục ở nhà mấy ngày, cảm giác chính mình đều nhanh mọc meo.

“Ở nhà không phải có xe sao?” Hương Kinh hỏi lại, khó được chính mình cũng bị trở thành tài xế một ngày. “Em có thể tùy hứng đi lúc nào cũng được”.

“Ách. . . . . Tôi hỏi qua bác Ngô tài xế, bởi vì gần đây bác ấy đều phải đưa mẹ xuất môn, cho nên không có thời gian giúp tôi.” Hàn Ngữ có chút buồn rầu quay đầu đi. “Gần đây cũng không có xe công cộng. . .”

“Đợi chút” Hương Kinh nhăn mày lại, xem ra âm mưu nhỏ nhỏ của mẹ so với anh tưởng tượng còn hơn nhiều lắm. “Em chẳng lẽ không biết, trong nhà không chỉ có một tài xế là bác Ngô?”

“Phải không?” hai mắt Hàn Ngữ mở thật to. Căn bản không có ai nói cho cô nha! “Bác Ngô chỉ nói, gần đây sau khi đưa mẹ đi làm, phải ở tại công ty đợi lệnh, cho nên không thể trở về chờ tôi.”

“Vậy còn tắc xi thì sao?” Hương Kinh thật sự bội phục cô gái nhỏ này, cư nhiên có thể làm cho chính mình không thể ra khỏi cửa.

“Tôi không có tiền đi xe.” Hàn Ngữ bắt đầu dĩ vuốt vuốt tay. Trước kia ở Hàn gia áo com giàu có, căn bản không có chuyện xài tiền tiêu vặt, cho nên tích tụ ít đến thương cảm, nhiều là cô bán ra hàng len của mình mà có, bây giờ gả lại đây, cô cũng chẳng biết mình có đồ cưới hay không, càng khỏi nói tiền riêng ! Trong túi riêng của Hàn Ngữ ngay cả một ngàn cũng không đến, cho nên muốn tiết kiệm chi tiêu.

Không có tiền, lý do khá đáng hoàng, làm cho anh chút xúc động. Có lúc nào mà vợ của Hương Kinh anh, con dâu Hương gia, ngay cả cái tắc xi đều

ngồi không nói . . .

“Tôi nhớ rõ hàng tháng mình đều gửi một khoảng chi phí trong nhà đến tài khoản trong ngân hàng của em, em không lấy sao?” Hường Kinh kèm chế cảm xúc hỏi, đến cuối cùng cô đang giả vờ đáng thương với anh, hay là có hiểu lầm gì trong việc này? Mỗi nhà có một loại hoàn cảnh riêng, anh cũng không muốn bực đãi cô.

“Tôi không có tài khoản ngân hàng a.” Việc này Hàn Ngữ cũng không hiểu ra sao. Ở nhà cha và anh căn bản không có khả năng cho cô tiền nên tự nhiên cũng không nghĩ tới muốn mở tài khoản.

“Tôi nhớ rõ lúc trước đã nhờ mẹ. . . Được rồi, tôi đã hiểu.” Đại khái lại là mẹ anh đã thu lại khoản tiền này. Xem ra, về sau Hường Kinh phải mặt đối mặt trực tiếp nói chuyện cùng Hàn Ngữ, nếu không đến một ngày nào đó cô gái nhỏ này yên lặng bị xử lý, anh cũng không biết.

Từ túi tiền lấy ra bóp da, Hường Kinh lấy ra một cái thẻ đưa cho cô. “Cái này là card tài chính, ngày mai tôi sẽ đi đem mặt mã đổi thành ngày chúng ta kết hôn, em biết dùng thẻ nào chứ?” Hường Kinh có xu hướng nghĩ là, cô gái này ăn cơm không biết giá gạo, ngay cả cơ hội dùng tiền bộ đáng gì cũng không biết.

“Đương nhiên biết.” Hàn Ngữ phát ra nho nhỏ kháng nghị, không có dị nghị nhận lấy tấm card.

Hường Kinh đối với cô thật tốt. Tư duy Hàn Ngữ đơn giản, được anh săn sóc hết sức ngọt ngào, yêu mến đối với anh lại càng tăng thêm. Cô quyết định cất kỹ tấm card này, đến khi tất yếu mới đem ra sử dụng.

“Còn có, tôi sẽ sai một tài xế cho em.” Đơn thuần giống như cô gái ngốc nghếch này, ngồi tắc xi cũng không biết sẽ bị đưa đến đâu, “Trước đó. Tôi sẽ đưa em đi đến nơi em muốn trước.”

“Thật sự?” Hàn Ngữ cao hứng vỗ tay một cái, thân tình ôm anh một chút.

Một cái động tác nhiệt tình này, làm cho tâm trầm tĩnh của Hường Kinh hơi hơi xôn xao. Đôi mắt to sáng trong suốt của cô hiện lên thái độ hâm mộ cùng vui sướng làm cho Hường Kinh suýt nữa theo bản năng ôm ngược lại cô.

Tuy rằng cuối cùng Hường Kinh có thể không chế được nhưng lại ngấm bực chính mình càng ngày càng dễ dàng bị cô ảnh hưởng, cũng càng ngày càng vì cô lo lắng đông tây. Anh vốn không phải muốn cho cô cảm thấy Hường gia lạnh nhạt, đối mặt hết thầy khó khăn sao?

Ai . . . Nhìn cô vợ nhỏ nhiều loạn cả một hồ nước xuân lai vui vẻ rồi đi, Hường Kinh ngoài việc than thở, cũng không biết nên có phản ứng gì.

Ngày hôm sau, Hàn Ngữ ngồi trên xe Hường Kinh, cuối cùng có thể rời đi nơi cơ hồ như là chỗ gi- am lỏng mình.

Hít một ngụm không khí tự do, thật tốt, bên cạnh có anh làm bạn, rất tốt, này không khí tựa hồ cũng khiến con người trở nên vui vẻ, càng làm Hàn Ngữ cảm thấy thư sướng(thư thái và sung sướng). Liếc ngang thấy gương mặt Hường Kinh, chỉ là như vậy nhìn anh, cô liền cảm thấy ngực ấm áp. Không bằng bề ngoài dương cương của anh, anh thường đối với cô cười, luôn làm trái tim trong lòng cô loạn xạ; mà anh cũng đối với Hàn Ngữ ôn nhu săn sóc, khiến cuộc sống cô không một chút lo lắng, đáng tiếc cảm giác của cô cảm thấy Hường Kinh vẫn chưa toàn bộ mở rộng lòng dạ. Khi anh cười vẫn mang một khoảng cách vô hình, có lẽ đây là bởi vì bọn họ còn đang tìm hiểu nhau đi? Không biết có biện pháp nào có thể làm cho sớm hiểu biết đối phương?

Hàn Ngữ nhìn anh, muốn nói lại thôi, cuối cùng cuối cùng nhịn không được nói: “Hường Kinh, sau khi anh đưa tôi đến dưới chân núi, sẽ lại đi nhà xưởng gia dụng của anh chứ?”

“Uh.” Quả thật, đưa cô chính là thuận tiện.

“Vậy. . . .” Hàn Ngữ lưỡng lự một chút, “Anh có thể mang tôi đi cùng không?” Nhìn thấy ánh mắt Hường Kinh hơi có vẻ kinh ngạc, cô vội vàng bổ sung “Tôi chỉ là tò mò mà thôi, nếu như thấy không tiện thì khỏi cũng được . . . . .”

Hường Kinh như có suy nghĩ gì nhìn cô một cái, “Được. Em muốn đi, tôi sẽ đưa em đi” .Nghĩ muốn hiểu rõ trạng thái của mình cũng không sai, mà cô lại là người ngốc nghếch sẽ không đề phòng người ta, cho nên Hường Kinh dứt khoát đáp ứng, cho dù cô tìm cả một năm, đại khái cũng không biết nhà xưởng anh rốt cuộc đang làm cái gì.

Tay lái vừa chuyển, xe liền thay đổi một phương hướng khác, chạy đi rồi xa nội thành. Nửa giờ sau, xe Hường Kinh chạy vào giữa cánh cổng một gi- an nhà xưởng đồ đạc, trong đầu ước chừng có mười mấy người công nhân đang khua, gõ, đánh. Nhưng có một công nhân mặc áo xanh đậm, chức vị hiển nhiên lớn hơn nhiều người đàn ông, Hường Kinh lên tiếng tiếp đón.

Hường Kinh thoáng gật đầu đáp lễ, liền hướng bên người nhìn cô đang tò mò quan sát nói : “Em ở đây chờ tôi một chút.”

Nói xong, Hường Kinh bước thẳng tắp đi tới hướng công nhân đang điều chỉnh thành ghế dựa kiểu mới, chỉ đạo đối phương làm như thế nào mới tốt, có lúc cũng hỗ trợ cưa cưa đầu gỗ, nâng nâng này nọ, bận rộn không thôi.

Hàn Ngữ nhìn thấy ánh mắt đều sáng cả lên, bộ dáng Hường Kinh chuyên chú làm việc, làm cô cảm thấy anh thật sự là đẹp trai vô cùng, khi anh nóng đến độ phải cởi áo, lộ ra lồng ngực rắn chắc thì mồ hôi từ trên cơ ngực màu đồng của Hường Kinh chảy xuống, hại cô thiếu chút nữa máu mũi đều phun ra. (CBLT – ra Ngữ tỷ thuộc trường phái Me-traidep.com – Ngữ: mi ko thể àh?)

Trời ạ! Ông xã của cô thật gọi cảm. Thật mê người nha!

Này không chỉ là thâm mến trong lòng, trên thân thể, Hàn Ngữ cũng hoàn toàn thuận phục. Hàn Ngữ không thể không thừa nhận mình thích Hường Kinh. Anh mỗi một hành động, mỗi một câu nói, ngay cả khi công tác cùng công nhân hay nói giỡn bạo một hai câu lời thô tục, tất cả đều mê luyến không thôi.

“Cô gái này, hai mắt cô sắp lồi ra rồi.” Bên cạnh đột nhiên xuất hiện câu chế nhạo này làm gương mặt nhỏ của Hàn Ngữ đỏ lên. Quay đầu đi, liếc nhìn đến vị công nhân áo xanh đậm, đang cười như không cười nhìn cô chăm chăm.

“Xin chào. Hường phu nhân mới nhậm chức.” Người đó hiển nhiên rất rõ ràng thân phận của Hàn Ngữ, hiển lành hường cô vươn tay ra.

“Tôi họ Lý, Lý Quang Minh. Cô có thể gọi tôi là anh Lý”

“Xin chào anh Lý”. Cô ngượng ngừng bắt tay với anh, “Anh gọi tôi Hàn Ngữ là tốt rồi”. Hường phu nhân, xưng hô thế làm người ta thẹn thùng a!

“Hàn Ngữ.” Đầu tiên thấy cô thuận mắt mới nói chuyện với nhau. Một câu sau, Lý Quang Minh liền phát hiện chính mình còn thích cô gái hiền hoà vô hại này – đương nhiên, là dựa vào lập trường giữa bằng hữu với nhau. “Tôi thấy cô vẫn nhìn Hường Kinh chăm chăm.”

“Tôi. . . . . Tôi chẳng là chưa thấy qua bộ dáng anh ấy làm việc”. Nói câu này xong Hàn Ngữ cảm thấy cực thẹn, cô cũng không phải nói thẳng là chính mình nhìn ngắm Hường Kinh đến mê mẩn chứ?

“Cô thực sự thích Hường Kinh có phải không?”. Lý Quang Minh biết rõ hôn sự của bọn họ chẳng qua là để thuận lợi cho việc kinh doanh. Nhưng dựa trên biểu hiện trước mắt của cô gái này, thật sự không giống đối với Hường Kinh không có cảm tình.

“Tôi. t.ô.i. . . . . Uh.” Cái này lại càng không biết xấu hổ, cô ấp úng nửa ngày mới dũng cảm gạt đầu. Dù sao thích trượng phu của mình cũng không phải là việc kinh thiên động địa, Hàn Ngữ thành thật cho là không sao cả. “Tôi chỉ là cảm thấy, bộ dáng nghiêm túc khi Hường Kinh làm việc. . . . Rất tuần tú, còn có cái kia. . . . . Anh ấy cái gì cũng tốt. Còn có thể dạy mọi người làm thế nào. . . .”

Thấy cô giải thích bừa bãi, Lý Quang Minh cảm thấy thú vị. “Anh ta đương nhiên cái gì cũng tốt, gi-à-nhà xưởng làm tất cả gia cụ này, đều là Hường Kinh thiết kế đó!”

“Thật sao? Anh ấy thật sự quá lợi hại”. Cô tưởng Hường Kinh chỉ làm thiết kế, không nghĩ tới thật đúng là cũng có thể múa dao làm cưa? Nếu đổi thành cô, chỉ sợ cầm lấy cưa sẽ cưa đứt chân, cầm lấy tua vít sẽ đứt tay?

“Hơn nữa mấy thứ này đều là tiêu thụ bên Âu Mỹ, thậm chí còn có rất nhiều hoàng thất cùng quý tộc Âu châu chỉ định muốn dùng gia cụ do Hường Kinh sản xuất, cô nói anh ta không lợi hại sao?” Tuy rằng Quang Minh chỉ là giúp Hường Kinh quản lý gi-à-nhà xưởng này, nhưng đối với người bạn tốt kiêm thủ trưởng này, cũng là khâm phục không thôi.

“Tuyệt quá. . . . . Thật tốt khi được gả cho Hường Kinh. . . . .” Không phát giác chính mình gi-à-o lời trái tim ra, hai mắt Hàn Ngữ nhìn chăm chăm Hường Kinh sáng lên, đối anh lại thêm phần ngưỡng mộ. Cô hiện tại tự đáy lòng cảm tạ chị hai cùng mình trao đổi chú rể, làm cô có cơ hội được gần gũi một người như anh.

Nghe lời của Hàn Ngữ. Tâm tư Lý Quang Minh có chút phức tạp, cô ngày đó thật đơn thuần. Còn có đối Hường Kinh vô điều kiện mê luyến, làm cho Lý Quang Minh không khỏi bắt đầu có chút lo lắng. “Kỳ thật, Hường Kinh cũng được xem như đàn ông tốt. . .”

“Uh. Hường Kinh rất tốt, đối với tôi thật tốt bụng.” Đối với điều này, Hàn Ngữ vô điều kiện tán thành.

“Nhưng Hàn Ngữ, cô xác định như vậy tốt, là thật sao?” Lời nói Lý Quang Minh thâm thúy, “Có đôi khi, trong mắt nhìn thấy không nhất định chính là sự thật.”

“Có nghĩa là gì?” cô lập tức lại bị làm cho mơ hồ.

Còn chưa được trả lời. Thanh âm Hường Kinh đột ngột truyền lại, kết thúc cuộc nói chuyện của hai người.

“Hai người đang nói cái gì?” Hường Kinh mang nụ cười nhẹ bước đến, hướng Hàn Ngữ ôn nhu gạt đầu, nhưng ánh mắt liếc hướng Lý Quang Minh đã có chút sắc bén.

“Không cái gì, tôi chỉ là cùng cô ấy giới thiệu một chút nhà xưởng đang làm cái gì, miễn cho cô ấy một mình đứng ở nơi này nhàm chán.” Tranh nói trước Hàn Ngữ, thần sắc Lý Quang Minh có chút kỳ quái.

Hường Kinh từ chối cho ý kiến, nói với Hàn Ngữ: “Hàn Ngữ, vừa hoàn thành một ít đồ dùng, em đi qua thử dùng xem được không? Sau đó nói cho tôi biết cảm tưởng của em đi.”

“Được.” Hàn Ngữ không hề nghi ngờ đi tới nơi Hường Kinh chỉ. Có thể giúp đỡ anh. Đương nhiên làm cái gì cũng được.

Thấy Hàn Ngữ vừa đi khỏi, ánh mắt Hường Kinh trở lại trên người bạn tốt, liền tức giận thấp thỏm, “Quang Minh, cậu nói nhiều lắm”

“Tôi chỉ là không đành lòng nhìn cô ấy. . . Tôi nghĩ cô ấy là một cô gái đơn thuần nhu thuận.”

“Tôi chưa nói cô ấy không phải.” Ánh mắt nhìn xa. Nhìn cô gái nhỏ kia hứng trí ngẩng cao thử ngồi lên sô pha. Hường Kinh không phát hiện ánh mắt chính mình trở nên nhu hòa, tươi cười cũng hơi lộ ra.

“Cậu xác định muốn tiếp tục làm như vậy?” Anh nhìn ra được Hường Kinh đối Hàn Ngữ cũng có chút bất đồng, anh đối với phụ nữ cho tới bây giờ đều xưng không hơn cần thận, nhưng mà quan tâm đối Hàn Ngữ, không giống như là giả.

“Cho dù Hàn Ngữ bị thương cũng không sao à?” Thế là Quang Minh lại một lần nữa nhắc nhở. Miễn cho bạn tốt ngày sau hối hận. Hường Kinh mặt không chút thay đổi nhìn phía Quang Minh.

“Nếu cậu không lảm miệng, tôi tin tưởng chính mình sẽ không xảy ra lỗi lầm, cô ấy sẽ sống được thực hạnh phúc, có một người chồng lý tưởng, sẽ không bị thương.” Nghe vậy, Lý Quang Minh biết rõ nhiều lời vô ích, Hường Kinh ngoan cố cũng không phải là ngoan cố bình thường. Hơn nữa Hàn Ngữ cũng đang đi lại, anh đành phải sờ sờ cái mũi, rồi khỏi.

Không khí căng thẳng vừa rồi, sau khi Hàn Ngữ quay trở lại liền tan thành mây khói, Hường Kinh cũng không biết vì sao, vừa thấy đến cô, tâm tình liền trở nên bình thản.

“Em thấy sao?” Mới vừa rồi, anh mơ hồ thoáng nhìn cô cùng công nhân chỉnh sửa sô pha nói gì đó.

“Tốt lắm a! Sô pha ngồi xuống thực thoải mái. Nhưng . . . . .” Có thể nói thực ra sao? Hàn Ngữ trộm dò xét sắc mặt của Hường Kinh, mặt anh dường như mang theo ý cổ vũ, cô mới lớn mặt phê bình, “Rất thư thái, ghế dựa thực mềm, ngay cả tôi thể trọng nhẹ. . . . . Ngồi liên lún xuống, người nặng một chút sau khi ngồi xuống không phải rất khó đứng lên sao? Mặt khác, cái kia phối màu lục, hình như không thích hợp. . . . .”

Hường Kinh rất kinh ngạc nghe những lời Hàn Ngữ vừa nói. Cô tựa hồ so với anh còn nghĩ sâu sắc hơn nhiều, nhắc nhở anh rất nhiều điểm anh không chú ý tới.

“Xem ra, cưới em, có chỗ tốt hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.” Hường Kinh thuận đường đem Hàn Ngữ ra cửa. Sau khi mẹ Hường biết chuyện này, không khỏi lại châm chọc khiêu khích, nhưng Hàn Ngữ tuyệt không để ý.

Hường Kinh đối với Hàn Ngữ yêu thương tốt hơn ai hết. Huống chi trước khi cô chưa gả đi, cha và anh đối với cô không chỉ là miễn, mà còn đánh đập. Cho nên sự yêu thương, trân trọng của Hường Kinh không khỏi làm Hàn Ngữ mỉm cười.

Hàn Ngữ chưa từng oán giận Hường Kinh mà còn rất yêu thích anh, mọi việc đều đều nghe theo anh. Nếu muốn nói thật, có lẽ một chút tiếc nuối duy nhất trong lòng cô, chính là Hường Kinh chưa bao giờ ở trước mặt mẹ anh, thay cô nói một câu.

Đó cũng không phải anh đối với cô không tốt, mà là theo quan sát của cô, phát hiện ra cảm tình giữa mẹ con Hường gia hình như tương đối nhạt – nói vậy đã là khách khí, căn bản chính là lạnh nhạt, mẹ con bọn họ không chỉ không hỏi han ân cần lẫn nhau, thậm chí còn có ý đối địch.

Giống như hiện tại. Rõ ràng bữa tối là thời giờ an mà người nhà tụ họp, nhưng trên bàn cơm hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ăn phần của mình, ngay cả ánh mắt đều không có giao nhau. Lâu lâu Hường Kinh sẽ gấp cho cô một vài miếng thức ăn cô thích.

Động tác nhỏ này làm Hàn Ngữ thực cảm động, không phải anh luôn luôn yên lặng chú ý cô sao? Anh cũng không phải không biết quan tâm người khác như thế nào, chỉ là không biểu hiện ra thôi. Đương nhiên cô sẽ không ngốc đến mức đi hỏi vấn đề của mẹ con bọn họ, bởi vì điều này thực hiển nhiên là quả bom của Hường gia. Cô hy vọng chờ đến thời cơ chín muồi, chờ đến khi anh yêu cô, anh sẽ nguyện ý chủ động nói cho cô tất cả.

Dùng cơm xong, mẹ Hường đột nhiên lạnh lùng mở miệng, “Ngày kia buổi tối chính là thời gian bán hàng từ thiện, Hàn Ngữ, cô chuẩn bị tốt chưa?”

Hàn Ngữ vội vàng nuốt xuống một ngụm cơm cuối cùng, “Mẹ, con đã chuẩn bị tốt lắm.”

“Đó là cái gì?” Mẹ Hường căn bản không nghĩ ra Hàn Ngữ sẽ chuẩn bị thứ tốt gì.

“Là hàng len của con, con đi lấy cho mọi người xem.” Không đợi mẹ chồng đáp lại, cô vội vàng đứng dậy rồi đi.

“Hàng len?” Nhìn bóng lưng của Hàn Ngữ, mày mẹ Hường nhíu lại thật cao, “Thứ này cũng dám lấy ra bán sao? Thật muốn làm mất mặt ta? Cũng may ta đã kêu thư ký đi chuẩn bị một bộ trang sức, nếu không đã mất hết mặt rồi!”

“Con nhớ rõ đó là hội bán hàng từ thiện.” Hường Kinh lạnh lùng cười, “Không phải Hội mua đi bán lại. Vật phẩm bán hàng từ thiện không có danh mục nói từ đâu đến, mới là buồn cười.”

Mẹ Hường bị anh nói đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cao tiếng nói, “con có ý gì?” Hường Kinh đang muốn đáp lời, Hàn Ngữ lại chọn vào lúc đó trở về, không nhìn ra không khí căng thẳng giữa bọn họ. Mím cười giao túi giấy trên tay cho mẹ chồng.

“Mẹ, đây là nguyên bộ áo dệt kim cùng áo choàng, mẹ mở ra nhìn xem thích hợp đem bán hàng từ thiện không?” Mẹ Hường hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt lợi hại từ trên người con trai, khinh miệt mở túi giấy ra. Vừa lấy sản phẩm ra vừa phê bình “Chỉ sờ lên cũng biết không phải cái gì tốt, giá trị vật phẩm bán hàng từ thiện đại biểu thanh danh Hường gia chúng ta cô có biết hay không. . . . .”

Đến khi nhìn rõ thứ trên tay, khó có thể tin được mẹ Hường lật qua lật lại, thậm chí nhìn kỹ đến từng đường kim rồi, tự nhủ có phải mình hoa mắt hay không.

Này. . . Đường đan tinh tế lại mỹ lệ, hơn nữa màu tím cùng màu vàng cao quý phối hợp, làm cho cảm giác giá trị cả bộ quần áo hoàn toàn không thua sản phẩm cao cấp của cửa hàng nổi tiếng. Mà tạo hình nổi bật kia, còn thêm một cái áo choàng tua màu trắng bạc, lại có vẻ tôn quý bất phàm, thanh lịch rất khác biệt.

Hàn Ngữ lại lấy ra thứ này? Đây chính là cô ta đan?! Ánh mắt mẹ Hường hoài nghi chuyển hướng nhìn Hàn Ngữ, ngay cả Hường Kinh cũng không dám tin nhìn về phía bà xã của mình. Anh tưởng cô có thể lấy ra nhất chiếc áo lông bình thường đã là kết quả không tồi rồi.

“Mẹ, y phục này có thể không?” Hàn Ngữ bất an nhìn phản ứng mẹ chồng cùng ông xã. Không hiểu bọn họ vì sao đồng thời trầm mặc. “Con dùng sợi tốt lại sợ màu sắc quá mức người lớn, hình thức cũng sửa lại vài lần, hẳn là nữ tính tuổi gì mặc đều thích hợp.”

Miệng mẹ Hường trương lại trương. Mới miễn cưỡng hỏi: “Cái này thật sự là cô đan?”

“Đúng vậy a. Con mất ba ngày, thiếu chút nữa ngay cả cơm cũng quên ăn.” Hàn Ngữ thêm vào. Đương nhiên trong lúc đó, cô vẫn là vâng theo lời mẹ chồng nói, làm công việc bếp núc cùng quần gia, suýt nữa không kịp trở mình. “Con biết đây là bán hàng từ thiện, mới muốn làm một cái áo len độc nhất vô nhị, cam đoan sẽ không đụng hàng. Con nghe nói rất nhiều công ty đều là đi bên ngoài mua châu báu hoặc sản phẩm cao cấp, lại cầm bán đầu giá, những thứ đó không phải mất đi ý nghĩa bán hàng từ thiện sao?”

Mẹ Hường lại á khẩu không trả lời được, trong lời nói Hàn Ngữ thậm chí còn đánh cho bà một cái. Quả thật, so với châu báu, sản phẩm cao cấp, phí tổn giá trị y phục này nhất định không vượt qua chúng. Bất quá trên ý nghĩa mà nói, thiếu phu nhân gia cụ Hường Thành tự tay đan quần áo đem đến bán hàng từ thiện là tuyệt đối không gì có thể phản đối, mà còn có thể bán được giá cao. Vô luận như thế nào đều đã làm cho Hường Thành gia cụ rất vinh quang.

Mà ngay cả chính bà đều thực thích tạo hình của y phục này, nếu có tự mình mặc, có lẽ rất đẹp?

“Thứ này. . . . .” Nhưng mẹ Hường không muốn cho con dâu qua cửa, hừ lạnh. “Cái này được sao?”

Nhọc tâm tồn sức đan quần áo lại nghe được lời bình như thế này, Hàn Ngữ có chút khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm “Này. . . . . Không được sao?”

“Nếu cái này không được, thì không có thứ có thể.” Hường Kinh đột nhiên mở miệng, lợi ích của bán hàng từ thiện anh so với mẹ mình hiểu rõ hơn, “Mẹ, để con nhắc nhở mẹ, ngày kia chính là ngày hội bán hàng từ thiện, mẹ không có nhiều thời gian do dự đâu.”

Hường Kinh cư nhiên đứng về phía Hàn Ngữ? Trên mặt mẹ Hường co rúm hai cái, tâm lý có so đo, cực không tình nguyện nói:

“Quên đi, lần này dùng cái này.” Nếu đã quyết định, bình thường mẹ Hường chắc là đem đồ quảng cho con trai cùng con dâu, muốn bọn họ đi dọn dò thư ký xử lý, nhưng lần này mẹ Hường lại tự nhiên lấy vật bán hàng từ thiện trở về phòng.

“Mẹ, ” Hàn Ngữ hỏi lại, “Cho nên quần áo không thành vấn đề ?”

“uhmm.” Hường Mẫn đối với áo trong tay, trên mặt cố gắng không lộ ra mình có bao nhiêu yêu thích.

“Vậy, con đi gi-ao cho thư ký. . . . .”

“Không cần, tôi kiểm tra lại xem có tý vết nào hay không.” Ném ra những lời này, bà liền khẩn cấp trở về phòng, còn khóa lại, rất muốn mặc thử xem.

“Như vậy là xong rồi?” Hành động chống ván của mẹ Hường, làm cho Hàn Ngữ có chút há hốc mồm, cô vốn tưởng mình sẽ bị làm khó để đến trắng đêm khó ngủ!

“Em xem bộ dáng yêu thích không buông tay của mẹ là biết không có vấn đề rồi.” Lần đầu tiên, Hường Kinh đối với phản ứng của mẹ mình có loại cảm giác vớ vẩn buồn cười, “Nhưng thật ra tôi thật không biết em đa tài đa nghệ như vậy.”

“Chỉ là sở thích mà thôi. . . . .” Hàn Ngữ có chút ngượng ngùng trả lời, “Hường Kinh, cảm ơn anh mới vừa rồi thay tôi giải vây, tôi tưởng mẹ thật sự không thích!”

Bị Hàn Ngữ nhắc nhở, anh mới phát hiện chính mình lơ đãng lại nhúng tay vào chiến tranh mẹ chồng cô dâu. Hường Kinh không phải không muốn quan tâm sao? Vì sao lại khó chịu khi thấy cô bị mẹ làm khó?

Trầm mặc một chút, anh tìm ra lý do thích hợp. “Đó là bởi vì, tôi cảm thấy vật bán hàng từ thiện của em rất tốt, không cần bị mẹ vô lý soi mói.”

“Vậy anh cũng thích, đúng không?” Được khích lệ, hai mắt Hàn Ngữ sáng trong suốt, chờ đợi câu trả lời của anh.

Gặp được ánh mắt này, Hường Kinh phát hiện chính mình hoàn toàn không có cách, ngay cả sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn cũng không thể biểu hiện.

“Thích.” Anh chỉ có thể nói. Trên thực tế, anh tuy rằng nhìn thấy những vật bán hàng từ thiện tinh mỹ, nhưng đối với quần áo tinh phẩm. Đại đa số nam giới tính trời sinh sẽ không có hứng thú.

Nghe được đáp án này, Hàn Ngữ vừa lòng cười ra. Anh thích vậy là tốt rồi, cô nghĩ bất ngờ mình sẽ cho anh, anh nhất định sẽ vui .

Chương 3

Hương Kinh cùng Hàn Ngữ mặc dù cùng ở một phòng, nhưng vẫn là ngủ riêng, Hương Kinh ngủ ở trên sofa son môi, mà Hàn Ngữ đương nhiên ngủ ở tận giường của hai người.

Hàn Ngữ rất muốn thay đổi tình trạng này, đồng thời cũng mong hai vợ chồng không xa cách nữa. Về phương diện khác, cô cũng hi vọng thu gần khoảng cách với anh hơn.

Ánh mắt hướng về phía Hương Kinh ngồi trên sofa son môi xem tài liệu, Hàn Ngữ không khỏi tự hỏi đến thất thần. Anh cuối cùng nghe theo đề nghị của cô, thêm cho sofa son môi thời bong bóng rồi. Như vậy cô mỗi lần ngồi sẽ không bị nó “ăn” nữa.

Còn có, mấy ngày trước anh dẫn cô đi nhà xưởng thử ngồi sofa mới, cách hai ngày anh lại mang cô đi ngồi thử nữa, quả nhiên trở nên cứng mềm vừa phải. Mà anh cũng giúp cô an bài một tài xế riêng, làm cô có thể thuận tiện ra vào Hương gia, không cần lại si ngốc chờ anh muốn đi nhờ xe.

Vài hành động này cho thấy anh đối với cô không phải là vô tâm, cũng có đem nhu cầu của cô xem ở trong mắt. Nhưng Hàn Ngữ vẫn cảm thấy, anh đối với cô luôn luôn có khoảng cách, cô rất muốn tìm ra nguyên nhân, anh lại sâu xa khó hiểu, làm cô tìm không ra đây.

Hiện nay vợ chồng bọn họ hòa hợp chỉ là trên hình thức, Hàn Ngữ không biết tình trạng có thể duy trì được bao lâu, nhưng cô rất hiểu, quan hệ vợ chồng không có tâm và tình yêu gắn bó, thì giống như lâu đài cát, bề ngoài xem ra hoa lệ, nhưng mà chỉ cần nước biển ập đến, lập tức sẽ bị hủy.

“Hàn Ngữ.” Ánh mắt sắc bén của Hương Kinh nhìn tới Hàn Ngữ, “Em muốn nói gì với tôi sao?”

Hàn Ngữ đã ngo ngắc nhìn Hương Kinh không ít hơn 10 phút, lại về mặt muốn nói lại thôi, anh nhìn liền biết có gì đó nên mở miệng hỏi cũng như chủ động giúp cô.

Hàn Ngữ phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện chính mình thất thố, thật có lỗi cười. “Thực xin lỗi, tôi phát ngốc một chút.”

“Em đang khẩn trương chuyện hội bán hàng từ thiện sao?” Ngày mai buổi tối sẽ bán đấu giá sản phẩm của cô, cô lo lắng cũng là lẽ tự nhiên.

“Không phải, tôi là. . . .” Hàn Ngữ đối với tác phẩm của mình có tin tưởng, không có chút lo lắng về chuyện bán hàng từ thiện, chuyện mà cô quan tâm chính là anh! “Đúng rồi, Hương Kinh, tôi có thứ này cho anh.”

“Cái gì vậy?” Hương Kinh vẫn lật xem văn kiện, bản năng đáp lại lời của Hàn Ngữ.

Hàn Ngữ vui vẻ mở tủ quần áo ra, lấy ra một cái túi giấy, đưa cho Hương Kinh. “Anh mở ra nhìn xem.”

Hương Kinh nhướn mày, nhìn thứ quen mắt giống như gói to chứa vật bán hàng từ thiện, trong lòng Hương Kinh đã mơ hồ đoán ra bên trong là cái gì. Anh nghĩ chính mình nên có nhiều phản ứng, mới có thể khiến cô thỏa mãn.

Mở túi ra, Hương Kinh lấy ra một cái áo lông màu trắng, so ở trên người, kích cỡ vừa y, anh cười nói: “Chắc là vừa rồi, em làm hỏi nào vậy?”

Tài đàn áo của cô quả thật là đáng khen. Đáng tiếc Hương Kinh không có thói quen mặc áo lông, nụ cười trên mặt, chính là để cô hài lòng.

“Khi đàn vật bán hàng từ thiện, tôi nghĩ nhất định cũng phải đàn một cái cho anh, liền chọn màu cùng chất liệu thích hợp với nam tính, quả nhiên thực thích hợp với anh lắm.” Cô thấy nụ cười thích thú của anh cũng hài lòng mỉm cười.

“Cám ơn, tôi thích lắm.” Hương Kinh đem áo lông để qua một bên, tiếp tục cầm lấy văn kiện đọc.

“Hương Kinh, anh không thử mặc xem sao?”

Nếu anh thật sự thích, sẽ mặc thử liền? Giống như mẹ chồng nhìn đến vật bán hàng từ thiện thì trước khi giao ra cũng nhìn không được chính mình trước mặc thử trong chốc lát. Hàn Ngữ cũng muốn xem anh mặc áo lông cô đan, sẽ như thế nào.

“Tôi nghĩ nhất định rất vừa.” Chỉ nhìn qua, Hương Kinh liền biết vừa vặn với mình.

“Tôi thực vất vả mới làm vừa được với anh! Anh thật sự không muốn mặc thử một chút sao?” Hàn Ngữ có đôi khi đứng ở bên cạnh anh hoặc phía sau, đều thực cố gắng dùng tay nhỏ bé của cô đo kích cỡ đại khái dáng người của Hương Kinh, còn cố gắng để không bị anh phát hiện, thực vất vả!

“Tôi nghĩ em đi hỏi dì Phùng đúng không?.” Hường Kinh lo lắng trả lời, ánh mắt vẫn đặt ở văn kiện. “Đây là phương pháp nhanh nhất.”

Nghe vậy, nụ cười của cô trở nên có chút miễn cưỡng. Anh tựa hồ. . . Một chút ý nguyện mặc đều không có, cũng không muốn hiểu rõ cố gắng của cô khi làm áo lông này.

Sau một lúc lâu, Hường Kinh rốt cục đọc xong, anh đóng văn kiện, tắt cái đèn đọc sách trên chiếc bàn thấp bên cạnh. “Hàn Ngữ, em muốn ngủ chưa? Tôi muốn tắt đèn.”

“Anh ngủ trước đi, để đèn cho tôi là được.”

Hường Kinh gật gật đầu, lo lắng kéo sô pha ra thành giường ngủ. Sáng mai còn có rất nhiều công sự phải làm, có thể đi ngủ sớm một chút liền đi ngủ sớm một chút.

Hàn Ngữ khò sở nhìn anh nhắm mắt lại, thẳng đến Hường Kinh phát ra tiếng hít thở trầm trọng, xác nhận anh đã ngủ say, cô mới nhẹ nhàng tới, lặng lẽ đi vào bên cạnh anh.

Hàn Ngữ cúi người, nhẹ nhàng nhặt lên áo lông rơi trên mặt đất bị người ta quên đi, đi tới bên tủ quần áo của anh, thay anh treo lên.

Từ lúc đầu cho đến nay tuy anh đối tốt với cô nhưng cô cũng phát hiện ra không phải anh có tình cảm với mình mà chỉ là đồng tình, cảm kích mà thôi.

Lớp vỏ bọc của anh, làm cô cảm thấy khô cứng như đá, không thể nào nhìn thấu cũng rất khó phá vỡ làm cho cô muốn tìm một khe hở để đi vào cũng không thấy..

Kỳ thật anh không thích cái áo lông này, cũng. . . . . Không thích cô...

“Chờ một chút, bác Ngô, bác nói cái gì, có thể nói lại lần nữa xem sao?”

Ở nhà nhận được điện thoại bác Ngô lái xe, Hàn Ngữ nghĩ mình nghe lầm nên xoa xoa lỗ tai lại vừa dùng lực vừa nghe, thiếu chút nữa thét chói tai.

“Bác nói hàng len của tôi ở hội bán hàng từ thiện bán được một trăm năm mươi vạn? !”

Là một trăm năm mươi vạn, không phải một trăm năm mươi đồng, cô quả thật không tính sai?

Mẹ chồng hôm nay mặc lễ phục lấp lánh đi tham gia hội bán hàng từ thiện, mà Hường Thành gia cụ quỳ ra vật bán hàng từ thiện, chính là áo choàng do chính thiếu phu nhân của Hường gia, nghe bác Ngô đưa mẹ chồng đi trước nói, cái này bán hàng từ thiện phẩm còn không có lấy ra nữa, chỉ là ở hình lục thượng cũng đã có rất nhiều người hỏi thăm, thậm chí ngay cả mẹ chồng mình đều ra tiền cạnh tiêu, cuối cùng là từ một khác gia xí nghiệp chủ tịch phu nhân tiêu ở dưới.

Nghe được mình làm quần áo được hoan nghênh như vậy, Hàn Ngữ cao hứng nói không ra lời, ngắt điện thoại, cô vui vẻ ở trong phòng khách quay vòng vòng. Kết quả này, không biết Hường Kinh đã biết không? Hàn Ngữ hi vọng có thể thật nhanh nhìn thấy anh, cùng anh chia sẻ tin tức tốt.

Mới nghĩ như vậy, chuông điện thoại liền vang lên, cô hưng phấn mà nhấn nút nhận cuộc gọi, không đầu không đuôi liền hỏi: “Hường Kinh, anh đã trở về sao?”

“Là tôi. Cô là Hàn Ngữ hả?”

Đầu kia điện thoại truyền đến một thanh âm quen thuộc, làm tâm tình vui sướng nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

“Anh. . . . . anh là anh hai sao?” Hàn Ngữ không dám xác định hỏi lại, cũng âm thầm cầu nguyện không phải là anh ta.

Đáng tiếc Thượng Đế không có nghe đến lời cầu nguyện của cô, người kia thái độ không kiên nhẫn quát: “Vô nghĩa! Chính là tôi, Hàn Phong! Tôi biết Hường gia hiện tại không có ai, lão yêu bà kia đi tham gia bán hàng từ thiện, chồng cô còn chưa tan ca, còn không mau mở cửa, tôi có việc tìm cô!”

Hàn Ngữ không dám cãi lời của Hàn Phong, hơn nữa cũng không có lý do không cho anh ta vào, liền dè xuống chốt mở cửa.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Phong thân mặc tấy trang cao cấp bước vào.

“Anh. . . . . anh là tìm em sao?” Hàn Ngữ không dám xác định, bởi vì anh ăn mặc giống tham gia yến hội long trọng.

“Ồ đây, không phải tìm cô còn tìm ai?” Dù sao trong núi không hổ, Hàn Phong hoàn toàn xem Hường gia làm nhà mình, nghênh ngang ngồi xuống.

Hàn Ngữ vội vàng mang lên một ly trà đá, Hàn Phong uống lên hai ngụm, không hờn giận nói: “Không có điểm tâm sao?”

Nếu nói bữa em này có ưu điểm gì, thì quả thực cô nấu ăn rất ngon. Từ khi cô xuất giá, Hàn gia đã thật lâu không có điểm tâm ăn ngon, hại Hàn Phong mỗi ngày đều thèm ăn, lại không thể mặt dày đến Hường gia đòi ăn.

“Anh, xin lỗi, hôm nay em không có làm điểm tâm.” Điểm tâm Hàn Ngữ làm đều là chuẩn bị cho mẹ chồng cùng Hường Kinh ăn, hiện tại bọn họ một

người đi tham gia yến hội, một người chưa tan ca, cho nên cô không có chuẩn bị.

Hàn Phong bĩu môi không vui. “Vẫn là ngu ngốc giống nhau! Quên đi. Hôm nay tôi tới tìm cô, là có việc. Tôi vừa rồi mới từ hội bán hàng từ thiện trở về. . . . . Hường gia lão yêu bà cũng tham gia hội bán hàng từ thiện, cô có biết không?”

“Biết.” Anh hai tự nhiên tham gia loại yến hội này? Hàn Ngữ cảm thấy có chút không tin nổi.

“Hường Thành gia cụ năm nay thay đổi vật bán hàng từ thiện, nghe nói là hàng len của thiếu phu nhân Hường gia, sản phẩm đó do cô chính tay làm ra hả?”

“Là mẹ chồng bảo em chuẩn bị.” Hàn Ngữ thành thật đáp.

Hàn Phong tức giận trừng mắt liếc cô một cái, “Cô thật là ngu ngốc! Sao trước kia không biết trở tài làm cho Hàn Gia nổi danh hả?”

“Em. . . Trước kia căn bản không biết có hội bán hàng từ thiện này, cũng không có người bảo em chuẩn bị vật bán hàng từ thiện mà!” Cô rất là vô tội.

Ngẫm lại cũng phải, ở trong xí nghiệp Hàn thị, Hàn Phong tuy là tổng giám đốc trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế chủ sự là phó tổng quản lý Hàn Thâm, cô luôn luôn yêu thương Hàn Ngữ, làm sao có thể để em mình vì chuyện bán hàng từ thiện này mà bận rộn?

Vừa đã thông tư tưởng, Hàn Phong cũng lười so đo, dù sao giá bán vài món quần áo, cũng không bổ sung được một cái lỗ nhỏ lỗ lã của Hàn Thị.

“Cái này không quan trọng. Tôi nghĩ, lão yêu bà nguyện ý muốn cô chuẩn bị vật bán hàng từ thiện, chắc hẳn ở Hường gia cô cũng có địa vị nhất định, đúng không?” Hàn Phong tự cho mình là đúng.

Hàn Ngữ cũng không cho rằng như vậy, cô có gốc cũng biết, khi mẹ chồng muốn mình chuẩn bị vật bán hàng từ thiện là muốn làm khó dễ mình, lúc đó cô chính là đứng díp xông qua cửa ải thôi.

“Anh, em chỉ là cố hết sức thôi. . .”

“Tôi không muốn nghe cô nói vô nghĩa. Hàn Ngữ, Hàn gia nuôi cô nhiều năm như vậy, hiện tại đến thời điểm cô báo ân rồi.” Về mặt của Hàn Phong hướng xuống dưới, “Hàn thị gần đây tài chính quay vòng khó khăn, tôi muốn cô lấy một số tiền từ Hường gia, có thể điều bao nhiêu liền điều bấy nhiêu.”

“Cái gì?!” Hàn Ngữ giật mình trừng lớn mắt, khó xử đáp: “Tiền trong nhà, không phải em quản lý, em không có cách nào làm quyết định. . . . .”

“Không phải cô quản lý, còn làm thiếu phu nhân làm cái gì?” Hàn Phong nói thật hay, Hàn thị vì quyết định sai lầm của anh mới có thể lỗ lã, mà Hàn gia đem hai cô con gái gả đến hai nhà giàu có, vì hôm nay. “Tôi mặc kệ cô dùng cách gì trộm, đoạt, lừa, tóm lại tôi thấy tiền là được rồi.”

Đây là vợ vét tài sản nhà người ta. Hàn Ngữ luôn luôn bình thản nhu nhược, nghe yêu cầu vô lý như thế, cũng không thể không muốn phản kháng.

“Anh, em không thể đáp ứng yêu cầu này của anh.” Hàn Ngữ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Tôi có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền, thậm chí đồ ở nhà cũng có thể bán đi, nhưng dùng phương thức bất chính để đòi tiền Hường Kinh hoặc mẹ chồng, tuyệt đối em làm không được.”

“Ba!” Hàn Ngữ lời vừa mới dứt, một cái tát của Hàn Phong đã đánh tới.

“Cô là tên ăn cây táo, rào cây sung! Cô nghĩ rằng chúng tôi gả cô cho Hường Kinh làm cái gì? Cô chưa ra khỏi cửa bao lâu, mà dám chống đối người nhà?”

Hàn Ngữ che mặt, ngậm hai mắt dầm lệ quật cường nhìn hấn ta, không nói một câu.

“Cô. . .” Xem bộ dáng của Hàn Ngữ, Hàn Phong càng xem càng giận, lại thêm một bàn tay khác, tát luôn bên má còn lại

Hàn Ngữ đau đến đầu nhanh nói không ra lời, nhưng vẫn nhịn xuống đau đớn mở miệng, “Anh, hôm nay yêu cầu của anh em làm không được, bắt quá Hường Kinh sắp trở lại, anh có muốn chính mình ra đề nghị với Hường Kinh hay không?”

Lời nói của Hàn Ngữ ám chỉ lệnh đuổi khách, Hàn Phong ác độc bùi ngùi trừng mắt với cô, hung ác nói, “chưa xong như vậy đâu, tôi sẽ lại đến tìm cô, hi vọng khi đó cô đã trở nên thông minh một chút.”

Sau khi nói xong, anh thờ phỉ phỉ rồi đi, mà Hàn Ngữ vỗ về mặt đau đến phát sung của mình, bắt đầu lo lắng lát nữa Hường Kinh trở về, phải che dấu như thế nào.

Hường Kinh về nhà, hiếm khi không thấy cô vợ nhỏ của đứng ở cửa nghênh đón.

Trên bàn cơm đã dọn xong một ly nước ép trái cây bình thường anh sẽ uống, dếp lê cũng xếp ra sẵn, nhưng thiếu một người cảm giác chính là rất quái lạ.

Buồn bực đổi giày xong, ngay cả cặp tài liệu anh còn cầm ở trên tay, không vào thư phòng, liền đi vào phòng ngủ.

Hường Kinh biết mẹ tối hôm nay tham gia hội bán hàng từ thiện, cho nên không ở nhà là bình thường, nhưng Hàn Ngữ bình thường trừ bỏ mưa này nọ, buổi tối ít khi tùy tiện đi ra ngoài, hiện tại không thấy bóng dáng của cô, thực quý dị.

Mở cửa phòng ra, anh liếc mắt một cái liền nhìn đến cô gái nhỏ đưa lưng về phía cửa, ngồi ở mép giường, trong lòng khó hiểu nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi anh buông cặp tài liệu, đối xong quần áo ở nhà, tư thế của cô vẫn giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả chào hỏi anh cũng không lên tiếng.

“Hàn Ngữ?” Hường Kinh đi về phía cô. “em làm sao vậy?”

Đưa lưng về phía anh cô lắc đầu, “Không. . . . . Không có gì.”

Thật sự rất kỳ quái, anh từng bước đi tới phía trước, đưa tay chạm vào vai cô, “Hàn Ngữ, quay lại đây nhìn tôi nói chuyện.”

Do dự một chút, Hàn Ngữ chậm rãi xoay người, Hường Kinh thấy mặt cô, không biết nên khóc hay nên cười.

“Em . . . Đang đắp mặt?” Hường Kinh nhìn chằm chằm lớp mặt nạ trên mặt Hàn Ngữ, cảm thấy là lạ làm sao.

Cô gạt đầu như bầm tôi, “Ừ, cho nên tôi không thể nói chuyện, mặt nạ sẽ rơi.”

Nheo lại mắt, Hường Kinh nhìn ánh mắt chột dạ của Hàn Ngữ sau một lúc lâu, đột nhiên ra khỏi phòng, làm cho Hàn Ngữ lo lắng đề phòng có chút ngây ngốc.

Qua rồi? Hàn Ngữ nhất thời nhẹ nhàng thở ra, vấn đề lo lắng lại hiện lên. Mặt nạ này còn phải mang bao lâu? Cũng không thể vẫn mang đến ngày mai sau khi Hường Kinh rời giường chứ?

Trong đầu còn đang suy tư về ngày mai làm sao bây giờ, Hường Kinh lại đi đến, lúc này vẻ mặt của anh không thoải mái như vừa rồi, mà là có chút nghiêm túc.

“Hàn Ngữ, di Phùng nói với tôi, hôm nay có khách của em đến?”

Tâm Hàn Ngữ cả kinh, nguyên lai anh vừa mới đi ra ngoài hỏi di Phùng? “Có. . . Có. . .” Cửa là cô mở, khi đó di Phùng hẳn là ở phía sau làm việc, hẳn là sẽ không chú ý tới động tĩnh phòng khách?

“Người nọ, là anh của em?” Hường Kinh không thèm nhìn lấy Hàn Ngữ một cái, “Nghe nói thái độ không tốt lắm, anh ta tới tìm em làm gì?”

“Anh ấy nói với em thái độ luôn luôn là như vậy, tìm em cũng chẳng có việc gì. . . . .” Hàn Ngữ không biết trả lời như thế nào, đành phải lảng tránh ánh mắt của Hường Kinh.

Chỉ một việc nhỏ như vậy Hường Kinh làm như hiểu được cái gì, bàn tay to đột nhiên vươn qua, mạnh bóc xuống mặt nạ trên mặt cô, chỉ nghe đến Hàn Ngữ hét lên một tiếng, tay nhỏ bé phản xạ ôm lên mặt mình, nhưng hai phiến sung đỏ trên mặt Hàn Ngữ, anh thấy rất rõ ràng.

“Anh ta đánh em?” Một ngọn lửa không hiểu từ trong bụng Hường Kinh sinh lên. Anh biết chính mình nên bảo trì bình tĩnh, hỏi rõ ràng Hàn Ngữ đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng khi anh nhìn thấy bộ dáng cô bị thương, lại một lòng chỉ muốn phóng đi đánh Hàn Phong khôn nạn kia! “Di Phùng nói Hàn Phong ở trong phòng khách rít gào, anh cư nhiên dám đánh em? anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Hơn nữa còn là ở trên địa bàn Hường gia động đến người của anh, quả thực chán sống!

“Anh ấy. . .” Hàn Ngữ bị lửa giận của Hường Kinh làm hoảng sợ, nước mắt khi đối mặt Hàn Phong chưa chảy xuống, đều bị anh làm sợ tới mức trào ra, cô nói năng lộn xộn kể lại, “. . . Anh ấy là đến đòi tiền. . . Bất quá, bất quá tôi không có đáp ứng anh ấy, tôi không có. . .”

Cô có đáp ứng hay không cũng không phải trọng điểm? Trọng điểm là, cô cư nhiên ở trong phạm vi anh bảo hộ mà vẫn bị thương, này đối anh không chỉ ô nhục, còn là khiêu khích! Hường Kinh tức giận nghĩ.

“Em bị đánh thành như vậy, vừa rồi vì sao không nói?” Khuôn mặt trắng nõn của Hàn Ngữ, ngay cả anh cũng không dám dùng lực chạm vào một chút, hiện tại lại sung đỏ vô cùng thâm thắm, anh giận Hàn Phong kiêu ngạo vô lý, càng giận chính mình bất lực.

“Tôi. . . Tôi sợ anh sẽ xem thường tôi. . . Tôi cam đoan, tôi gả đến Hường gia không có mục đích gì. . .” Hàn Ngữ nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt. Cô dĩ nhiên coi Hường Kinh là chồng cả đời mình, tâm cũng đặt hết lên người anh, nếu chuyện Hàn Phong bị hiểu lầm, cô nhất định sẽ đến chết mất.

Hường Kinh thế này mới thấy chính mình đã không chế không được cảm xúc, dọa đến cô. Hường Kinh thở sâu, nói với chính mình không nên bị nước mắt của cô ảnh hưởng, nhưng bàn tay to vẫn nhịn không được đưa lên mặt Hàn Ngữ, thay cô lau đi một giọt nước mắt.

“Hàn Ngữ, em hãy nghe tôi nói.” Hường Kinh ngồi vào bên người Hàn Ngữ, theo bản năng kinh lâu của cô kiên, như là an ủi. “Em đã gả vào Hường gia, chính là người Hường gia. Em có tôi, có toàn bộ Hường gia làm hậu thuẫn, về sau không cần lại sợ anh em, nếu anh về sau lại đến đánh em, em hoặc là đánh lại, hoặc là hãy mau liên lạc với tôi, tôi giúp em giáo huấn anh một chút, biết không?”

Hàn Ngữ lẳng lặng gạt đầu, được anh an ủi, cảm xúc lo lắng hãi hùng cũng vui đi không ít.

Đây là một lần duy nhất hai người tiếp cận sau khi kết hôn, thân mình nho nhỏ lui tiến trong ngực của anh, dường như muốn ăn cắp sự ấm áp của anh, bởi vì sợ qua lúc này đây, lần sau mà được anh ôm, thì không biết phải chờ tới khi nào.

Ôn nhu ôn Hàn Ngữ, Hường Kinh hạ mắt xuống có thể gặp hai má cô hồng hồng nóng lên, bản năng cúi đầu, khẽ hôn cô một cái.

Hàn Ngữ khẽ run lên, đỏ mặt, ở trong ngực của Hường Kinh lui càng sâu.

Phản ứng của cô, làm cho Hường Kinh đột nhiên tỉnh lại. Anh không biết tại sao mình lại hôn cô, cũng không biết vì sao nhìn cô đau lòng, anh lại có cảm giác đau lòng.

Nhẹ nhàng buông Hàn Ngữ ra, anh cười một cái, “Tôi đi ra ngoài lấy thuốc cho em đắp.”

Nói vừa xong, không biết là trốn tránh hay là phiền lòng, Hường Kinh lập tức quay đầu rồi đi ra ngoài. Cái loại bộ dáng kiên quyết này, che dấu không được ý đồ muốn mau rời khỏi căn phòng đúng lúc này.

Coi như đây là thủ đoạn của anh? Thủ đoạn tăng cường tín nhiệm của cô. Nếu không anh không nghĩ là ở tình huống hiện tại này, anh còn có thể đối một cô gái xuất hiện tình cảm.

Về phần ở lại trong phòng Hàn Ngữ thì ngây ngốc nhìn Hường Kinh rời đi, thiếu lòng ngực của anh, độ ẩm tựa hồ chợt hạ xuống vài độ.

Vỗ về mặt mình, cảm thụ được nụ hôn của anh, tuy hai má bị tát đau đớn, nhưng mà lại làm cô có chút mô tưởng anh có chút thích cô sao?

Sáng sớm hôm sau, sau khi Hàn Ngữ nấu bữa sáng, an vị ở trong phòng ăn chờ đợi.

Ngày hôm qua Hường Kinh rất sớm liền ngủ, cũng không nói một câu nói nào với cô, cô cảm thấy là lạ. Chỉ hy vọng buổi sáng anh rời giường ăn sớm một chút thì có thể cùng cô nói vài câu, làm cho cô không buồn nữa.

Nghe được tiếng bước chân, Hàn Ngữ nhanh chóng đứng lên, nhưng thanh âm đều không phải là đi hướng nhà ăn, mà là Hường cửa lớn, cô vội vàng đuổi theo, vừa mới bắt gặp chồng mình vừa muốn ra cửa.

“Hường Kinh!” Hàn Ngữ gọi, anh quay đầu lại thì đem lời muốn nói với anh toàn bộ nuốt vào trong bụng.

“Anh. . . . Anh không ăn bữa sáng sao?” Nhìn thấy gương mặt Hường kinh dường như không có việc gì, cô cứng rắn sửa miệng.

Cô là vợ danh chính ngôn thuận của anh, nhưng cũng không nên chất vấn anh. Hường Kinh đã đối với cô rất tốt, cô còn có thể yêu cầu gì nữa sao?

“Tôi đang vội, không ăn.” Hường Kinh nhìn chằm chằm mặt của Hàn Ngữ nhìn một lúc lâu, thái độ dịu đi hẳn. “Sung đồ trên mặt em hết rồi?”

“Uh, đã tốt lắm” Nghe được anh quan tâm, cô thực dễ dàng thỏa mãn tràn ra nụ cười yếu ớt, “Anh. . . .”

“Tôi còn có chút việc, phải đi trước.” Như là lơ đãng đánh gãy lời của cô, nhưng cũng không hề cho cô cơ hội lên tiếng, anh liền như vậy xoay người đi ra cửa, chỉ còn lại nụ cười cứng ngắt của cô.

“Hường Kinh!” Hàn Ngữ bước nhanh đi đến cạnh cửa. Tiếng của cô tán lạc tại trong gió, không biết anh nghe được không?

Bất quá, cho dù anh nghe được, trực giác cô cũng cho rằng, anh không có khả năng quay đầu.

Mân mân khoe miệng, Hàn Ngữ cảm thấy mình bị bỏ rơi, cảm giác rất khó sở. Hường Kinh cũng chỉ là đi làm như bình thường còn chú ý vết thương của cô. Cô có phải suy nghĩ quá nhiều không?, không khí hôm qua là do chính cô tự mình tưởng tượng?

Suy tư về trở lại nhà ăn, Hàn Ngữ rõ ràng phát hiện mẹ chồng đã ở chỗ ngồi ngồi, chậm rãi dùng cơm. Cô cho dù trong lòng buồn bực, vẫn cứng rắn cười một cái.

“Mẹ, sớm.” Hàn Ngữ ngồi xuống ở một bên, một chút ăn cảm xúc bữa sáng đều không có.

Mẹ Hường như có suy nghĩ gì nhìn Hàn Ngữ, lại cúi đầu chuyên chú ở đồ ăn. “Mới vừa rồi tôi nhìn thấy Hường Kinh cùng nói chuyện với cô, nó đi làm?”

“Đúng vậy a.” Hàn Ngữ không tự chủ được động mi mắt. “Anh ấy chưa ăn sáng đã đi rồi, không biết một lát có đói không. . .”

Câu nói này động đến tâm mẹ Hường, lần này bà dùng chiếc đũa, ngẩng đầu xem kỹ này cô con dâu bà vẫn ôm chặt thành kiến.

Bà kỳ thật không để ý tới Hàn Ngữ, nhưng hội bán hàng từ thiện hôm qua, y phục Hàn Ngữ làm đem đến sự nổi bật cho bà, vị chủ tịch phụ nhân mua áo lông còn riêng lại đây hướng bà nói lời cảm tạ, thẳng thắn khích lệ thưởng thức với Hàn Ngữ, còn nói muốn làm quen cô, muốn mời cô hỗ trợ nhiều thiết kế vài món quần áo, thậm chí muốn ra giá cả mua cũng không thành vấn đề.

Bởi vậy đối Hàn Ngữ, bà có chút thay đổi, con nhóc ngốc tựa hồ không hoàn toàn vô dụng như bà suy nghĩ. Hường chi hành động mới vừa rồi của cô cùng con bà, bà xem rành mạch, liền tưởng đến chính mình cùng chồng tình cảm lạnh nhạt, bà đột nhiên đối với con dâu này nổi lên một chút thiện cảm đồng tình tâm.

“Hàn Ngữ,” Bà cũng không quanh co lòng vòng thẳng hỏi: “Cô thực thích Hường Kinh phải không?”

Một câu hỏi trực tiếp của bà, Hàn Ngữ đầu tiên là sững sốt, tiếp theo không tốt lắm ý tứ cúi đầu. “Mẹ, người làm sao có thể hỏi như vậy. . . . .”

“Cô trả lời tôi là được.” mẹ Hường luôn luôn có tác phong thanh thoát cường thế không quen nhìn loại tư thế yếu đuối này, bất quá bà chỉ xem thái độ của Hàn Ngữ, cũng đoán được cái bảy tám phần.

Quả nhiên, con dâu trả lời tuyệt không làm người ta ngoài ý muốn. “Phải . . . . Đúng vậy, mẹ, con thực thích Hường Kinh.”

Mẹ Hường nhìn Hàn Ngữ một cái thật sâu. “Cô có biết vì sao Hường Kinh đối với cô không nhiệt tình không? Lời nói của tôi, có thể nghe xong trong lòng cô sẽ khổ sở, bất quá cô cũng nên chuẩn bị tâm lý, không cần đối cái gì vợ chồng ân ái ôm kỳ vọng quá lớn, vài thứ kia đều là gạt người.”

Bà cùng chồng mình cũng là hôn nhân kinh doanh, bà không phải chưa từng có chờ mong, nhưng cuối cùng kết quả rơi vào công dã tràng, làm bà cho dù đối Hàn Ngữ không có cảm tình gì, cũng muốn đánh thức cô, để cô thấy rõ ràng tình cảnh của chính mình.

“Kỳ thật, Hường Kinh trước khi cùng cô kết hôn, sớm có một bạn gái kết gì-ao ba năm.” Mẹ Hường mới mở miệng liền cho ra sự thật kinh người, “Bởi vì nhà gái di cư, khoảng cách quá xa, cho nên chia tay.”

Hàn Ngữ nghe được trong lòng lạnh lẽo hẳn, sau một lúc lâu mới có thể đáp lời, “Vậy Hường Kinh còn thích cô ấy sao?”

“Bọn nó chia tay không sai biệt lắm một năm, Hường Kinh mới cùng cô kết hôn, có thích hay không chỉ có trong lòng nó rõ ràng.” Xem bộ dáng Hàn Ngữ bị đá kích lớn, mẹ Hường lắc đầu, sớm đoán được con nhóc ngốc sẽ chịu không nổi. “Bất quá bọn nó đã chia tay, có một phần nguyên nhân cũng là do tôi không tán thành mới bắt buộc đi tách ra, nói không chừng, nó là đối này đoạn tình yêu nản lòng thoái chí, cho rằng cưới ai cũng được, mới có thể đồng ý đám hỏi yêu cầu.”

Toàn bộ lời mẹ Hường nói đều là sự thật thật nhất, bà cho rằng một lần bị thương hoàn toàn một chút, mới không cần chịu đựng dày vò, huống chi Hàn Ngữ ở bên Hường Kinh còn vì tiền, để cô biết sự tình chân tướng, đối với cô mà nói, thương tổn cũng sẽ có vẻ nhỏ.

Nhưng mà bà không biết hết thảy đều quá muộn, lần này nói giống như sét đánh ngang tai giống như đánh trúng Hàn Ngữ, làm ngực cô đau đớn đứng lên, cơ hồ mau thở không nổi. Hàn Ngữ bất tri bất giác đã yêu thương Hường Kinh, cũng có điều chờ mong anh khả năng sẽ yêu thương mình, nay nghe thấy lời này, thật giống như nhất định cảm tình của mình chỉ có thể như đá chìm đáy biển, Hường Kinh sẽ không cho cô một chút đáp lại.

Tình yêu của cô thật sự không có hi vọng? Cô là vợ mà anh cưới hỏi đài hoàng, chẳng lẽ một chút cơ hội thắng lợi đều không có?

“Mẹ, người lúc trước. . . . . Vì sao muốn phản đối cô gái kia?” Cho dù khổ sở, cô vẫn muốn hỏi cái rõ ràng, chính mình đến tốt cùng là như thế nào ra biên.

Nói không chừng, cô còn hơn nguyên nhân của cô gái kia, chính là lí do Hường Kinh căn bản không có khả năng yêu thương cô?

“Cô gái kia gia cảnh không tốt, đối Hường gia một chút giúp đỡ cũng không có.” Mẹ Hường ánh mắt có chứa thâm ý dừng ở trên người con dâu âm thầm đau lòng. “Về phần Hàn thị đối với Hường Thành có hay không giúp, về sau sẽ đã biết. Bởi vậy nói thực ra, tôi cũng không xem trọng cô cùng Hường Kinh, cô hiểu được ý của tôi không?”

Trừ bỏ bị ai gạt đầu, Hàn Ngữ đã mất phản ứng.

Cho nên nói, Hường Kinh cho tới nay ôn nhu, hoàn toàn không có nghĩa là cái gì?

Anh đem qua như là kim lòng không đau hôn cô, cũng chỉ là thương hại cô bị Hàn Phong đánh hai bạt tay mà thôi?

Đầu hỗn loạn làm cô không thể rõ ràng tự hỏi, cuối cùng, cô chính là sâu kín lại bất lực hỏi: “Tình địch của con, là ai?”

“Cô ta tên là Xa Tinh Tinh.” Mẹ Hường tình tường trả lời vấn đề của cô. “Xa mã xe, trong suốt tình. Hàn Ngữ, nếu là cô ta đã trở lại, không cần muốn cùng cô ta tranh cái gì, chỗ đứng các cô vốn sẽ không giống nhau, huống chi, cô ta rất thông minh, là một cô gái có thù phải trả, cô đâu không lại cô ta đâu, đừng quên, cô mới là Hường Gia con dâu chính thức, không cần hạ xuống chính mình so sánh với cô ta.

Nghĩ đến cô gái kia, mỹ vị cơm điểm đều làm cho mẹ Hường vô vị, vì thế bà qua loa dùng cơm xong liền đứng dậy rời đi.

Mà Hàn Ngữ từ đầu tới đuôi cái gì cũng chưa ăn, chính là ngơ ngác ngồi ở tại chỗ, cho đến khi không gì-ăn chỉ còn một mình cô thì hốc mắt hơi phấp phồng.

Bàn tay mềm lại sờ lên gương mặt của mình, chỗ Hường Kinh hôn đem qua, tâm đau chỉ có thể cùng bóng dáng không đi đối thoại trong lòng.

“Một khi đã như vậy, anh vì sao lại muốn hôn tôi đây? Anh không biết làm như vậy sẽ chỉ làm tôi càng lún càng sâu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Hương Kinh!”

Trong quán rượu, Lý Quang Minh cầm lấy một ly rượu, đi tới bên quầy bar ngồi xuống ở bên cạnh bạn tốt.

“Khó được gặp cậu còn ở chỗ này lúc này.” Anh trêu ghẹo nhìn Hương Kinh tâm sự nặng nề, “Cậu không phải là sau khi kết hôn đã biến thành người đàn ông tốt, ngày ngày về nhà ăn cơm sao?”

Hương Kinh chẳng qua là ngoài cười nhưng trong không cười, khóe môi khẽ cong, lại ngẩng đầu đem rượu rót vào trong miệng.

Trong lòng anh xung đột cùng mâu thuẫn, khiến cho anh không biết nên xử lý như thế nào, cho nên mới phải trẻ như thế còn ở chỗ quán nhỏ này uống rượu giải sầu.

Thành thật mà nói, sau khi cưới, anh mỗi ngày đúng lúc về nhà ăn cơm, bắt đầu chỉ là muốn để cho mẹ mình yên tâm đối với mình, về mặt khác, cũng để phòng bà không có chuyện ngược đãi gì người vợ nhỏ của anh, bởi vì nhân vật Hàn Ngữ đối với anh tương đối trọng yếu.

Song về sau, cùng Hàn Ngữ ở chung đã lâu, anh phát hiện mình lại bắt đầu kỳ vọng mỗi ngày khi về nhà, nghe cô dùng thanh âm mềm mại ôn nhu cùng anh nói chuyện phiếm, ăn thức ăn mỹ vị cô tỉ mỉ chế biến.

Hương Kinh không thể nào đối với Hàn Ngữ động tâm, nhưng lại không cách nào giải thích hành vi của mình, không thể làm gì khác hơn là một người trốn tới đây, nghĩ rõ ràng.

“Này, nhìn cậu rất không ổn.” Lý Quang Minh lắc đầu đối với Hương Kinh, “Bắt quá kế tiếp tôi muốn cho cậu biết tin tức kia, sợ rằng lại càng không tốt.”

“Nói.” Hương Kinh cũng không muốn khiến Quanh Minh lải nhải nhiều, dù sao hiện tại cũng không còn cái gì có thể so với chuyện trong nhà càng làm cho anh phiền lòng rồi.

“Xa Tinh Tinh trở lại Đài Loan rồi.” Nói tới đây, Lý Quang Minh không khỏi thăm thán bạn bè thật không dễ làm, nhất là làm mình cùng quen biết một đôi tình nhân cũ nam nữ song phương. “Cô ấy đã lấy được bằng thạc sĩ, một tháng trước trở về nước, muốn gặp người.”

“Gặp tôi làm cái gì?” Chợt nghe tin tức này, Hương Kinh sửng sốt một chút.

“Cô ấy nói biết tình huống công việc của cậu, muốn giúp cậu một tay.” Nhún nhún vai, Lý Quang Minh cũng không phải là ngày thứ nhất biết Xa Tinh Tinh, biết chuyện không thể nào đơn thuần như vậy. “Bắt quá tôi nghĩ, cô ấy muốn một công việc. Hi vọng cậu nể tình bạn lâu năm, để cho cô ấy ở chỗ cậu tập luyện.”

“Cậu biết rõ không phải chỉ là như vậy.” Hương Kinh tức giận trừng mắt liếc Quanh Minh một cái. “Cha mẹ của cô ấy đều ở Malaysia, riêng mình lại tới Đài Loan, nguyên nhân có đơn thuần như vậy sao?”

“Nhưng cô ấy mở miệng, tôi cũng chẳng qua là truyền đạt, về phần có muốn tiếp nhận hay không tiếp nhận, đều do cậu quyết định.” Anh cũng rất bất đắc dĩ thôi? “Tinh Tinh nói mình lấy được học vị quản lý cao cấp, cậu cần cô ấy. Huống chi, năm đó mẹ cậu đối với cô ấy mọi cách ghét bỏ, Tinh Tinh khẳng định phải làm cho mẹ cậu nhìn với cặp mắt khác xưa, cho nên lần này, tôi tin tưởng cô ấy là thật muốn giúp cậu. Không nói tới giữ mắt giữa các người, năng lực của cô ấy cậu cũng là biết đến.”

Hương Kinh trầm mặc, vốn là kiên trì chống cự tâm tình dao động. Quả thật, hiện tại anh dùng người chính trực, sở trường cùng năng lực Xa Tinh Tinh rất phù hợp anh cần, hơn nữa anh biết cá tính của cô cùng phương thức làm việc, hai người tương đối khá phối hợp, chưa nói là cả hai còn có mục tiêu giống nhau.

“Được” về quyền lợi, anh dứt khoát là đáp ứng. “Ngày mai giúp tôi hẹn thời giờ an cùng cô ấy gặp mặt đi.”

“Nhanh như vậy?” ngược lại làm Lý Quang Minh sợ hết hồn, bắt đầu có chút nghi ngờ mình giúp người bạn rạn này không biết là đúng là sai. “Nếu như cậu quyết định muốn cộng sự cùng Xa Tinh Tinh, cũng phải suy tính đến những ý nghĩ của Hàn Ngữ.”

“Hàn Ngữ sẽ không quản chuyện làm ăn của tôi.” Nhưng thật ra là anh không muốn làm cho Hàn Ngữ liên quan quá nhiều. Huống chi, anh đem Xa Tinh Tinh đưa vào dưới trướng, một mặt cũng là muốn kiểm tra xem tình cảm của mình đối với Hàn Ngữ, đến tột cùng đến mức nào.

“Này! Cậu không phải nghĩ tới tái hợp tình cũ sao?” Đây là Lý Quang Minh lo lắng một chút, anh biết năm đó hai người là do mẹ Hương chia rẽ, căn bản không phải tự nguyện tách ra.

Trong đầu Hương Kinh không khỏi hiện lên vẻ mặt Hàn Ngữ là chẳng chực khóc, quả quyết nói: “Không thể nào!”

Nhường một bên lông mày, Lý Quang Minh cảm thấy thú vị rồi. “Câu trả lời thật đúng là thăng thần, rất thích Hàn Ngữ sao? Nếu không Xa Tinh Tinh là cô gái xinh đẹp như vậy, lại là tình nhân cũ của cậu, lại có thể nói không động tâm sẽ không động tâm?”

“Tôi không thích. . . . .” Nói xong mình cũng có chút cảm thấy kỳ quái, Hường Kinh thích thú đổi lời nói, “Tôi là nói cảm giác của tôi đối với Hàn Ngữ, vẫn chưa tới tình trạng kia, chẳng qua là cảm thấy chuyện cùng Tinh Tinh đã qua, không cần thiết nhắm trúng một thân tình.”

“Thật?” Lý Quang Minh tiến tới gần, nhìn thẳng mắt của Hường Kinh. “Xa Tinh Tinh muốn làm là thư ký riêng của cậu nha!”

Hường Kinh không biết tại sao mình có chút chột dạ, mà Lý Quang Minh tương hết thấy nhìn ở trong mắt, cũng như có chút thấy được.

Hai nam nhân uống rượu của mình, mà ý nghĩ chân chính trong lòng, có lẽ chỉ có mình rõ ràng.

Thời gian Hường Kinh làm việc bận rộn, Hàn Ngữ cũng không rõ ràng anh đến tới cùng đang bận cái gì, kỳ chính là, gần đây mẹ chồng cũng đi theo chừng mấy ngày không trở về nhà, hai cô chuẩn bị bữa ăn tối cũng không biết nên làm gì.

Hơn nữa, cô muốn hỏi anh về chuyện Xa Tinh Tinh, ở trong quan niệm của cô, vợ chồng chính là phải thăng thần với nhau, nếu như hôm nay Hường Kinh nói cho cô biết, anh còn yêu Xa Tinh Tinh, hôn sự cùng cô chẳng qua là bắt buộc, như vậy cho dù đau lòng thế nào, cô cũng sẽ tự nguyện thối lui, nhịn xuống thương tâm chúc phúc bọn họ.

Như vậy cô cũng không cần tiếp tục đoán già đoán non tâm tình của anh, nếu anh thật không thể nào yêu cô, cô có thể sớm tuyệt vọng, không cần lo được lo mất nữa.

Ngồi trên sofa son môi mỗi ngày anh ngủ Hàn Ngữ cảm thụ được mùi vị của anh, nhưng càng ngày càng trống không, ánh mắt không khỏi rơi vào lỗ hổng được thêm vào bánh phao đường, dọc theo khóa kéo đem nó gỡ xuống, để cho miệng rộng lộ ra ngoài.

Lần nữa ngồi xuống, giống như lần đầu tiên cả người cô rơi vào trong ghế, bất quá lần này cô không có kinh hoàng, bị bông vải mềm mại bao vây cảm giác an toàn, tràn đầy mùi của Hường Kinh, Hàn Ngữ tưởng tượng mình đang được anh ôm ấp, không có nghi ngờ, cũng không có Xa Tinh Tinh.

Hơn nữa, ở trong này len lén lưu một chút nước mắt, hẳn là không ai có nghe được cô tiếng khóc đi?

Cô không phải là không tin tưởng Hường Kinh, chẳng qua là. . . . . Chẳng qua chính mình không nhận được nước mắt, cô nghĩ, khóc thầm, nếu không ở đây, còn có người nào, phương pháp gì có thể làm cho cô phát tiết đây?

Hường Kinh về đến nhà, vừa vào cửa phòng, thấy ghế sa lon hình son môi lại ăn cô vợ nhỏ của mình. Hàn Ngữ treo ngược hai chân mảnh khảnh ở trên cánh môi, thật là có cảm giác giống loại hoa bắt ruồi

<http://t3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9Gc-Sq73C4tb-Vbulh3jB-glE2QUG-MZkrmM-rDYygi7ts0llzXz9xU-CuI> <= Một loại hoa bắt ruồi.

Nhìn nệm ghế bánh phao đường bị gỡ xuống, Hường Kinh có chút buồn cười. Cô đến tới cùng tại sao lại đem mình làm thành cái bộ dáng này?

“Hàn Ngữ?” Anh tiến lên một bước. “Em cần tôi giúp gì không?”

Ở trong ghế sa lon, Hàn Ngữ nghe tiếng vội vội vàng vàng lau khô nước mắt, vốn muốn cự tuyệt, nhưng nàng quay người một cái, phát hiện thật không cách nào dựa vào sức một mình đứng dậy, chỉ đành phải lúng túng lên tiếng.

Thấy cô vươn ra một đôi tay ngọc, anh lập tức đem cô từ trong miệng “Nhỏ ra”. Chợt mất đi ghế sa lon ấm áp ôm trọn, cô rất không quen, chỉ đành phải về mặt vô tội nhìn về chồng mình.

Lúc này, đầu nhập ngực của anh lấy được một chút an ủi là phương pháp tốt nhất sao? Song cô làm không được, cũng không xác định anh có cao hứng hay không? thậm chí sợ nếu mình lệ thuộc quá mức vào anh, vạn nhất cuối cùng anh lựa chọn vẫn là Xa Tinh Tinh, cô không biết cần bao lâu thời gian, mới có thể từ trong nước xoáy thương yêu anh thoát ra.

“Làm sao em lại rơi vào đó?” Hường Kinh nhặt lên một bên nệm ghế hình bánh phao đường hỏi.

Hàn khó chịu cũng Ngữ không biết nên giải thích như thế nào, tâm tình không thể nói cho anh biết, sợ rằng có nói anh cũng không cách nào hiểu. “Em. . . Em chỉ là cảm thấy, không có nệm ghế ngồi dậy tương đối thoải mái.”

“Là thế này phải không?” Hường Kinh buồn bực đánh giá vóc người nhỏ nhắn của cô, âm thầm phỏng đoán loại này hình thể có lẽ thật muốn nhét vào mới cảm thấy thoải mái, liền không hề nửa hỏi tới, đến một bên đôi lại khởi gia ở dùng.

Thay xong y phục, mỗi ngày đều có nước trái cây bưng đến trước mắt. Anh vừa uống, vừa nhìn cô vợ nhỏ muốn nói lại thôi lại không ngừng dùng dư quang khoe mắt liếc trộm hình dạng của mình, tựa hồ dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

Suy nghĩ không khỏi trở lại hôm nay cảnh tượng gặp mặt Xa Tinh Tinh, cô vẫn như một loại xinh đẹp, một loại cường thế, thậm chí hơn mấy phần mùi vị người gây sự.

Xa Tinh Tinh thành công dùng mấy câu nói từ trong tay của anh lấy được chức vị trọng yếu, đối lập Hàn Ngữ trước mắt, ngay cả muốn cùng anh nói một câu cũng do dự liên tục, cất bước không tiến, đủ thấy trong lòng, anh cũng không phải là người câu thông tốt, anh không phải là có chút bạc đãi cô?

“Em có việc gì muốn nói với tôi?” Hường Kinh dứt khoát hỏi trước, không hiểu làm sao mà cô lại tiến thoái lưỡng nan.

Hàn Ngữ âm thầm cả kinh, nhớ đến toàn bộ những câu cô muốn hỏi nhưng không thành lời, cô làm sao vậy?

Diện mạo Xa Tinh Tinh trông thế nào?

Cô ấy và anh tách ra, có phải còn muốn quay lại cùng người hay không?

Anh còn yêu cô ấy không?

Những lời này, toàn bộ buồn bực ở trong bụng, cô chỉ có thể lựa chọn phương thức uyển chuyển mở miệng, tránh không mạo phạm quá mức trực tiếp đến anh, cũng thương tổn mình rồi.

“Hường Kinh, mẹ nói với em, anh trước kia có một bạn gái còn sắp bàn hôn sự?”

Chân mày Hường Kinh không thể nhận ra nhú lại, cũng bởi vì vấn đề của cô.

Mẹ nói với nàng chuyện Xa Tinh Tinh? Điều này đại biểu cái gì?

Không hề đề cập tới Xa Tinh Tinh mà đến chuyện công việc, anh giống như thoái mái mà trả lời: “Đúng vậy a, bắt quá kia cũng là chuyện một năm trước rồi, em sẽ không nghĩ quá nhiều chứ?”

“Dĩ nhiên không.” Nghe thấy lời này, trong lòng Hàn Ngữ sống khá giả hơn chút ít, rồi lại không khỏi muốn biết địa vị mình ở trong lòng anh. “Vậy anh ban đầu cùng em kết hôn, là bởi vì cảm thấy cưới ai cũng không có sai, mới đáp ứng đám hỏi đấy sao?”

“Mẹ nói như vậy với em?”

Thấy được gắt đầu thừa nhận, Hường Kinh cười lạnh ở trong lòng, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc trả lời, “Không, kết hôn với em rất đúng, tôi cảm thấy rất tốt.”

Lời này thật ra thì cũng không tính là khẩu thị tâm phi.

“Thật?” Hàn Ngữ thờ phào, vỗ trước ngực thò ra một ngụm đại khí, “Chúng ta có thể thử làm một đôi vợ chồng chân chính hay không?”

“Vợ chồng chân chính?” Lời này làm bụng dưới của Hường Kinh căng thẳng, bản năng phản ứng nam tính anh cũng không cách nào khống chế, hướng chi Hàn Ngữ quả thật thoát nhìn tương đối mỹ vị ngon miệng.

“Em em em . . . . Ý của em không phải là . . . . em là nói cũng thế . . . .” Hàn Ngữ vừa nhìn cũng biết anh hiểu sai rồi, vội vàng vàng giải thích, lại nói được lấp bắp, mặt đỏ rần. “Em chỉ là muốn nói, anh có thể thử yêu thích em hay không, sau đó chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm giữa vợ chồng . . .”

“Tôi quả thật rất ưa thích em.” Về phần có phải cô muốn cái kia hay không... Thích, anh không muốn đi tra cứu, “Về phần bồi dưỡng tình cảm, còn nhiều thời gian, không có gì lo lắng hay không?”

“Em thật yêu thích tôi?” Hường Kinh tùy tiện nói một câu, rất dễ dàng liền làm cho tim Hàn Ngữ đập thật nhanh. “Vậy . . . Anh có thể ôm em một cái không?”

Sau này cô lại có thể hay không bị miệng rộng ăn hết sao? Nếu anh hào phóng thừa nhận đối với cô là cảm giác thật tốt, cô mới dũng cảm đưa ra yêu cầu này: van xin nhiều một chút, cô gái này là vợ anh, một điểm thân mật nhỏ nhỏ, không nên coi là quá đáng.

Nhìn bộ dạng Hàn Ngữ xấu hổ, bàn tay to của Hường Kinh đã sớm không khống chế đưa tới, đem hình dáng mảnh mai của cô ôm vào lòng, thân thể hai người phù hợp ngoài ý muốn, để cho anh ôm đều không nổi buông tay.

Ngay cả như vậy, anh vẫn tự nói với mình lần nữa, có mỹ nữ ai không thích ôm, hướng chi anh ôm Hàn Ngữ là thiên kinh địa nghĩa, nếu muốn nói tới tình yêu... Phong hoa tuyết nguyệt, cũng còn quá sớm.

Lường trước Hàn Ngữ cũng không vì vậy thỏa mãn, nàng lấy ra dũng khí bình sinh lớn nhất nói: “Hường Kinh, anh có thể hôn em một chút không?”

Cái yêu cầu này trực tiếp mà trầm trọng đánh trúng Hường Kinh, làm cho anh không biết làm như thế nào cho phải, đánh sâu vào nội tâm cơ hồ muốn cho anh liều lĩnh đáp ứng yêu cầu của cô. Trong ngực thân thể mềm mại tràn đầy hương thơm, yêu cầu mập mờ như thế, anh nếu nhìn được, chính là thánh nhân.

Hường Kinh cúi đầu hôn môi của Hàn Ngữ, lấy ra lực ý chí cuối cùng, lướt qua liền ngừng lại, nếu không anh sợ vào sâu hơn, hai người sẽ không khống chế được gây nên khói lửa.

Song, cứ hạ xuống nhẹ nhàng như vậy, Hàn Ngữ đã say mê rồi.

Hương Kinh thật thích cô, thật ôm hy vọng đối với tương lai hai người sao? Mà cô, có thể vì nụ hôn này, gi-ao ra hết thảy.

Thân thể ôm nhau không có buông ra, cứ như vậy chắc chẽ liên kết , nhưng là trong tâm hai người suy nghĩ lại có khoảng cách thiên soa địa viễn.

Có trọng phu thương yêu, Hàn Ngữ mỗi ngày cũng là cười mị mị , song cô không biết, một con bão táp bao phủ Hương gia dần dần đã tới, mà đến nhanh đến nỗi làm cho cô ứng phó không kịp.

Ngày này, mẹ Hương trở về nhà rất sớm, hơn nữa lấy ánh mắt tương đối quý dị nhìn chăm chăm vào Hàn Ngữ, thấy vậy cô cả người sợ hãi, không biết mình vừa đã làm gì đắc tội lão phật gia.

“Hàn Ngữ, cô tới đây.” Ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, mẹ Hương mặt không thay đổi gọi Hàn Ngữ ngồi xuống một bên.

Hàn Ngữ biết điều một chút ngồi xuống, chờ bà mở miệng, nhưng bà cũng không nói thêm một chữ nữa, mà là cầm lấy túi công văn bên cạnh đưa cho cô.

Nhận lấy túi, Hàn Ngữ lấy ra văn kiện: giấy tờ, tựa hồ là báo cáo tài vụ của Hương Thành Gia Cụ...cô xem được không phải là rất rõ ràng, song bày mấy chữ kia ở đằng trước khiến người khác nhìn thấy mà giật mình - dấu trừ, lại làm cho cô cũng đoán được đại sự không ổn.

“Mẹ, là công ty xảy ra chuyện gì sao?” Hàn Ngữ quan tâm hỏi.

“Cô không thấy được sao? Hương Thành Gia Cụ hiện tại tài chính không đủ, lại không mượn được tiền của ngân hàng, cũng sắp không được!” Mẹ Hương có chút giận chó đánh mèo nhìn chăm chăm cái cô con dâu không biết nhân gi-an khó khăn này.

“Tại sao lại như vậy?” Xem ra thật rất không thích hợp, Hàn Ngữ cũng lo lắng lên.

“Hừ! Gần đây có một đối thủ, không biết từ nơi nào nhô ra , đem vài nét bút đơn đặt hàng lớn thật tốt của Hương Thành Gia Cụ đoạt đi, hại tôi thoáng cái tài chính yết không đến, ngay cả nhảy mấy tờ phiếu vé.” Bà càng nói càng tức giận, bây giờ nhớ tới, công ty đó căn bản là hướng về phía bà, thiết kế bấy rập muốn cho Hương Thành Gia Cụ nhảy xuống.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hàn Ngữ lúc này mới hỏi hận ban đầu không học làm ăn cùng Hàn Thấm, không thể giúp một chút bận rộn.

Mẹ Hương cũng không quanh co lòng vòng, thực tế vừa sắc bén địa phân tích tình hình trước mắt. “Hiện tại cần tới công dụng của cô. Ban đầu Hàn Gia đã đòi cô dâu, nguyên nhân tôi còn nguyên ý đám hỏi, chính là nghĩ, nhìn ở quan hệ thông gia, Hương gia có khó khăn, Hàn Gia có thể giúp đỡ. Tôi muốn cô về nhà vay ít tiền, ít nhất để cho Hương Thành Gia Cụ qua cửa ải trước mắt này, dĩ nhiên nếu như cô có thể thuyết phục Hàn Thị làm đảm bảo cho Hương Thành, vậy thì tốt hơn. . .”

Hàn Ngữ nghe mẹ chồng thao thao bất tuyệt, nhưng tâm tư đã sớm bay hướng phương xa. Làm sao mọi người tìm cô có chuyện, động cơ sau lưng cũng là vì ích lợi? Chẳng lẽ Hương Kinh cũng là như thế?

Không! Cô phải tin tưởng anh, Hương Kinh không phải là người như vậy, anh thương yêu cô, bảo vệ cô, tuyệt đối không thể có thể làm ra chuyện như vậy.

Suy nghĩ trở lại trước mắt, mẹ chồng còn đang tự thuật Hàn thị có thể trợ giúp Hương Thành như thế nào, cô không biết nên như thế nào mở miệng nói Hàn Thị nhà mình cũng đang cật lực mưu sinh, thậm chí còn so sánh với Hương Thành sớm mở miệng muốn tiền, chẳng qua là bị cô ngăn chặn trở về mà thôi.

“Hàn Ngữ!” Mẹ Hương nhìn con dâu nghe đến xuất thần, không nhận được có chút tức giận. “Cô nghe được lời nói của tôi không?”

Lòng mẹ Hương tin mười phần, hoàn toàn không biết ở Hàn gia con gái căn bản cũng không có địa vị, ngay cả khôn khéo như Hàn Thấm, cũng chỉ là bị xem thành một con cờ công việc, càng đừng nói Hàn Ngữ việc công ty không biết một chút.

“Mẹ. . .” Hàn ngữ còn muốn nói tiếp, nhưng cửa nhà lúc này mở ra, Hương Kinh tan việc trở về.

Thấy con trai, mẹ Hương âm thầm hướng Hàn Ngữ làm cái ánh mắt, thấp giọng cảnh cáo, “Tóm lại chuyện tôi nói, cô làm tốt là được rồi.”

Nói xong, bà không nói thêm gì nữa, vào phòng giống như là tránh mặt con.

Hương Kinh vừa vào cửa cũng cảm giác không khí phòng khách là lạ , thấy vẻ mặt Hàn Ngữ lại càng nổi giận ngồi ở trên ghế sa lon, anh liền ngồi ở bên cạnh Hàn Ngữ như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng mẹ đi vào phòng.

“Tại sao?”

“Mẹ . . .” Vừa mở miệng liền dừng lại, Hàn Ngữ không hiểu được điều này có thể nói không, rồi lại cho là Hương Kinh không phải là người ngoài, hẳn là không sao cả mới đúng.

Nhưng Hương Kinh vừa thấy nàng chần chờ, lại liên tưởng tới hôm nay mẹ tại sao về nhà sớm như vậy, liền cái gì cũng khó hiểu. “Mẹ là tới tìm em nói chuyện Hương Thành Gia Cụ sắp phá sản sao?”

“Phá sản?” Thì ra là nghiêm trọng như vậy sao? Hàn Ngữ kinh ngạc địa từ trên ghế bắn lên. “Mẹ chỉ nói tài vụ công ty xảy ra trạng xấu, muốn em về nhà vay tiền mặt quay vòng, cũng không có nhắc tới phá sản a!”

Quả thế, Hường Kinh đầy mắt hiện lên vẻ nan giải quang mang, đứng dậy đem hai tay đặt tại trên vai Hàn Ngữ, muốn cô tĩnh táo ngồi xuống. “Em không cần để ý tới mẹ, đây không phải là chuyện em có thể giải quyết. Huống chi, em cũng không thể hường nhà mở miệng sao?”

“Đúng ..!” Có Hường Kinh an ủi, Hàn Ngữ đỡ chút ít rồi, nhưng vẫn là lo lắng. “Cha cùng anh cả không thể nào lấy ra tiền tới, nơi của chị hai lại không tốt mở miệng, chính cô ấy cũng có khó khăn mà? Hơn nữa tôi cũng vậy không muốn phiền tới cô ấy, dù sao cô ấy đến Lăng thị, không thể nào tùy tiện vận dụng tiền Lăng thị. . . . .”

“Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ xử lý.” Hường Kinh hường Hàn Ngữ mỉm cười, nếu có thâm ý thuyết: “Em không cần làm cái gì hết, chính là trợ giúp lớn nhất đối với tôi rồi.”

“Cám ơn anh, Hường Kinh.” Hàn Ngữ cảm động nhẹ ôm Hường Kinh. Gần đây, cô càng ngày càng tham luyện ẩm áp như vậy rồi. “Nói đến kỳ quái, anh không có công việc tại Hường Thành Gia Cụ, tại sao công ty phát sinh chuyện gì anh cũng biết vậy?”

“Dù sao cũng là chuyện sự nghiệp trong nhà, tôi ít nhiều gì cũng biết chút ít.” Hường Kinh cũng ôm lại, giữa hai vợ chồng có một chút thân mật mờ ám, anh càng làm càng có thói quen này.

Có lẽ là thói quen thành tự nhiên, Hường Kinh ôm thân thể mềm mại của Hàn Ngữ, cúi đầu liền cho cô một cái hôn khẽ, mà Hàn Ngữ cũng ôn nhu đáp lại anh, từ từ, cái hôn này thay đổi, bàn tay to cũng xoa lên tấm lưng nhỏ yếu của Hàn Ngữ, mềm nhẹ vuốt phẳng, cuối cùng theo vạt áo xâm nhập, trực tiếp mà kích động đụng vào da thịt trắng nõn của cô.

Hàn Ngữ ưm một tiếng, căn bản không cách nào ngăn cản Hường Kinh tán tỉnh, mà nụ hôn của anh cũng tới đến tai cô, cô nhạy cảm run rẩy một trận.

“Hường Kinh. . .” Hàn Ngữ vong tình gọi ra tên của anh, nhưng bọn họ là ở phòng khách, mẹ chồng có thể đi ra bất cứ lúc nào.

Song Hường Kinh giống như bị bồn nước đá dội xuống, lúc này mới phát hiện mình làm cái gì. Anh còn liều lĩnh muốn cô, không suy nghĩ thời cơ an địa điểm!

“Hường Kinh?” Hàn Ngữ cũng thanh tỉnh từ trong sự kích tình, không hiểu sao anh đột nhiên cứng còng.

“Hàn Ngữ, bây giờ không phải là thời cơ tốt.” Dục vọng cả người cháy sạch anh thống khổ không chịu nổi, chỉ có thể thật chặt ôm cô, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. “Chờ tất cả phong ba đi qua, hết thầy sẽ có thay đổi.” Lời này không biết là đang nói với Hàn Ngữ, hay là tự thuyết phục mình.

Cho là đây là anh quan tâm, Hàn Ngữ cái hiểu cái không gật đầu, mặc anh ôm, lẳng lặng hưởng thụ giây phút này.

Hôm sau, mẹ Hường cùng Hường Kinh chia ra đi làm, sau khi Hàn Ngữ đưa đi hai người, ngồi một mình trong phòng khách, suy nghĩ sâu xa về không khí mẹ con bọn họ đang lúc kỳ quái.

Từ khi cô gả vào, có điều cảm nhận được Hường Kinh cùng mẹ không thân, theo thời cơ an trôi qua, tình huống tựa hồ càng lúc càng khác biệt, trước kia hai người còn có thể trò chuyện, hiện tại không biết là do công việc bận rộn hay là nguyên nhân khác, hai người bọn họ có thể chùng mấy ngày không nói một câu, Hường Thành Gia Cụ xảy ra chuyện lớn như vậy, mẹ chồng cũng chưa từng cùng con trai bà thảo luận qua một câu, quan hệ cả hai cơ hồ so sánh còn không bằng người xa lạ.

“Di Phùng.” Hàn Ngữ đi tới nhà ẩm trồng hoa, hường nguyên lão Hường Gia đang trồng hương thảo hỏi thăm. “Di đang bận rộn sao? Con có thể thỉnh giáo người một chuyện hay không?”

“Thiếu phu nhân?” Di Phùng vừa thấy là Hàn Ngữ, liền thả tay buông công việc xuống. “Có chuyện gì không?”

“Con chỉ muốn hỏi. . . Chuyện Hường Kinh cùng mẹ.” Cô nghiêng đầu một chút. Phải hình dung tình hình là như thế nào đây? “Trong không khí bọn họ rất quái lạ, thật giống như tình cảm không tốt lắm, lúc trước khi con gả tới đây cứ như vậy sao?”

Vừa nghe vấn đề này, Phùng Tẩu liền bỏ bao tay, lôi kéo Hàn Ngữ đến một bên ghế ngồi xuống.

Thiếu phu nhân này bà vừa thấy liền thích, gả vào Hường Gia, cũng không biết là hạnh phúc của cô hay là bất hạnh, nhưng ít ra mới chỉ quan sát trước mắt, cô tựa hồ thích ứng được không tệ, cũng không có để cho mẹ Hường khinh bạc hoặc Hường Kinh thâm trầm đánh bại, cho nên bà cho là Hàn Ngữ có quyền lợi biết mình gặp phải, đến tốt cùng là tình huống gì.

“Thật ra thì, thiếu gia khi còn bé cùng phu nhân không thân rồi, mà phu nhân rất nhiệt tình trong các hoạt động xã giao, cũng vì vậy lạnh nhạt thiếu gia.” Phùng Tẩu thăm than, có đôi khi bà cảm giác so sánh mình với mẹ Hường càng giống mẹ Hường Kinh hơn! “Mấy năm trước sau khi lão gia qua đời, tình hình này càng thêm nghiêm trọng, phu nhân tiếp nhận Hường Thành Gia Cụ, quan hệ mẹ con của hai người coi như là ác liệt tới cực điểm.”

“Vậy tại sao Hường Kinh không tới làm việc ở Hường Thành Gia Cụ?”

Phùng Tẩu mặc dù không có tham dự sự nghiệp Hường Gia, nhưng từ khi tuổi trẻ coi chừng người một nhà Hường Gia đến già, nhưng lý do bà biết rất rõ. “Phu nhân nắm giữ tất cả quyền lực, cho dù thiếu gia vào công ty, nhiều lắm là cũng chỉ có thể đeo tên, thiếu gia là người rất có dã tâm, không chịu được việc không phát huy được khả năng của mình.”

Tình hình như thế, lập tức để cho Hàn Ngữ liên tưởng đến Hàn thị xí nghiệp nhà mình, anh cả vô năng trên danh nghĩa Tổng kinh lý, chị hai chân chính làm trâu làm ngựa mà chỉ là phó tổng, ngày ngày thay anh thu thập cục diện rối rắm, cùng để ý những chứng nhận, khó trách Hường Kinh không muốn vào công ty.

“Nhưng con cảm thấy được, mẹ không phải là hoàn toàn không quan tâm Hường Kinh. . .” thật ra cô có rất nhiều lần cũng len lén bắt đến mẹ chồng đưa tầm mắt nhìn con trai, cái loại này quan ái cảm xúc, không giống như là giả dối.

Vì ở trong phòng hoa, hai người bỏ qua hệ thống tv điều khiển cửa, cùng nhau đi đến trước cửa, song vừa nhìn thấy người, sắc mặt Hàn Ngữ lập tức trở nên trắng bệch, Phùng Tẩu còn lại là nhẩn lại lông mày, một tay bắt được Hàn Ngữ.

“Lại là Hàn Phong? Đừng để ý đến hắn, lần trước hắn vào trong nhà đối với Thiếu phu nhân bày dư dối, hiện tại hắn lại vẫn dám đến cửa?” Lần trước cho đến khi bà nhìn thấy trên mặt Thiếu phu nhân sưng đỏ mới biết được cô bị đánh, giận đến bà chỉ muốn cầm chổi quét đem dạy dỗ tiểu tử thói này.

Hàn Ngữ hít sâu một cái, sắc mặt trở nên kiên định. “Di Phùng, để cho con tới ứng phó anh ấy.”

Hàn Ngữ cũng nên bước ra một bước này rồi. Không có ai có thể vĩnh viễn bảo vệ ai, cô phải dựa vào mình đối mặt Hàn Phong, theo như lời Hường Kinh, cô hiện tại có cả Hường Gia cùng với chồng làm hậu thuẫn, không có lý do gì nữa sợ ác mộng trước kia.

Không lay chuyển được yêu cầu của Hàn Ngữ, Phùng Tẩu lui một bước, để cô tiến lên.

Hàn Ngữ cách cánh cửa khắc hoa nhìn thẳng người. “Anh, đi đi, em sẽ không đáp ứng yêu cầu của anh.”

“Hàn Ngữ! Mở cửa nhanh!” Hàn Phong ngoan nhìn chăm chăm Hàn ngữ, thấy cô cũng không nhúc nhích, định trực tiếp lực lắc cánh cổng. “Tôi cho cô biết, hôm nay tôi không đặt tới mục đích là sẽ không bỏ qua. Cô cũng hi vọng tôi nào loạn cho mẹ chồng cùng chồng cô thấy sao? Xem đến lúc đó cô như thế nào đặt chân ở Hường Gia!”

Nếu cô thật giúp hắn muốn tiền, chẳng lẽ ở Hường Gia cô có thể đặt chân rất tốt hơn sao? Hàn Ngữ quả thực đối với anh cả không giảng đạo lý chỉ có thể im lặng hỏi ông trời.

“Anh tiếp tục nháo đi, tôi báo cảnh sát, nếu như Hàn thị Tổng kinh lý bị nắm đến trong cục cảnh sát, không biết là người nào không cách nào đặt chân?”

Hàn Phong sắc mặt đột nhiên khó nhìn lên, con bé đàn này ăn gan hùm à? “Cô đang uy hiếp tôi?”

“Em chỉ là trần thuật sự thật.” Không biết có phải bởi vì cách cửa, hay giả là Hường Kinh cho mình lòng tin, cô phát hiện mình không sợ anh cả nữa. “Hường Kinh biết anh lần trước đã tới, đối với anh bất mãn hết sức, anh cũng hiểu được hăng Gia cụ của anh ấy cũng là những đại hán Cao Mã lớn người, anh đối với em độc ác thậm chí động thủ, tương đương hướng anh ấy khiêu khích, chiếm không được tốt.”

“Là vậy sao, bây giờ cô có người chống lưng nên lớn lối vậy?” Khoé miệng Hàn Phong co quắp, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như chó dữ tùy thời muốn nhào lên. “Chút tiền bất quá cũng cảm không ra, thiếu phu nhân như cô có phải quá uất ức không?”

“Hường gia đã cảm không ra tiền tới cho anh rồi.” Đơn thuần Hàn ngữ không muốn quá nhiều, cho đến sau khi mở miệng mới phát hiện mình tựa hồ lỡ lời rồi.

“Có ý gì?” Hàn Phong nghe ra liễu chút đoạn nghe.

“Em . . . . . Em không có tiền cùng anh nói quá nhiều, tóm lại anh cứ tùy tiện, yêu cầu của anh em làm không được, lại mấy lần cũng là không có ích lợi gì. Anh, nếu như một mình anh không phân chân làm, thích đi làm ăn bằng môn tà đạo, như vậy nhiều tiền hơn nữa cũng bỏ không được hãm hại anh thôi.” Nhìn thấy máu của mình duyên chí thân trên mặt vẻ mặt hằn là như thế dữ tợn, Hàn Ngữ chỉ có thể đối với hắn nói lên lời khuyên cáo cuối cùng.

Hàn Phong hung ác nhìn chăm chăm Hàn Ngữ, cuối cùng giống như là nghĩ thông suốt cái gì, cười lạnh nói: “Hường Thành Gia Cụ sẽ không phải cũng có vấn đề sao? Hừ! Tôi sẽ đi thăm dò rõ ràng. Cô cho rằng tôi chỉ có một phương pháp bắt được tiền sao? Cô chờ xem!”

Quảng xuống một câu độc ác, Hàn Phong xoay người rồi đi.

Hàn Ngữ cho đến đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn biến mất, mới phát hiện mình khẩn trương đến hai tay nắm chặt quả đấm, phát run không nghĩ.

Cô chiến thắng anh cả có đúng không? Cô không hề sợ cùng anh giằng co nữa, cũng không nhẫn nhục chịu đựng nữa, đây hết thảy, cũng muốn cảm tạ Hường Kinh cho mình dũng khí.

“Thiếu phu nhân, đuổi hắn đi!” Phùng Tẩu kinh ngạc trên mặt đất cầm tay Hàn Ngữ trước, mới vừa bà còn kém chút chỗ xung yếu trở về viện binh rồi sao!

“Ừ!” Hàn Ngữ cũng quên được cười một tiếng.

“Tôi nhanh đi đem chuyện này nói cho thiếu gia. . . . .”

Di Phùng quay người lại sẽ phải đi gọi điện thoại, lại bị Hàn Ngữ ngăn cản.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa chợt hiện, cũng giải cứu Hường Kinh đang lâm vào lưới mê không biết làm sao. Sau khi anh trả lời, thanh âm Xa Tinh Tinh bên ngoài truyền đến, anh không khỏi cùng Lý Quang minh liếc mắt nhìn nhau.

“Tôi đi vào nha!” Một cái đầu ló vào, thấy hai người đàn ông bên trong, Xa Tinh Tinh cười dài đi vào, dựa vào quan hệ bạn bè cũ, căn bản là cô không đối với bọn họ như cấp trên.

Cô tự tin trở nên bề ngoài xinh đẹp, tư thái ưu nhã, so với trước khi xuất ngoại tiến bộ không ít, hẳn là hấp dẫn bọn họ mới đúng. Có lẽ cô thật sự bị mẹ Hường kích thích, yêu cầu nhất cử nhất động của mình, một cái nhăn mày, một nụ cười đều phải phù hợp yêu cầu của xã hội thượng lưu mới được.

“Chuyện gì?” Hường Kinh thần nhiên xếp văn kiện, giấy tờ bỏ vào ngăn kéo.

Bắt đầu lườm trước Xa Tinh Tinh thấy tất cả, ngược lại cô không thấy bất ngờ mà bật cười. “Không cần giấu! Tôi không biết các người đang làm trò gì sao? Tuần thứ nhất tôi tới, đã đem hồ sơ cùng xu hướng tài chính trong công ty đại khái xem qua một lần, yên tâm, chúng ta có cùng một mục tiêu, tôi sẽ không đấm sau lưng các người.”

“Hi vọng như thế.” Anh vốn là kẻ nhũn mày, nghe cô nói như vậy nhất thời thư giãn không ít.

“Đúng rồi, tôi muốn nói với các anh, tôi cũng tới nửa tháng rồi, không thể không làm tiệc đón người mới đến chứ?” Cô xoa eo, gương mặt xinh đẹp khẽ chếch, “Cho dù không niệm tình cũ, cũng phải nhìn một phần tôi làm trâu làm ngựa cho các anh, thể hiện một chút nhĩ!”

Hai người đàn ông vừa nhìn một cái. Rốt cuộc ai mới là ông chủ? Bất đắc dĩ Hường Kinh cười một tiếng. “Dạ, Đại tiểu thư cũng mở miệng, chúng tôi có thể không tuân thủ sao?”

“Lúc nào?” Ánh mắt cô trở nên cực nóng, tập trung vào anh.

“Đợi chuyện này xong, tôi sẽ thông báo cho em” Anh cố ý quên ánh mắt mang tính xâm lược mười phần của cô.

Coi như hài lòng với đáp án, Xa Tinh Tinh gật đầu, mới nói đến việc chính.

“Tốt lắm, chuyện tư nói xong, hiện tại đổi lại việc công. Hường Kinh, bên ngoài có người tìm anh.”

“Tìm tôi? Sao em không nói sớm?” Anh có chút bất mãn, nhưng đây là phương thức xử sự điển hình của Xa Tinh Tinh, chuyện của mình quan trọng nhất, những chuyện khác cũng có thể để một bên. Cho nên đã dùng cô, sẽ phải chịu được tính cách cô như vậy, dù sao chỉ cần cô không làm hỏng việc là tốt rồi.

“Bởi vì tôi không xác định anh có muốn gặp người kia hay không.”

“Là ai?”

Cô nhìn thẳng anh, có chút nhếch môi khinh thường. “Người nổi danh bại gia tử, chồng của chị Hàn Ngừ - Hàn Thẩm, Lăng Dục Vĩ.”

Bàn về quan hệ, thật ra thì Lăng Dục Vĩ chính là anh rể Hường Kinh, nhưng cô không muốn tiếp nhận có người thừa dịp cô xuất ngoại, cướp lấy bảo tọa thiếu phu nhân Hường gia nguyên bản thuộc về cô, cho nên nhất định gọi thẳng tên họ Hàn Ngừ.

Hường Kinh không rõ tâm tư của cô, cũng không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là buồn bực trong lòng, tại sao Lăng Dục Vĩ phải tìm tới cửa? Chẳng lẽ, chuyện chị em Hàn gia trao đổi chú rể, làm cho Lăng gia bất mãn, cuối cùng anh tới gặp anh đòi lại Hàn Ngừ?

Nghĩ tới đây, trong lòng anh không khỏi khủng hoảng, mặc dù anh không biết tại sao tâm tình của mình thoáng cái kích động như thế, cũng rất rõ ràng mình tuyệt không, tuyệt sẽ không đem Hàn Ngừ trả lại cho anh ta!

“Mời anh vào.”

“Hường Thành Gia Cụ sắp phá sản sao?”

“Hàn Phong không biết từ nơi nào biết tin tức kia, tìm tới Hàn Thẩm.”

“Nếu là Hường Thành Gia Cụ phá sản thật rồi, mà theo cá tính cùng năng lực của Hàn Ngừ, có thể nói bận rộn cũng không thể giúp..., lão yêu bà của nhà anh. . . A không, theo cá tính của , hẳn sẽ không để cho cô ấy sống bình yên đâu?”

“Cho nên Hàn Phong dùng cái này uy hiếp Hàn Thẩm, muốn Hàn Thẩm làm cho công ty Lăng Uy của chúng tôi tặng cho Hàn thị một vụ làm ăn lớn, sau khi Hàn thị lớn mạnh, thì có khả năng trợ giúp Hường Thành, như vậy Hàn Ngừ ở Hường gia, cũng sẽ có một chút địa vị.”

“Chuyện nhà các người liên quan gì đến vợ tôi, anh nói nên xử lý như thế nào?”

Hồi tưởng đến những điều Lăng Dục Vĩ nói, Hường Kinh vừa vội vừa tức, dường như muốn mất tinh tảo. Sau khi cùng Lăng Dục Vĩ đạt thành hiệp nghị,

anh lập tức lái xe về nhà, muốn lên tiếng hỏi Hàn Ngữ rõ ràng.

Tại sao Hàn Phong biết Hường Thành Gia Cụ sắp phá sản? Tại sao Hàn Phong dám nói dùng lực lượng Hàn thị hỗ trợ Hường Thành Gia Cụ?

Nguy cơ tài vụ của Hường Thành Gia Cụ, cho tới bây giờ chỉ có số ít người biết, mà đường sống duy nhất của Hàn Phong, nghĩ đến cũng chỉ có Hàn Ngữ, chẳng lẽ... Hàn Ngữ giúp Hàn Phong tiết lộ nguy cơ của Hường Thành, cùng Hàn Thị mở miệng cầu viện?!

Anh không phải là từng nói với cô, chuyện gì cũng không quan sao? Nếu là Hàn Ngữ tự cho là đứng ra phía ngoài cầu trợ, hư đại sự của anh làm sao bây giờ?

Gọi điện thoại hỏi dì Phùng, khi anh ép hỏi, dì Phùng cuối cùng áp ứng đã nói chuyện Hàn Phong từng tới chơi lần thứ hai, chuyện này Hàn Ngữ cố ý giấu anh, cho nên đáp án đã rất rõ ràng.

Lái xe vào nhà để xe, vừa mới xuống xe, Hường Kinh liền nghe được chủ phòng truyền đến âm thanh cãi vã, trong lòng biết không ổn, anh bước nhanh chạy tới, vừa mở cửa ra, liền thấy mẹ mình đang lấy âm lượng cao, kích động mắng Hàn Ngữ.

“... Hiện tại Hường Thành Gia Cụ cũng phá sản rồi, cô vui vẻ không?!” Mẹ Hường luôn luôn coi trọng dáng vẻ mà đầu tóc cũng rối loạn, hai tay chỉ chỉ trỏ trỏ, một bộ dáng của người đàn bà chanh chua, nếu không phải dì Phùng ở một bên khuyên, cản trở, Hường Kinh tin tưởng bà không chút do dự xông qua đánh Hàn Ngữ.

“Mẹ, con làm sao có thể hi vọng Hường Thành đóng cửa. . . . .”

Hàn Ngữ muốn giải thích, nhưng căn bản Mẹ Hường không nghe cô, hiện tại bà chỉ muốn tìm nơi để phát tiết, mà cô con dâu vô tội lại không có hại, dĩ nhiên là mục tiêu tốt nhất của bà.

“Tôi kêu cô về Hàn Thị vay tiền, cô đi chưa? Đi chưa? !” Một tay Mẹ Hường đẩy Dì Phùng ra bắt được cô, nắm chặt hai vai Hàn Ngữ lay động, “chị Phùng nói mấy ngày hôm trước Hàn Phong tới, không phải sao?”

“Dạ, anh con có tới, nhưng mà...” Móng tay Mẹ Hường đâm thật sâu vào trong thịt cô, Hàn Ngữ bị đau cũng không dám giãy dụa.

“Vậy anh cô đáp ứng cho chúng tôi bao nhiêu?” Mẹ Hường gần như bệnh tâm thần, mắt đỏ ngầu hỏi. “Chỉ cần mấy ngàn vạn là được rồi, giải quyết cửa ải khó khăn trước mắt ...”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút.” Hàn Ngữ bị lay động đến đầu cũng hôn mê, trở tay bắt được mẹ chồng. “Mẹ phải đối mặt thực tế! Hoàn cảnh khó khăn của Hường Thành Gia Cụ, không phải là mấy ngàn vạn có thể giải quyết !”

Hường Kinh nghe đến đó, lồng ngực không nhịn được co rút nhanh, một hơi nghẹn ở bộ ngực, dường như muốn bộc phát.

Hàn Ngữ không có phủ nhận cô gặp Hàn Phong mở miệng, cho nên suy đoán của anh không sai? Anh không phải là mới cảnh cáo cô, chuyện gì đều không cần nghĩ, tại sao cô còn liên quan vào nhiều như vậy? Vạn nhất trước khi Hường Thành Gia Cụ phá sản lại thêm biến cố gì, Hường gia bọn họ phải trả giá cao cũng không chỉ những thứ này.

“Tôi không nên! Tôi không nên...”

Tiếng la khóc chọt truyền vào trong tai anh, anh nhìn qua, chỉ thấy mẹ suy yếu ngồi ngay đó, giống như đứa bé khóc ò lên.

“Tôi không còn có cái gì nữa... Công ty tôi nỗ lực mười mấy năm cứ như vậy không có... Tôi không còn có cái gì nữa, cũng không có ... Ô ô...”

Cho dù cùng mẹ không thân thiết, nhưng thấy một màn như vậy, anh cũng không khỏi có chút chua xót.

Đó là mẹ của anh sao? Người mẹ luôn luôn ưu nhã cao ngạo? Thì ra là bà gầy yếu như vậy, sợi tóc cũng hoa râm, công ty bà nguyên từ trời rơi xuống địa ngục, cũng sẽ khóc đến nước mắt giàn giụa, tiêu hết lớp trang điểm, trên mặt bà lộ ra vẻ loang lổ chật vật, cái loại hình tượng liêu lĩnh gào khóc này, lại càng nhiều tiếng rung động của anh.

Một màn bi thảm này giống như loại lây bệnh, Dì Phùng cũng đi lau nước mắt theo, Hàn Ngữ lại càng ngồi chồm hổm ở bên cạnh mẹ chồng xụi lơ, cùng nhau khóc nức nở.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy...” Hàn Ngữ không để ý cô khóc đến vô lực đánh phát tiết, cố ý ôm bà. “Mẹ không phải là cái gì cũng không có, mẹ còn có Hường Kinh, còn có con, còn có cái nhà này ...”

Lời nói này nói vào trong lòng Hường Kinh, cảm giác tội ác đánh thẳng vào anh, khiến cho anh cũng nhìn không được nữa, nhịn không nổi nữa, mặt nghiêm túc đi vào trong phòng khách.

“Không nên nói nữa!” Cúi thân người xuống đỡ mẫu thân dậy, để bà ngồi trên ghế sa lon, anh lên tiếng an ủi, “Dì Phùng, dì xem mẹ.”

Sau khi dàn xếp hai vị nữ quyền lớn tuổi hơn, ánh mắt anh có chút lạnh lùng quét mắt về phía Hàn Ngữ, liền lôi kéo cô hướng bên trong phòng đi.

“Về phần cô, tôi muốn nói với cô một chút.”

Ầm! Một tiếng vang lớn của cửa phòng đóng lại, Hàn Ngữ giật mình, không hiểu thái độ anh bất thiện từ đâu mà đến.

“Hương Kinh?” Nước mắt còn đang trong hốc mắt, cô ngây người ở một bên, thoát nhìn đáng thương.

Hương Kinh muốn mình thoát khỏi bộ dáng kia của cô ảnh hưởng, quyết tâm sắc đá chất vấn, “Hàn Phong đã tới tìm cô?”

“Làm sao anh biết?” Đầu tiên là ngỡ ngàng một chút nhưng nghĩ đến có lẽ anh mới vừa nghe mẹ chồng nói, cô không giấu diếm nữa. “Dạ, anh em có tới.”

“Tại sao cô không nói?” Một mối lửa cứ như vậy sinh ra dần, tại trong lòng anh định tội cô trước rồi. “Mẹ bảo cô quay về Hàn thị cầu viện, cô cũng gặp Hàn Phong mở miệng àh? Tôi không nói rồi sao, chuyện Hương Thành Gia Cụ, cái gì cô cũng không phải làm? Tại sao cô còn nhiều chuyện nhún tay vào?”

“Xen vào việc của người khác?” Cô cơ hồ bị những lời này đánh ngã, nhìn anh khó có thể tin. “Em quan tâm mẹ, quan tâm anh, quan tâm công ty, cư nhiên bị anh nói là xen vào việc của người khác?”

“Tôi...” Hương Kinh biết mình có chút lờ lờ, nhưng lời đã nói ra thu không trở lại, chỉ có thể đem giọng nói xung đột chậm dần một chút. “Tôi chỉ muốn hỏi, tại sao cô muốn mở miệng với Hàn Phong? Chẳng lẽ lời nói của tôi, toàn bộ cô không có nghe sao?”

“Em có nghe.” Vành mắt của cô lần nữa bị anh ép đỏ, nhưng nhìn ánh mắt của anh, cũng là thất vọng. “Em nghe lời của anh rồi, anh nói anh bảo vệ em, anh nói Hương gia là hậu thuẫn của em, cho nên em cự tuyệt thỉnh cầu của anh em, cũng không có yêu cầu anh em bất kỳ vật gì, còn nói như anh đã nói để ngăn niệng anh em, để cho anh không công mà lui, nói khó như vậy không tính là nghe lời anh nói?”

Lúc này Hương Kinh mới giật mình, mình tựa hồ quá vô đoán hiểu lầm cô, nhưng có chút nghi hoặc không rõ, “Vậy tại sao em không nói anh em lại tới? Tại sao muốn Di Phùng giúp em giấu diếm?”

“Bởi vì em không muốn tăng phức tạp thêm cho anh, tăng thêm khó khăn cho nhà này.” Cô ai oán nhìn anh, “Anh em là vì em mà đến, em muốn chứng minh em có thể một mình đối mặt anh em. Anh cùng mẹ đã vì Hương Thành Gia Cụ bẻ đầu sút trán, em có thể đem loại chuyện này phiền các người sao? Hương Kinh, tại sao em có thể tin anh, anh lại không thể tin em chứ?”

Hương Kinh bị cô nói xong không phản bác được, tại sự kiện này, quả thật anh không tin cô, có lẽ là chờ quá lâu, không thể cho phép một chút thất bại, mới có thể đặc biệt kích động.

Anh tro nất, thật hối hận, cô tin tưởng anh như thế, cho nên có dũng khí đối kháng Hàn Phong, mà anh đã ưng thuận hứa hẹn người nhưng lại chất vấn dũng khí của cô, vũ nhục nhân cách của cô, hơn nữa mới vừa rồi cô mới bị mẹ trúc gậy, không có nổi dóa đã coi là khách khí.

Anh không đoán được hành động của cô? Nếu không cũng sẽ không mượn một tình thế cấp bách quy tội cho cô, không phân tốt xấu nhận định cô có sai.

“Hàn Ngữ. . . . Thật xin lỗi, anh quá mạnh động rồi. Chỉ là anh nghe được Hàn Phong từng tới, liền không nhận được. . . .” Anh thật sai lầm rồi, rốt cục để xuống tư thái nói xin lỗi, bất quá cô có thể tiếp nhận hay không, anh cũng không dám khẳng định. “Anh không phải là không tin nhiệm em, chỉ là muốn bảo vệ em.”

“Bảo vệ em?” Cảm nhận được anh hối hận, tâm tình khổ sở của cô cũng hơi có hòa hoãn.

“Thật ra thì buổi sáng hôm nay, Lăng Dục Vi đã tới tìm anh.” Anh định nói toàn bộ, “Anh ta nói, không biết Hàn Phong từ nơi nào biết được tin Hương Thành Gia Cụ sắp phá sản, đem chuyện này uy hiếp Hàn Thẩm, muốn cô ấy mang một vụ làm ăn lớn cho Hàn thị.”

“Em không hiểu, tại sao chuyện này uy hiếp được chị?” Trong lòng cô gấp gáp, tạm thời không kịp tâm tình của mình, chỉ muốn rõ ràng tình huống trước.

“Bởi vì Hàn Thẩm không thể nào vận dụng tiền của công ty Lăng Uy, nhưng nếu để Hàn thị ra mặt trợ giúp Hương Thành, không chỉ có danh chánh ngôn thuận, có lẽ mẹ tôi cũng sẽ đối với em tốt hơn. . . .” Mặc dù là sự thật, song nhắc tới người mẹ luôn toan tính của mình, anh vẫn không thể nói tiếp.

Hàn Ngữ nghe hiểu rồi, vừa cảm khái, vừa ảo não sự bất lực của mình. “Em rất vô dụng, có đúng không? Anh trai nhất định là biết em lấy tiền cho anh ta không được, mới có thể đi điều tra chuyện Hương Thành sắp phá sản; bởi vì em, chị cũng bị anh trai uy hiếp; mẹ cũng giận em không thể giúp chiếu cố Hương Thành, khóc đến không thể mình. . . Hương Kinh, tôi thật là khổ sở, tại sao tôi vô dụng như vậy?”

Nghe được cô tự oán tự ngã, hương Kinh càng cảm thấy khó chịu. Đây là lỗi của cô sao? Cô căn bản chẳng qua là vô tội bị cuốn vào cuộc hôn nhân này, vô tội... Trở thành vật hy sinh Hương gia.

“Hàn Ngữ, em hãy nghe anh nói.” Anh sắc mặt nghiêm túc nhìn cô, “Bên chị em, còn chuyện Hàn Phong, anh cũng sẽ giúp em giải quyết. Bất quá sau này bất cứ chuyện gì của Hương Thành Gia Cụ, còn yêu cầu của mẹ, em cũng không cần để ý tới, hiểu chưa?”

Dù nghe được anh mở miệng bảo đảm và hứa hẹn, nhưng Hàn Ngữ nghe được tâm cũng ngượng.

Anh xem cô như người ngoài để đề phòng, không phải sao? Nếu không như thế nào lại muốn cô đừng động tới bất cứ cái gì, nhất là việc của Hương gia, càng không hi vọng cô nhúng tay.

Hay vì anh không thương cô sao? Cho nên sẽ không quan tâm cẩn thận bảo vệ tâm tình của cô, nếu như anh có dụng tâm hơi chút, nên phát hiện yêu cầu như thế không chỉ có xem thường cô, cũng chèn ép cô.

Thì ra là, ôn nhu, hôn tưng có, cũng làm cô đối với tình yêu ảo tưởng!

“Em hiểu.” Cô sâu kín mím đôi môi, muốn đi ra cửa phòng.

“Chờ một chút, em muốn đi đâu?” Mặc dù ngoài mặt cô bình thản, nhưng Hường Kinh nhạy cảm phát giác cảm xúc chân chính của cô tựa hồ không phải như vậy.

“Em muốn đi phòng khách xem mẹ. Nếu anh không việc gì... Cũng tới xem mẹ ra sao một chút, dù sao mẹ cũng là mẹ của anh, anh thật nhẫn tâm để một mình mẹ buồn bực sao?”

Cô thật sâu nhìn anh một cái, không nói gì giống như là lên án.

Sau khi họp báo, tin Hường Thành Gia Cự phá sản đóng cửa lập tức nhanh chóng truyền ra cả nước, đột nhiên Mẹ Hường mất quyền lực, trở về như lúc ban đầu.

Vào trình tự thanh toán, không có công ty, cũng không có quyền lực, mẹ Hường cảm giác mình trống không đến không được, sau khi rời giường cũng là mặt ủ mày chau.

Sau này, bà không cần nóng vội sáng sớm lượn đi lượn lại ra công ty trình diện, nhưng muốn bà suốt ngày đợi ở nhà, con trai đã thật lâu không nói chuyện với bà, chớ nói chi là nhìn bà bằng ánh mắt giống như người xa lạ; mà cô con dâu mới cưới mặc dù dịu dàng, nhưng bà cũng biết mình đối với người ta cũng không tốt, có cơ hội này, Hàn Ngữ không bỏ đá xuống giếng đã coi như là khách khí, cô sẽ nghe lời bà sợ là hy vọng xa vời.

Bà đi ra cửa phòng ngoài ý muốn thấy Hàn Ngữ chuẩn bị bữa ăn sáng giống như trước ở trên bàn, mà cô con dâu mấy ngày hôm trước mới bị bà chỉ vào mũi nắn, vẫn cười dài chào hỏi mời bà ăn cơm, trước khi Hường Thành Gia Cự phá sản, đứa con trai hoàn toàn không nhúng tay vào sự nghiệp công ty, thậm chí đã ngồi ăn bữa sáng.

Bất kể anh không phải là đang đợi bà, Mẹ Hường đã cảm thấy đủ rồi, ít nhất anh không có lúc đó vứt bỏ bà. Mà bữa ăn sáng của Hàn Ngữ, không biết có phải quan hệ hôm nay mà nghe thấy mỹ vị đặc biệt ngon hơn, làm cho dạ dày bà cảm thấy ấm áp.

Bà đã thật lâu không biết đói là cảm giác gì rồi, đối với thức ăn mỹ vị thuần túy khát vọng, làm cho bà cảm thấy là lạ, không phải bà luôn luôn cho thức ăn chẳng qua là dùng để no bụng sao?

“Mẹ?” Hàn Ngữ không hiểu nhìn mẹ chồng đứng ở tại chỗ ngăn người, “Mẹ không ăn bữa sáng sao? Con nấu cháo khoai sọ mặn mà mẹ thích ăn, mau tới ăn đi?”

Mẹ Hường từ trong suy ngẫm tỉnh lại, vốn muốn cự tuyệt, nhưng sờ sờ bụng thật đúng là đói bụng, không thể làm gì khác hơn mặt không thay đổi đi về phía bàn ăn ngồi xuống.

“Hừ! Ai nói tôi thích ăn cái này? Nấu đồ keo kiệt như vậy!” Bà không bỏ xuống được cách nói, theo thói quen đối với Hàn Ngữ chê cười.

“Nhưng lần trước không phải mẹ ăn hai chén lớn sao? Con cho là mẹ sẽ thích.” Đối với lời nói bén nhọn lần này Hàn Ngữ lơ đãng không có tâm cơ trả lời.

Về phần Hường Kinh, sẽ không dễ đối phó như vậy rồi, anh lạnh lùng cười một tiếng, không nể tình bóc trần tâm tư mẹ Hường. “Không muốn ăn cũng đừng miễn cưỡng ăn.”

Vừa cảm chiếc đĩa lên nghe nói thế, nhất thời mẹ Hường khó nuốt xuống, không biết nên ăn hay không, hết lần này tới lần khác vào lúc này bụng sôi ùng ục, làm cho bà lúng túng đến cứng lại.

Một đôi ngón tay ấn lên đôi tay Hường Kinh, ám hiệu anh đừng nói nữa, Hàn Ngữ vẫn dịu dàng cười, “Mẹ, ăn cơm đi, thật vất vả có thể ở trong nhà nghỉ ngơi một chút không cần đi làm, làm cho mình buông lỏng một chút không phải là rất tốt sao?”

“Cô đang ở đây châm chọc tôi?” Tâm tình phiền muộn Mẹ Hường trở nên đặc biệt nhạy cảm, nói cái gì cũng có thể bị bà phân tích tẽ hơn.

“Không, con chỉ muốn nói, mẹ làm việc lâu như vậy cũng quá cực khổ, hẳn là thừa dịp lúc này đem trách nhiệm để xuống, hưởng hưởng thanh phúc.”

Nghe vậy, hai cặp ánh mắt mẹ Hường và Hường Kinh kinh ngạc nhìn cô, giống như không tin cô sẽ nói ra lời an ủi. Mà chẳng qua là Hàn Ngữ từ từ thay bà bà thêm tốt cháo, để tới trước mặt bà.

“Mẹ, mẹ suy nghĩ một chút, bao nhiêu lâu mẹ không ra ngoài chơi? Có bao nhiêu lâu không thoải mái mà ngồi xuống đọc sách, nghe nhạc?” Cô cảm giác, cảm thấy, cuộc sống người nhà Hường gia cũng trôi qua quá gấp gáp. “Hiện tại chính là thời cơ tốt làm chuyện tự mình muốn làm, mẹ hẳn là cũng có chuyện rất muốn làm, nhưng bận quá không có cách nào làm chứ?”

Những lời này không khỏi làm mẹ Hường suy nghĩ. Bà từng muốn học vẽ tranh, muốn học cắm hoa, mới có thể cùng những quý phu nhân khác học đòi văn vẻ một phen, thậm chí Hàn Ngữ rất am hiểu đàn bà cũng rất có hứng thú, đích xác là bởi vì quan hệ công việc, chỉ có thể bỏ qua.

Hàn Ngữ nói không sai, bà không phải là đem công việc bắt được quá gấp , cho nên bỏ qua quá nhiều?

Chẳng qua thoáng mặt mũi bà không bỏ xuống được, vẫn mạnh mẽ, “Hương Thành Gia Cụ cũng sụp đổ, tôi nào có nhàn hạ thoải mái đi làm những thứ kia? Hương gia làm sao bây giờ?”

Cái này nói đến trọng điểm rồi, Hàn Ngữ cười nhẹ một tiếng, ngón tay chỉ phía Hương Kinh đang trầm mặt. “Còn có Hương Kinh mà. Mẹ, nếu như mẹ đến chỗ Hương Kinh làm việc, sẽ biết anh ấy có năng lực cỡ nào, cố gắng làm việc cỡ nào, con trai có thể tin như vậy, nhưng là người khác cậu còn không được, không dựa vào anh ấy thì phải dựa vào ai đây?”

Mẹ Hương nhìn con trai, tựa hồ thật lâu bà không chú ý đến anh, chỉ chuyên chú sự nghiệp trong chuyện Hương Thành Gia Cụ, lúc này mới giật mình con tương đối trầm ổn khí chất và tâm tư, tựa giống theo như lời con dâu, làm cho người ta dễ dàng sinh ra cảm giác tin cậy.

Trước kia bà chưa bao giờ tin tưởng đứa con trai này, biết so sánh với bà tốt, cũng không tin tưởng con tự mình gây dựng sự nghiệp so sánh thành tích với Hương Thành tốt hơn, hôm nay nghe Hàn Ngữ nói đến, Hương Kinh tựa hồ có thu hoạch không tệ, so sánh với bà tương tượng mạnh hơn nhiều lắm.

Nhận được tầm mắt mẹ mình, Hương Kinh cũng dừng lại chiếc đũa. Anh hiểu được Hàn Ngữ là ở cố gắng để tình cảm hai mẹ con bọn họ gần hơn, nhưng anh không nghĩ tới cô có đột phá lớn như vậy, để cho mẫu thân dùng một loại ánh mắt khác một lần nữa xem kỹ anh, càng không có nghĩ tới trong nội tâm cô đánh giá mình cao như vậy, cho dù anh hôm qua mới làm tổn thương cô.

Anh có chút xấu hổ trộn lẫn chút ít cảm khái. Thật giống như anh xem quá nhẹ tâm tư và cảm thụ của cô, thật ra Hàn Ngữ cẩn thận, mình nghĩ cũng rất tự nhiên, cũng không hoàn toàn là anh cho nên vì cái gì đơn thuần dễ bắt nạt, mà cô độ lượng, lại càng anh theo không kịp.

Hàn Ngữ trên bàn cháo cũng lạnh, nhưng cô không vội ăn, phát hiện lời của mình ở mẫu tử Hương gia hiển nhiên tạo thành chút ít hiệu ứng, cho nên cô thừa thắng xông lên.

“Con cùng Hương Kinh coi như là kết hôn mới biết, thời gian chung đụng ngắn như vậy, con lại hết sức tín nhiệm anh có năng lực quyết đoán gánh vác hết thảy. Mẹ, mẹ là mẹ của anh ấy, tin tưởng anh hơn mà?”

Những lời này thẳng trúng hồng tâm, hai người mẫu tử như bị cái gì đụng một chút. Mẹ Hương như có điều suy nghĩ, ánh mắt lần nữa chuyển qua trên người con trai, lúc này nếu dĩ vãng ý tứ hàm xúc này cũng không công kích, mà là mang theo nào đó cảm thán.

Hương Kinh không muốn, cũng không dám ngênh thị, anh cảm giác mình không thể thừa nhận càng nhiều, nội tâm mẫu thân tựa hồ thay đổi cái gì, nhưng anh không cách nào lập tức quyết định mấy năm qua này đối với bà xa cách có muốn tiếp tục hay không, cũng không cách nào tìm tòi nghiên cứu được ý nghĩa cừu thị sau lưng giữa hai người quanh năm.

Lần này Hàn Ngữ hoàn toàn làm anh kinh ngạc, vô luận là quan sát của cô tỉ mỉ, thậm chí là khoan hồng độ lượng của cô, dù sao mẫu thân chẳng bao giờ đối xử tử tế với cô, hơn nữa anh, tối hôm qua mới hiểu lầm cô...

“Con đi làm.” Thoáng cái bị quá nhiều đánh sâu vào, anh cầm lấy khăn giấy quệt quệt miệng, cũng không quay đầu lại, nhắc tới cặp tài liệu rồi đi.

Mẹ Hương nhìn bóng lưng của anh, dần dần tiết kiệm tư lên này vài chục năm nay, bà và con trai chưa từng ly từng tỵ, tốt hồi lâu, lực chú ý mới về đến trên người con dâu.

Lần đầu tiên bà không mang theo thành kiến nhìn người con dâu, đại gia khuê tú này khí chất ôn nhu, bà tự nhận cho tới bây giờ không có xuất hiện qua trên người mình, người con dâu hoặc người vợ như vậy, hẳn là tới chỗ nào cũng sẽ rất được hoan nghênh? Chỉ tiếc gặp xui xẻo, vận xui gả vào Hương gia, ngay cả mẹ chồng tự nhận không phải là người gì tốt chung đụng.

Đối với Hàn Ngữ, thành kiến mẹ Hương đã từ từ biến mất, bất quá hai vợ chồng trẻ mới vừa hiểu lẫn nhau, bà cũng không bỏ qua. Mặc dù Hàn Ngữ một mực nói Hương Kinh thật là tốt, bất quá giữa bọn họ ngay cả một câu nói chuyện với nhau cũng không có, cuối cùng con trai càng giống là bỏ trốn mất dạng.

Bà không biết chỗ vấn đề xuất hiện, bất quá đối với tình cảm vợ chồng cô dâu mới, bà cũng là có một chút nhắc nhở tốt hơn.

“Hàn Ngữ.” Lời của bà vẫn sắc bén không thay đổi, tuy nói giọng nói đã thu lại không ít. “Cô cùng Hương Kinh có nhiều chỗ không vui, tôi khuyên cô, xem chừng chồng cô một chút, bởi vì Xa Tinh Tinh đã trở lại, bây giờ còn đang làm thư ký cho công ty Hương Kinh!”

Keng! Chén Hàn Ngữ không cẩn thận lật đến trên bàn, cô vội vội vàng vàng rút ra khăn giấy lau, vừa nhìn mẹ chồng nói: “Mẹ, thật xin lỗi, con đi phòng bếp lấy khăn lau dọn dẹp.”

So sánh rõ ràng gọi Di Phùng hỗ trợ vẫn còn tốt hơn, nhưng Hàn Ngữ bước nhanh rồi đi bàn ăn, bộ dáng luống cuống muốn che dấu cái gì, mẹ Hương cũng rõ ràng thấy khỏe miệng cô không hề giương lên nữa, trong mắt là vẻ âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sau khi tan ca, Hường Kinh không trực tiếp về nhà, mà đi tới quán rượu thường hẹn uống cùng Lý Quang Minh.

Hôm nay là ngày đón Xa Tinh Tinh mới đến, sáng sớm vào làm anh gặp cô cười mị mị với mình, còn không ngừng nhắc nhở anh chớ quên, dù anh đối với lần chào mừng nhân viên mới này thiếu hứng thú, vẫn phải đến có mặt một chút.

Tới quán rượu, anh nghĩ sẽ chật ních đồng nghiệp trong công ty, nhưng vô tình phát hiện bên trong không có mấy người khách, mà nhân vật chính ngày hôm nay Xa Tinh Tinh, ngồi ở một góc quầy bar, trên bàn, ly rượu vui đi một nửa, xem ra cô đã đợi một thời gian.

“Sao chỉ có một mình em?” Anh buồn bực ngồi xuống bên cạnh cô.

“Vốn chỉ có tôi.” Cô thay anh gọi một ly Martini[1].

Nhất thời, Hường Kinh phát hiện chút kỳ lạ, dường như không khí bị bỏ thêm vào một chút... cảm giác mập mờ, anh không khỏi hắng giọng. “Tôi nghĩ là tất cả mọi người đã tới, kết quả tất cả mọi người tới trễ sao?”

Giả bộ ngu như vậy quá rõ ràng, Xa Tinh Tinh có thâm ý khác nhìn thẳng anh. “Tiếp đón nhân viên mới của em, chỉ hy vọng anh tới, những người khác đều không quan trọng, anh hiểu không?”

“Tinh Tinh. . .” Hường Kinh nhăn lông mày lại, hai người họ nghênh chiến chính diện rồi, anh giả bộ cũng không còn ý nghĩa. “Bây giờ em nói những thứ này ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa em vẫn yêu anh.” Cô hào phóng biểu hiện, tin tưởng anh cùng dạng tâm tư. “Anh vẫn hiểu, em trở lại là vì anh, thậm chí bỏ qua cơ hội vào làm ở công ty lớn, cũng không quay về Malaysia, đến bên cạnh anh giúp anh, anh nên biết tâm tình của em.”

“Đã quá muộn, Tinh Tinh.” Anh không muốn trực tiếp làm tổn thương cô, không thể làm gì khác hơn là dùng mặt thực tế áp chế vọng tưởng của cô. “Tôi đã kết hôn.”

Hiện tại đây trong đầu anh là Hàn Ngữ, đã sớm chứa không nổi Xa Tinh Tinh, hướng chỉ năm đó trước khi chia tay cô, hai người còn cãi nhau một chập, bởi vì cả tính hai người đều mạnh mẽ, báo trước hai người không thích hợp lẫn nhau.

Tiếp nhận cô vào công ty làm, trừ suy nghĩ phần tình cảm năm đó, còn muốn nhờ tài năng của cô, nhưng nói tới tình cảm... Ít nhất anh không tìm lại được cảm giác yêu cô của năm nào.

“Hường Kinh, em biết anh cùng vợ anh là kết hôn liên doanh.” Xa Tinh Tinh sắc bén thẳng vào trọng điểm, dùng suy đoán này, chính mình vẫn còn cơ hội. “Hơn nữa, em biết nguyên nhân anh cưới Hàn Ngữ, tuyệt đối không phải bởi vì tình yêu đúng không?”

Trừ tri gião là Lý Quang Minh, Hường Kinh không thích cùng người khác đàm luận động cơ sau lưng hôn nhân của anh. “Quả thật tôi cưới Hàn Ngữ không phải bởi vì yêu cô ấy, thì sao? Dù sao tôi đối với cô ấy cũng có một phần trách nhiệm.”

“Trách nhiệm cái gì? Cô ta đến Hường gia, mưu đồ hay không cũng là vì tiền tài quyền thế của Hường gia? Chỉ bất quá bây giờ Hường Thành Gia Cụ đóng cửa rồi, ý đồ cô ấy thành ra vô ích, anh cũng không cần đối với cô ta có trách nhiệm gì” rất không công bằng với Xa Tinh Tinh, cô thua, bất quá chính là cha cô không có tiền a!

“Không, Hàn Ngữ không phải như em nói.” Mấy tháng kết hôn tới nay, anh đối với Hàn Ngữ cảm nhận lần nữa tu chỉnh, đến bây giờ tâm tư gì, chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng này chắc chắn không phải là trách nhiệm, mà so sánh với trách nhiệm nhiều hơn một chút . . . Tình cảm.

Ánh mắt anh nhìn Xa Tinh Tinh, trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh cô vợ bé nhỏ trong nhà kia nhăn mày một cái, một nụ cười. “Cô ấy là người con gái đơn thuần động lòng người, hiền đức, thông tuệ, thành khẩn, trọng điểm là cô ấy vì mỗi người trong gia đình chúng tôi mà suy nghĩ, không ghen tỵ, không cầu, có lẽ khuyết điểm lớn nhất của cô ấy là không quá suy nghĩ vì mình.”

Nghe vậy, sắc mặt Xa Tinh Tinh dần dần động lại nghiêm túc, không thể tin những gì mà cô vừa nghe được. Cô chưa từng nghe Hường Kinh ca ngợi mình một câu, nhưng hôm nay hình tượng Hàn Ngữ ở trong lòng anh nghe tới dường như không chệ vào đâu được, chẳng lẽ anh đã yêu người đàn bà kia?!

“Nên Hàn Ngữ chính là nguyên nhân hiện tại dù anh có bận rộn nữa cũng muốn tận lực mỗi ngày về nhà ăn cơm?” Cô nói bóng nói gió dò hỏi đến tột cùng Hàn Ngữ trong lòng anh chiếm được sức nặng đến bao nhiêu.

“Lúc bắt đầu cũng không phải như vậy.” khi bắt đầu, anh không yên lòng đem vợ cùng mẹ xếp đặt ở cùng một nhà, bởi vì Hàn Ngữ đối với anh tương đối quan trọng, anh muốn bảo toàn cô không có sơ xuất gì ở Hường gia. Bất quá bây giờ. . .

“Hiện tại, có thể nói sao, món ăn cô ấy nấu để cho tôi ăn không quen đồ ăn bên ngoài, mà sau khi công ty mẹ tôi phá sản, mẹ tôi giống như thay đổi thành một người khác, sẽ cùng cô ấy vừa nói vừa cười, cũng làm cho tôi không thể không muốn về nhà.”

Cái gì? Cả lão yêu bà cũng tiếp nhận Hàn Ngữ? Xa Tinh Tinh cảm thấy càng ngày càng không ổn, “Xem ra anh cưới được một cô vợ tốt?”

“Cô ấy đúng là người vợ tốt.” Mà anh, cũng quyết tâm thân thiện với cô ấy hơn, đi qua những thành kiến, lợi dụng đối với cô, như đá chìm xuống biển đi.

Xa Tinh Tinh hiểu, người đàn ông này căn bản đã yêu Hàn Ngữ, chẳng qua anh cá tính quá mạnh khiến cho anh không đi xét kỹ tâm tư của mình, tình yêu chợt phát sinh.

Cho nên tìm đường sống trong cõi chết, cô vẫn có cơ hội.

Một ý nghĩ, lập tức, cô quyết định thay đổi sách lược, giương lông mày cười một tiếng, “Đã như vậy, anh coi như em chưa nói những lời vừa rồi! Em cũng hy vọng hôn nhân của anh được hạnh phúc, cho nên, chúng ta làm bạn tốt?” Cô hướng về anh giờ ly lên.

Hương Kinh thấy cô quên được, buông lỏng tâm đề phòng, biết nghe lời phải nâng chén, cùng cô uống hết ly này.

“Nên từ khoảnh khắc này, anh chính là bạn bè tốt nhất của em ha!” Xa Tinh Tinh cố ý nói, vì kế hoạch cho con đường tương lai sau này của mình. “Anh cũng biết, cha mẹ em đều ở Malaysia, em vì giúp anh mới trở về Đài Loan, hôm nay cô đơn một mình, nếu em muốn tìm anh hỗ trợ, anh cũng không thể từ chối.”

“Dĩ nhiên.” Giải quyết một chuyện, tâm tình Hương Kinh tương đối tốt.

“Như vậy, chuyện thứ nhất muốn anh hỗ trợ là uống rượu với em!” Cô bảo phục vụ cho anh thêm một ly Whisky. “Một mặt xem như hôm nay là đón nhân viên mới, mặt khác, an ủi em hiện đang thất tình muộn.”

Nhìn cô vẫn đậm phong khinh nói xong, Hương Kinh không nghi ngờ gì, dứt khoát cạn một chén.

Ban đêm này, giữa hai người đang nói chuyện dễ dàng, qua thật nhanh.

Leng keng! Leng keng!

Chuông cửa Hương gia vang lớn trong đêm khuya ba tiếng, đánh thức mẹ Hương vốn đã đi ngủ sớm, cũng đem Hàn Ngữ ngồi chờ đợi đến ngủ ở ghế sa-lon trong phòng khách lâm tỉnh lại.

“Người nào nửa đêm canh ba quấy rối người ngủ?” mẹ Hương đi từ gi-ân phòng ra, ngoài ý muốn thấy con dâu, “Hương Kinh còn chưa về?”

“Ừ, có thể là anh ấy.” Chẳng qua là tại sao phải nhấn chuông cửa? “chắc là anh ấy không mang theo chìa khóa, con đi mở cửa.”

Hàn Ngữ ba bước cũng thành hai bước đi ra cửa lớn, về mặt Mẹ Hương khó chịu đi theo phía sau cô. Cửa chính chạy bằng điện chậm rãi mở ra, đập vào mắt người lại làm cho hai người cảm thấy ngoài ý muốn, thoáng cái không biết nên phản ứng làm sao.

Chỉ thấy một cô gái cổ hết sức khiêng Hương Kinh uống đến say không còn biết gì. Khi cô thấy chính diện là Hàn Ngữ, không chỉ không buông ra bàn tay đặt ngang hông Hương Kinh, ngược lại lơ đãng cười một tiếng.

“Cô là Xa Tinh Tinh?” Mẹ Hương nhận ra đối phương trước, không vui nhìn chằm chằm cô. Làm sao cô lại cùng con trai bà lại gần gũi như vậy rồi?

“Đúng vậy, bác gái, đã lâu không gặp.” Đối với mẹ Hương mặc đồ ngủ, Xa Tinh Tinh đang ăn mặc chỉnh tề hiển nhiên khí thế cao hơn một đoạn.

Xa Tinh Tinh? Tâm Hàn Ngữ cơ rụt lại, lúc này mới cẩn thận chu đáo nhìn nữ nhân không mấy thân mật với cô này. Bề ngoài quả nhiên đủ xinh đẹp, thần thái khôn khéo thoát nhìn cũng không thua mẹ chồng, chẳng qua là cái thái độ vênh vác tự đắc, còn đem người khác không coi vào đâu, thần thái kiêu ngạo, làm cho cô không thấy thoải mái.

Làm cô không thoải mái nhất chính là chồng mình lại bị cô gái này này ôm thật chặt, mà dường như Xa Tinh Tinh biểu hiện giống như là đương nhiên.

“Tại sao Hương Kinh uống say thành như vậy?” Cô bất mãn, tận lực đem lực chú ý đặt ở trên người chồng mình.

“Đúng vậy, cả đêm Hương Kinh chính là ôm tôi, quấn lấy tôi.” Xa Tinh Tinh hài lòng thấy sắc mặt mẹ Hương cùng Hàn Ngữ cũng thay đổi, mới đem Hương Kinh “chuyển gi-áo” cho họ.

“Tôi đi trước. Đúng rồi, sau này Hương Kinh nếu như về nhà muộn hoặc không có về nhà, là cùng tôi ở chung một chỗ, các người không cần quá lo lắng.” Ra về lơ đãng bỏ lại một viên bom, ngay sau đó Xa Tinh Tinh lên tắc xi rồi đi.

Mặc dù là đêm hè, Hàn Ngữ lại cảm thấy lạnh thấu vào nội tâm, ngay cả muốn vào cửa cũng đã.

“Đi thôi, trước tiên chuẩn bị đem Hương Kinh vào.” Mẹ Hương thầm giận Xa Tinh Tinh lớn lối, chồng bà trước kia cũng có mấy lần gặp ở ngoài, bà thấu nỗi bi ai của vợ cả, càng thêm đồng tình với Hàn Ngữ. “Cô đừng để ý lời nói điên rồ của cô ta kia..., chờ Hương Kinh tỉnh mới lên tiếng hỏi rõ ràng là

được rồi.”

“Dạ.” Khó được mẹ chồng cũng an ủi cô, Hàn Ngữ tạm thời nhịn xuống nỗi giận trong lòng, cùng mẹ chồng dìu Hường Kinh vào trong nhà.

Song, trừ trên người anh nồng đậm mùi rượu ra, bay vào xoang mũi của cô còn có như ẩn như hiện mùi nước hoa, nhiều được cô chậm chạp không cách nào tĩnh hạ tâm.

Kìa cùng mùi trên người Xa Tinh Tinh mới vừa đi, là giống nhau.

Mở mắt ra, Hường Kinh thấy được đầu đau như muốn vỡ tung, cảnh sắc đập vào mắt trước mắt anh, tất cả không ngừng xoay tròn lay động, để cho anh có loại cảm giác ác tâm.

Thân thể hơi chút vừa động, toàn thân bộ xương tựa như mau tán mất, tại sao phải khó chịu như vậy?

Che trán, che đi ánh sáng làm anh kịch liệt nhức đầu, anh cố gắng hồi tưởng đến tốt cùng xảy ra chuyện gì.

Đêm qua anh và Xa Tinh Tinh uống rượu, chỉ nhớ rõ cô vẫn nói giỡn, anh cứ uống một ly lại một ly hỗn hợp rượu Vod-ka, Long Thiết Lan[2], mà anh cũng bởi vì ở trên mặt cảm tình cực tuyệt, ý không tốt ở trên tình bạn đều cực tuyệt cô, cho nên toàn bộ uống vào.

Đây chính là nguyên nhân buổi sáng hôm nay anh thành bộ dạng chật vật này.

Nhưng, anh trở về như thế nào?

Hỗn loạn tự hỏi, cửa phòng bị đẩy ra nhẹ, anh hết sức khởi động nửa người, thấy vào cửa chính là Hàn Ngữ, cô đem một ly đồ uống màu sắc quý dị thả vào trên đầu giường.

“Uống xong rồi à? Đầu của anh đau có bớt một chút nào không?”

Nói xong, cô cũng không mỉm cười với anh như ngày thường, hoặc nhẹ lời an ủi anh là không thích, ngược lại, mặt không thay đổi xoay người đi ra ngoài, để cho anh có chút há hốc mồm.

Anh vốn muốn nhờ cô nâng dậy, một cái tay cũng còn lơ lửng giữa không trung, cái này đại khái chỉ có thể dựa vào mình.

Nỗ lực ngồi dậy ở trên giường, anh cầm lấy đồ uống cô để xuống, chán ghét nhìn chằm chằm chất lỏng màu lục kia một hồi lâu, cuối cùng vẫn là mang theo quyết tâm ngàn tấn há miệng uống vào.

Ác! Đây nhất định là trùng phạt! Đêm qua là nơi nào anh không cẩn thận đắc tội với cô sao?

Trong dạ dày một trận nôn mửa, lại có loại bức người mát mẻ cảm giác nổi thẳng đại não, chờ gần sau khi đi qua kích thích, ngoài ý muốn anh phát hiện mình thật đỡ hơn, không còn có đầu vầng mắt hoa, cảm giác thiên địa hơi bị điên đảo.

Chỉ bất quá thái độ cô vợ thực kỳ quái, khiến cho anh không lí giải được. Vừa nghĩ chuyện này, Hường Kinh vừa đi tới phòng tắm rửa mặt, tẩy rửa một thân khó chịu cùng vị kỳ quái, thay quần áo sạch đã để bên giường từ sớm.

Chờ một chút! Hàn Ngữ vẫn giúp anh chuẩn bị quần áo chuẩn bị, nên cho dù anh có đắc tội cô thật, hẳn là tội cũng không đến trình độ không thể tha thứ?

Nghĩ không biết mình đã làm gì cho cô tức giận, Hường Kinh đã cảm thấy một trận rét run. Khi anh dần dần hiểu tình cảm đối với cô, anh không muốn chịu bất kỳ khả năng nào mà cô có thể không để ý tới anh.

Cho nên, anh cũng nhịn không nổi nữa, bước đi nhanh về phía phòng khách, mẹ cùng vợ anh đã sớm ngồi ăn cơm ở trong phòng ăn, kia thức ăn thịnh soạn thoạt nhìn thật sự không giống bữa ăn sáng.

Ánh mắt của anh hướng đồng hồ trên tường... Đợi chút, mười hai giờ rồi? Thế nhưng anh ngủ lâu như vậy? Anh không đi làm, chẳng lẽ trong công ty không ai tìm anh? Còn có một chút công việc chưa nhấn lời, làm sao bây giờ?

Trong lòng mặc dù gấp gáp chuyện của công ty, nhưng chuyện trong nhà vẫn phải là giải quyết trước. Anh đi về phía bàn ăn, ngồi xuống một bên, hai người nữ thân quyến vẫn phối hợp ăn, hoàn toàn không để ý tới anh.

Khó có được một lần anh cùng phụ nữ trong nhà cúi đầu, da mặt anh nổi lông, anh cố gắng mở miệng bắt chuyện, “Àh, Hàn Ngữ, cơm trưa của anh...”

Chuyện lớn ăn uống còn chưa giải quyết, mẹ Hường nhanh chóng cắt đứt lời anh. “Tối ngày hôm qua, con đã đi đâu vậy?”

“Con đi tham gia đón đồng nghiệp mới đến trong công ty.” Nếu là nói đảng hoàng cùng họ là ngày hôm qua đón người mới đến rồi còn bị lừa một trận, chỉ còn anh và Xa Tinh Tinh. Vậy Hường Kinh anh chính là thiên đại ngu ngốc!

“Ồ?” mẹ Hường như có điều suy nghĩ nhìn anh, “Vậy tại sao phải là Xa Tinh Tinh đem con say không còn biết gì trở về?”

“Cái gì?!” Anh thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, trộm dò xét một chút Hàn Ngữ đang cúi đầu ăn cơm, quả nhiên thấy nét mặt cô càng ngày càng khó quá, cái miệng nhỏ nhắn cũng biểu hiện ủy khuất méo mồm.

Cái này, anh cuối cùng cũng biết nguyên nhân hai người phụ nữ này kì quái. “Có lẽ là bởi vì Xa Tinh Tinh là nhân vật chính của đón người mới đến qua, con là ông chủ quá chén, cho nên cô ấy thấy không tiện sao.”

“Thật không?” mẹ Hường vẫn là bộ dạng ôn hòa kia, đời này bà giận nhất, chính là đàn ông chần chừ, không nghĩ tới con mình cũng một bộ như vậy. “Nhưng mà, theo như Xa Tinh Tinh giải thích, một mình cô ấy cùng con uống rượu tâm sự, đúng không?”

“Đó vốn là ước hẹn cùng các đồng nghiệp, cũng, cũng tạm thời vắng mặt...” ánh mắt Hường Kinh liếc Hàn Ngữ, thấy bộ dạng cô sắp khóc lên, mồ hôi lạnh của anh cũng mau bão tố đi ra.

“À? Cô ấy còn nói, thật ra thì con không muốn nói chuyện cùng người trong nhà, bởi vì người nhà cho con áp lực quá lớn rồi?” Nhượng lỏng mày, biết rõ Xa Tinh Tinh kích bác tỷ lệ cao, bà không nhịn được tức giận.

“Con. . .” Hường Kinh ở trong lòng thầm trách Xa Tinh Tinh, có lẽ anh thật có oán trách chuyện trong nhà hai câu, nhưng tuyệt không phải khoa trương như thế. “Con cũng không phải là ý tứ này, là Tinh Tinh hiểu lầm.”

“Hường Kinh, không phải là mẹ muốn nói với con, Xa Tinh Tinh đi làm ở công ty con, khẳng định không phải là đơn giản chỉ có công việc như vậy, tâm cơ của cô ta con cũng nên chú ý một chút, phải biết rằng mình là người đàn ông đã kết hôn, nên vì gia đình chịu trách nhiệm cùng vợ con...” sắc mặt mẹ Hường nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn để giáo huấn con trai, trước nay bà rất ít làm chuyện như vậy, lại có chút không quen, nói không được mấy câu thì nghèo từ. “Tóm lại, đừng có bộ dáng như vậy nữa, con đã nghe chưa?”

Khó được mẹ ngay mặt dạy dỗ, Hường Kinh lại bất giác chịu nhục, ngược lại có loại cảm giác ảm áp kỳ quái. Dĩ vãng mẹ luôn bận rộn công việc. Công việc, anh đoán cho dù anh có giết người phóng hỏa, nhiều lắm mẹ anh cũng chỉ chuẩn bị tiền cho người ta đi cạy cảnh sát bảo vệ anh, sẽ không để ý tới anh một giây.

Hiện tại thiếu công việc, bà lại trở nên giống như người mẹ, quan tâm con dâu, tuyệt không bao che cho con của mình, thực tại làm anh cảm thấy ngoài ý muốn.

Thay đổi tất cả này, không phải là Hàn Ngữ dịu dàng sao? Mà anh làm cái gì? Cùng tình nhân cũ uống đến say không còn biết gì, chộc cho cô tức giận?

“Con bảo đảm, con cùng Xa Tinh Tinh tuyệt đối chỉ có quan hệ đồng nghiệp đơn thuần.” Ánh mắt kiên định của anh nhìn thẳng vợ mình, “Hàn Ngữ, em phải tin tưởng anh.”

Hàn Ngữ bị gọi đến tên, vẫn là khẽ nín đôi môi, nhưng chân mày nhú lại đã buông ra không ít.

Anh đã nói như vậy, cô nguyện ý tin tưởng anh bảo đảm, bởi vì theo cá tính Hường Kinh, thật muốn cùng Xa Tinh Tinh nhóm lửa tình cũ trở lại, không biết dùng phương thức quanh co như vậy, nhất định sẽ nói rõ ràng trực tiếp cùng cô, cho dù gia đình quyết liệt cũng không quan tâm.

Chẳng qua là Xa Tinh Tinh kẹp giữa hai người, bộ dạng đối phương lại vênh vác tự đắc như vậy, khiến cho cô mới giống như người thứ ba Xa giữa bọn họ, làm cô khổ sở cực kỳ, loại ủy khuất này, không phải là nói đâm ba câu có thể quên được.

“Được rồi, nói thông suốt sẽ không chuyện gì.” So với giảng hòa thay con, hiện tại mẹ Hường tương đối lo lắng con dâu chạy mất, mặc dù Hàn gia làm bà chán ghét, bà vẫn là khó thích được cô bé Hàn Ngữ này. “Như vậy đi, Hường Kinh, qua ngày mai con chọn nơi nào đó mang Hàn Ngữ ra ngoài ăn cơm, hẹn hò tìm hiểu, coi là đền bù như thế nào?”

Ý kiến hay! Hường Kinh cũng cho là anh nên cùng vợ bồi dưỡng một chút tình cảm, nếu không quan hệ vợ chồng không trên không dưới như vậy, anh cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi.

“Hàn Ngữ, em thấy sao?” Anh hướng cô ôn nhu cười một tiếng, “Cùng anh hẹn hò?”

Bỏ qua nội tâm ủy khuất, rốt cục mặt Hàn Ngữ giãn ra cười, Hường Kinh ôn nhu đối với cô luôn luôn lực sát thương rất lớn, hơn nữa khi anh bừa bãi làm.

“Được” Cô nặng nề gật đầu.

“Đã như vậy. . . . .” nụ cười ôn nhu đột nhiên biến thành cười khò. “Anh tự lấy cơm trưa ăn sao?”

“À!” Cô lúng túng cười một tiếng, không phủ nhận không có phần của anh, quả thật có ý tứ tức giận. “Đã làm xong ở phía sau rồi, em đi lấy ra.”

Nhìn bóng lưng của cô, trong mắt Hường Kinh phát ra ôn nhu ngay cả mình cũng không phát hiện, đợi ánh mắt thu hồi, nhìn đến mẹ mình, mới phát hiện bàn ăn thiếu một người, đang lúc hai mẹ con anh cũng không biết nói những gì.

Loại ngăn cách này, thật không phải hai ba ngày là có thể giải quyết, mặc dù so với thù địch lạnh như băng quá khứ tốt hơn nhiều lắm.

Bữa tối lãng mạn mong đợi thật lâu, rốt cục ở tối nay gạt hái, từ xế chiều, Mẹ Hường lôi kéo Hàn Ngữ trang điểm làm tóc, còn riêng Hàn Ngữ mặc vào quần áo mới tự mình làm, trang điểm cho mình giống như công chúa, rồi đợi đến người chồng tan ca trở về.

Rốt cục, tiếng chìa khóa mở cửa truyền đến, Hường Kinh vừa vào cửa, thấy mẫu thân cùng dì Phùng giống như kiến bò trên chảo nóng tán loạn, bất quá là con kiến mang theo nụ cười quỷ dị.

“Đã về, đã về! Mau gọi con dâu đi ra. . . .” Hai trưởng bối ở trong phòng nháo nháo, chui vào gi-á-n phòng Hường Kinh, không qua hai phút, toàn bộ chạy ra.

“Hường Kinh, con xem!”

Hàn Ngữ bị kéo ra ngoài, Hường Kinh định thần nhìn lại, tươi đẹp phải nói không ra lời, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn chăm chăm cô vợ nhỏ của mình.

Anh cũng không biết thì ra cô cũng có thể quyến rũ như vậy, có vị nữ nhân như vậy, cô đang mặc một bộ áo màu trắng phát sáng giả bạc, đột nhiên vóc người lộ vẻ yếu điệu, tóc được cuốn thành lọn tóc quấn lẳng mạn, còn thêm chút đồ trang sức trang nhã, lập tức từ con gái rượu thanh thuần biến thành công chúa Bạch Tuyết rồi.

Thấy cô coi trọng buổi hẹn tối nay như thế, dĩ nhiên anh cũng không thể qua loa cho xong, hướng chỉ anh vốn chính là bởi vì... sự kiện này mà tan ca sớm.

“Chờ anh mười phút đồng hồ.”

Bước nhanh vào bên trong phòng, mười phút sau, bạch mã vương tử hiện thân rồi, anh mặc tây trang cao cấp, đi tới trước mặt thê tử.

“Đi thôi.” Anh vươn tay, cầm tay người vợ nhỏ đang thẹn thùng, vẻ đẹp của cô, không cần tốn nhiều sức liền mê hoặc tim của anh.

Mà cô, cũng mê say ở bề ngoài tuấn lãng cùng biểu hiện ôn nhu thể thiếp của anh.

Hai người đi ô-tô tới nhà hàng, đây là một nhà hàng cao cấp Nghĩa Đại Lợi, Hàn Ngữ mới vào cửa, liền ngoài ý muốn phát hiện cả nhà hàng không có một người, phục vụ mang hai người ngồi xuống, quản lý nhà hàng không biết từ nơi nào xuất hiện, trong tay cầm một bó hoa bách hợp.

“Tiểu thư xinh đẹp, tối nay nơi này là thuộc về cô.” Quản lý nhà hàng dâng lên bó hoa tươi làm cô kinh ngạc không dứt, “Tất cả, cũng là Hường tiên sinh vì cô an bài, hy vọng cô có một đêm vui vẻ.”

Hàn Ngữ cảm động nhìn sang chồng mình. “Hường Kinh, cảm ơn anh!”

Nhưng người đàn ông nguyên giống như an bài tất cả này ngây ngốc một chút, “Anh bao hết sảnh ăn này a!” Anh vừa chuyển hướng quản lý nhà hàng, “Anh thế nào biết tôi họ Hường?”

Hàn Ngữ cũng ngây người theo. “Nhà hàng này một người cũng không phải. . . .”

“Là thư ký Hường tiên sinh gọi điện thoại tới an bài”. Quản lý nhà hàng cười mị mị giải thích. “Khó có người bao cả sảnh, chúng tôi nhất định sẽ tỉ mỉ chiêu đãi.”

Là Xa Tinh Tinh?

Hường Kinh trầm mặc. Anh vốn là người không có té bào lẳng mạn gì, hôm nay đang phiền não muốn dẫn Hàn Ngữ đi nơi nào, bị Xa Tinh Tinh nhìn ra anh thất thần, lên tiếng hỏi xong cô liền vỗ bộ ngực đề cử nhà hàng này.

Vốn là anh cho là có đặt chỗ coi như xong, không nghĩ tới Xa Tinh Tinh còn đặt bao hết cũng an bài hoa tặng, để cho chỉ số lẳng mạn của buổi hẹn của anh cao rất nhiều, Xem ra cô thật xem anh là bạn tốt thuần túy, thực tại này làm anh yên tâm không ít.

Hàn Ngữ nhìn mặt anh trầm tư, trong lòng cũng chầm chậm biết. Vị thư ký kia, chính là Xa Tinh Tinh sao? Mặc dù buổi hẹn nhỏ giữa vợ chồng bọn họ cũng muốn cứng rắn nhúng một tay, làm trong lòng cô có chút không thoải mái, nhưng để không phá hư không khí, cô cũng không ra vẻ không vui.

Cô cười nói: “Cảm ơn anh, Hường Kinh, em nghĩ đến anh đã có hẹn tối nay.” Có lẽ là mong đợi quá lâu, cô thật sự có một lần cho là hôm nay cô có mặc một thân lễ phục này, ở nhà chờ cả ngày.

“Làm sao có thể.” Bởi vì anh cũng đồng dạng mong đợi a.

Tiếp theo Hường Kinh bảo cùng quản lý nhà hàng, đối phương liền đi xuống phân phó phòng bếp mang thức ăn lên. “Vì muốn thích ăn cái gì, anh còn phiền não một chút, may là Xa. . . . Có người nói cho anh biết, phần lớn con gái thích cách thức thân mật, cho nên đề cử một gi-á-n nhà hàng ở đây với anh. Em thích không?”

Tâm tình Hàn Ngữ không sai khi anh thay đổi cách cư xử, tâm tình vốn là dâng cao cảm động trong nháy mắt hạ nhiệt độ một nửa.

Chẳng qua là hiện tại tiếp tục hỏi tiếp, cũng không phải là người phụ nữ thông minh nên làm, hướng chỉ tình yêu giữa anh và Xa Tinh Tinh đã vật đổi sao dời, anh cũng đã bảo đảm cùng Xa Tinh Tinh không có gì, cô hẹp hòi để ý những chuyện nhỏ như thế này, không phải là rất không có ý nghĩa?

Món ăn vào lúc này đưa lên, nhìn đầy bàn tinh xảo món ngon, cô thuận thế vòng vo đề tài.

"Thật ra thì, em mong đợi cũng không nhiều, chỉ cần có thể ngồi ăn cùng anh, coi như ăn chợ đêm em cũng thỏa mãn vậy". Cô nói một cách chân thành.

Hương Kinh bởi vì lời nói này của cô trong lòng anh nhộn nhạo một chút. Cô thật là đáng yêu quá đi! Anh cảm giác mình càng ngày càng thích nàng. "Em cho là hai người chúng ta ăn mặc như vậy đi chợ đêm, tạo thành hiệu quả gì?"

Hàn Ngữ tưởng tượng một chút, không khỏi buột miệng cười. "Hàn là tạo thành não động sao? Thật ra thì em còn muốn thử xem hết cái loại vụn chúng chú mục là cảm giác gì".

"Vây lần sau chúng ta sẽ thử một nhìn chút". Trò chuyện phím dễ dàng không áp lực, anh đem thức ăn trên mặt bàn phân đến trong chén cô, "Em nhìn đi, nghe nói hải sản sốt cà Nghĩa Đại Lợi nơi này rất ngon."

Nghe nói, là nghe ai nói đây? Nụ cười trên mặt Hàn Ngữ sắp không giữ được nữa, nhưng vẫn là thật thương thức ăn một miếng.

Chẳng qua là đợi một miếng này nuốt đến trong bụng, mặt của cô không chỉ không nên được giận, còn trở nên rất kỳ quái.

"Sao vậy?" Hương Kinh xét phản ứng của cô, "Ăn ngon không?"

"Ách. . . Mùi vị rất đặc biệt" rất hiển nhiên hải sản không có vị tươi, mà gia vị sốt cà lại có thể nêm nếm thành đắng! Cuối cùng cô hiểu tại sao không khi nhà hàng này tốt như vậy, cũng rất ít có người đặt bao hết, hơn hiểu tại sao Xa Tinh Tinh đề cử nhà hàng này rồi.

"Anh thử một chút xem" Hương Kinh cũng ăn một miếng, kết quả phản ứng giống cô như đúc nụ cười xụ xuống, "Anh nghĩ, hiện tại đi chợ đêm vẫn còn kịp không?"

"Có lẽ đầu bếp nơi này tương đối sáng ý sao?" Cô hàm súc bình luận.

Bởi vì thức ăn quá tệ, bữa cơm này bọn họ cũng ăn không vô nữa, Hương Kinh phản ứng cùng quản lý nhà hàng vấn đề này sau, bữa cơm này liền kết thúc ở trong tiếng xin lỗi qua loa của chủ quán, giữa vợ chồng lần đầu tiên ước hẹn, cứ rơi xuống như vậy không giải thích được kết quả.

Sau khi rời nhà hàng đi, hai người lên xe, an bài cuộc hẹn này, Hương Kinh vẫn không vui.

"Không có sao." Hàn Ngữ không chỉ không vì vậy tức giận, ngược lại cười ngọt ngào. "Em nói rồi, chỉ cần ở đây cùng anh, bất kể làm chuyện gì, em cũng cảm thấy thật cao hứng, việc sơ suất tối nay ở nhà hàng thật ra không cần đề ý, đổi lại góc độ nghĩ, đây không phải là một kinh nghiệm rất khó quên? Có ai lần đầu tiên ước hẹn khô như vậy!"

Chẳng qua là đơn giản một đoạn văn, thành công tàn đi những không vui của Hương Kinh, đề tâm tình anh lập tức tốt hơn lên, sắc mặt căng thẳng buông lỏng, quay đầu nhìn cô, nguyên muốn nói gì, nhưng tạm thời dừng ở miệng.

Bóng đêm xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu rọi ở trên mặt cô hé mở, làm cô vốn gương mặt ôn nhu tăng thêm một cỗ cảm giác thần bí, còn môi kia cười như có như không, càng giống như trên chọc anh.

Hương Kinh phát hiện tâm mình đập bình bịch giống như mỗi tình đầu thời thiếu niên vậy, bàn tay to không nhận được xoa gương mặt cô.

Không biết bắt đầu làm sao, khi anh có ý thức, anh đã hôn lên mặt của cô, vuốt ve sống lưng của cô, mà cô nhắm mắt lại đắm đuối đáng yêu, lại làm cho anh càng không muốn buông ra, càng rời lên môi cô.

Hương thân thể người trong ngực rõ ràng chấn động, nụ hôn của anh cũng càng xâm nhập, ôn nhu hơn. Thật lâu thật lâu không có cảm giác ngọt ngào như vậy, may là anh không có bỏ qua cô, may là cô là đơn thuần như vậy, may là cô không biết. . . . .

Trong khi hai người đắm chìm đắm nhụy vừa triền miên hạnh phúc ôm hôn, một trận tiếng chuông điện thoại rõ ràng đột ngột vang lên, cắt đứt bọn họ tiếp xúc thân mật.

Hương Kinh tiếc nuối buông người trong ngực ra, một tay lấy điện thoại nói, nhưng mới trả lời mấy câu, sắc mặt lại càng kỳ quái.

Đợi đến anh trò chuyện kết thúc, trong xe nhất thời rơi vào một trận yên tĩnh đến lúng túng, Hàn Ngữ e lệ địa tùy tiện tìm đề tài, "Là ai tìm anh?"

Anh chần chờ một chút, mới chậm rãi nói: "Là Xa Tinh Tinh."

---

[1]Martini: Martini là một loại cocktail làm từ hai thành phần: rượu gin của Anh và dòng rượu khai vị dry vermouth (tiêu biểu nhất là rượu MARTINI DRY của Ý). Sau nhiều năm, cái tên Martini đã trở thành một biểu tượng, được nhiều người biết đến với danh hiệu "Vua của các loại cocktail". Martini có rất nhiều màu khác nhau do pha từ các loại rượu gin và dry vermouth khác nhau, thường được bỏ vào thêm chút trái cây.

[2]Long Thiệt Lan: có tên tiếng Anh là tequila, là rượu của Mexico, chưng cất có độ cồn cao truyền thống từ hạt quả một loại Xương rồng (cây Thùa - giống cây lô hội). Tên gọi của thứ rượu này nguyên là tên gọi của địa phương có sản lượng lớn (Tequila - bang Jalisco của Mexico)

Chương 7

Về mặt Hường Kinh có chút xin lỗi.

"Xe của Tinh Tinh bị hư, vừa lúc cách nhà hàng chúng ta vừa ăn cơm không xa, cô ấy hỏi anh có thể đi qua đón cô ấy hay không, hơn nữa thuận đường kéo xe cô ấy trở về luôn". Nói xong, anh khởi động xe, hướng đến địa điểm theo lời Xa Tinh Tinh.

Hàn Ngữ vừa nghe lại là Xa Tinh Tinh, dù tâm tình tốt đến thế nào cũng bị làm hỏng rồi, nụ cười không khỏi thu lại.

"Cô ấy không thể đi tắc xi sao?" Thật không phải cô quá keo kiệt, mà đang trong mắt tình yêu không dung dưới một hạt cát, thật sự Xa Tinh Tinh đã can thiệp quá nhiều, biểu hiện quá đáng rồi.

Đáng tiếc, Hường Kinh cũng không ý thức được quan tâm của cô, cùng sự cố ý của Xa Tinh Tinh, trực giác trả lời, "Đã trễ thế này, một cô gái như cô ấy ngồi tắc xi đến nơi hẻo lánh có chỗ không tốt lắm."

Lời nói này nghe rất quan tâm, nhưng dùng ở trên người phụ nữ, thân là vợ, Hàn Ngữ càng cảm thấy chói tai hơn.

Cô giấu đi nội tâm không vui, lại hỏi một lần nữa: "Hoặc là, cô có những người bạn khác có thể giúp không?" Hôm nay là lần đầu tiên cô và anh ước hẹn a! Chẳng lẽ không thể bắt đầu khá hơn lần nữa, rồi lại kết thúc một cách ngọt ngào sao?

"Cô ấy là Hoa Kiều ở Malaysia, vốn biết người Đài Loan không nhiều lắm, cha mẹ cũng không ở Đài Loan, một mình cô ở Đài Loan làm việc, lại đang làm ở công ty của anh, cho nên giúp cô một chút không có gì là quá đáng."

Đối với Xa Tinh Tinh không quá đáng, nhưng đối với cô có quá mức hay không? Nếu như cô vừa bắt đầu chỉ là bắt mẫn một chút tủ thân, cho tới bây giờ chính là uất ức. Cái gì anh cũng vì Xa Tinh Tinh suy nghĩ, có nghĩ tới cô hay không?

Cô muốn rất đơn giản, chỉ cần ở một chỗ cùng anh, về vấn đề Xa Tinh Tinh, nhất định có những phương pháp giải quyết khác, tại sao không thể không phải anh? Hay là, cô thật quá hẹp hòi?

Bất quá loại tâm tình này, cô không biết biểu đạt như thế nào, có lẽ là do bị sỉ nhục cho đến lớn, thành thói quen đè nén chân chính tâm tình cô, về mặt khác, không khí mới vừa chung đụng giữa hai người tốt như vậy, cô cũng không muốn nhỏ mọn của mình làm hỏng tâm tình của anh.

"Em nghĩ cuộc hẹn này chỉ có hai người chúng ta". Hàn Ngữ thật rất muốn nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ khoan dung độ lượng, nhưng trong thanh âm cơ hồ không nghe ra run rẩy rất nhỏ, nhưng tiết lộ toan tính ở cô.

Hường Kinh cuối cùng cảm giác được cô khác thường, anh thả chậm tốc độ xe, liếc cô một cái.

"Hàn Ngữ, chúng ta còn có thời gian dài có thể hẹn hò, nhưng Tinh Tinh đang cần anh, anh không thể không giúp cô ấy". Tâm ý của anh rất đơn thuần, hơn nữa thường thường phải nam sẽ không chú ý tới nhạy cảm trong lòng phái nữ, nên anh đương nhiên hỏi: "Lần tới anh đền bù lại cho em có ổn không? Anh chỉ là thuận đường cho Tinh Tinh đi nhờ xe, hay là sau đó tiếp tục cùng em?"

Hàn Ngữ không nói, cô biết mình chỉ cần mở miệng, nhất định sẽ khóc lên. Lần nữa, anh vì người đàn bà kia tìm lý do, vẫn không bỏ xuống được chuyện đối phương, nhưng uất ức và không vui của cô, ai tới thay cô tìm lý do?

Cho dù thương anh đi nữa, cô cũng không cách nào bao dung hết thảy, huống chi thân phận Xa Tinh Tinh đặc biệt, vừa không ngừng biểu hiện quyết tâm tình thế nhất định đối với hân trước mặt cô. Tâm tình như vậy nếu tổ khổ cùng Hường Kinh, theo tình huống hiện tại anh ủng hộ Xa Tinh Tinh, cô chỉ biết nhận được một trách cứ quá nhỏ mọn hoặc nghĩ quá nhiều.

"Hàn Ngữ?" Bởi vì cô không nói, Hường Kinh càng ngày càng cảm thấy tình huống không đúng, định dừng xe lại ở ven đường. "Em làm sao vậy? Tinh Tinh còn đang chờ chúng ta."

Tinh Tinh, Tinh Tinh, biết rõ cô để ý, tại sao anh nhắc tới lần nữa? Dù sao chuyện Xa Tinh Tinh, như thế nào cũng so sánh với tâm tình Hàn Ngữ quan trọng là được rồi!

Một chui rúc vào sừng trâu (*) liền chui không ra, Hàn Ngữ hít sâu một cái, không để cho mình ở trước mặt anh hồng mắt, dùng hết một tia lý trí cuối cùng nói: "Anh cho em đến trạm xe điện ngầm gần đây được rồi, em về bằng tàu điện ngầm, anh đi giúp Xa Tinh Tinh đi."

(*) Rút vào sừng trâu: ý nói đi vào ngõ cụt (ví với vấn đề không có cách nào giải quyết hoặc những vấn đề nhỏ không đáng được giải quyết)

Anh vừa nghe cũng biết cô ghen rồi, không nghĩ tới Hàn Ngữ lý trí cũng có một mặt này, anh không khỏi cảm thấy phụ nữ thật là khó hầu hạ, cố tình mình yêu cô hơn, không thể làm gì khác hơn lại giải thích một lần nữa.

"Hàn Ngữ, em không nên giận dỗi, anh đã nói rồi, với Tinh Tinh chẳng qua chỉ là bạn bè. . . ."

Nhưng lần này, Hàn Ngữ không hề nghe anh nói nữa, đột ngột cô cắt lời anh, giọng nói vẫn không tránh bén nhọn, "Em xuống xe ngồi tàu điện ngầm tốt hơn."

"Đã trễ thế này, một mình em, anh cũng không yên lòng. . . ."

"Để cho em xuống xe đi, Hướng Kinh?" Rốt cục cô không nhịn được mà rơi lệ, ngay trang cái gì cũng không muốn tiếp tục rồi. "Em không cách nào cùng cô ấy ngồi trên xe của anh, quá khứ của các người em không rõ ràng lắm, hai người từng yêu sâu đậm em cũng không cách nào hiểu rõ, em sẽ không tự chủ được cho là chỉ có tâm tình của cô ấy mới trong ý nghĩ của anh, mà em là người thứ ba không cần thận xông vào, em không hy vọng tiếp tục ghen tỵ cùng với khuôn mặt xấu xí của mình xuất hiện trước mặt anh."

"Nếu em không cách nào nhịn được, như vậy em lựa chọn nhắm mắt làm ngơ. Hướng Kinh, cho một chút không gian được không? Nếu như ngay cả lần đầu tiên hẹn hò cũng không thể chỉ có hai người, như vậy em thà rằng chỉ có một mình, được không?"

Bên trong xe lâm vào một mảnh yên tĩnh ngưng trọng, Hướng Kinh bị lời cô rung động thật lớn. Anh cho là cô luôn điệu ngạo như vậy, sẽ tiếp nhận hết thấy anh làm, cũng có thể chỉ cần bảo đảm, cô sẽ tiếp nhận toàn bộ, ý nghĩ như vậy, có quá tự tin không?

Dù sao, Hàn Ngữ mới là vợ của anh, mà Xa Tinh Tinh là bạn, cho dù trong lòng anh đối với việc Xa Tinh Tinh lựa chọn trở về Đài Loan giúp việc cho anh có cảm kích, nhưng trên mặt cảm tình, anh không cách nào tiếp nhận cô, cảm thấy có chút áy náy, nhưng tựa hồ cũng không hẳn là đem tâm tình này đổ lỗi cho Hàn Ngữ, làm cho cô chịu đựng cùng anh.

Không phải anh mới vừa quyết định cùng cô chung đụng tốt hơn, hòa hợp thể nghiệm cảm giác yêu của cô? Làm sao lập tức lại để cho cô ủy khuất đây?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi đầu khóc nức nở, anh thật khó chịu, loại cảm xúc bất an cùng bị bạc đãi này, giống như trong nháy mắt chuyển dời đến trên người anh, khiến cho anh cùng cô vừa đau vừa khổ.

"Hàn Ngữ, nơi Tinh Tinh đó, anh nên. . . .". Lập tức ở nơi này, anh linh ngộ đến bây giờ mình nên bảo vệ nhất chính là Hàn Ngữ, mà không phải Xa Tinh Tinh, nên quyết định xin Lý Quang Minh đi hỗ trợ. Nhưng lời nói này chưa nói ra miệng, Hàn Ngữ nức nở nói không ra lời của đột nhiên yên tĩnh trở lại.

"Không nên nói Xa Tinh Tinh nữa". Đây đã vượt qua điểm giới hạn của cô, cô cũng không cách nào bắn khoả đến cảm thụ cùng tâm tình của anh, đưa tay thẳng lướt qua thân thể của anh, đề xuống khóa trong đem cửa bên ghế lái phụ mở ra, sau đó xuống xe. "Anh đi đón cô ấy đi."

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà bước đi thẳng, theo bóng lưng đầu vai co rút của cô, giống như có thể thấy trước mặt cô vẫn còn đang khóc, mà anh, quả thật một câu cũng nói không nên lời, một động tác cũng làm không được.

Ngay cả lúc này, cô vẫn không chế chính mình để dùng giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng tự thuật cô không muốn, nhưng anh không quý trọng sự ôn nhu của cô, cũng không quan tâm cảm thụ của cô.

Thật ra thì không chỉ có lần này? Đến tội cùng đã mấy lần, anh không cần thận thương tổn cô?

Hôm sau, rất hiếm khi thấy Hướng Kinh không đi làm.

Có lẽ cũng do công ty không có chuyện gì quá bận rộn, hơn nữa, có lẽ anh ôm trong ngực những áy náy và có lỗi đối với vợ, không thể nào an tâm đi làm.

Sáng sớm, Hàn Ngữ không còn trên giường, trước đây, nếu anh ngủ thẳng tới giờ đi làm, cô sẽ quan tâm gọi anh rời giường, nhưng là hôm nay anh vừa ngủ quên, lẫn lộn cả đêm khó ngủ chính là một đường ngủ thẳng đến hơn mười giờ sáng, rời giường vừa nhìn thấy đệm giường chính tề một . . . cái giường khác, anh chỉ có dở khóc dở cười.

Sờ sờ đầu giường quần áo sạch —— đây là anh cân nhắc mức độ Hàn Ngữ tức giận —— may là, cô hoàn tự nguyện thu xếp giùm anh những thứ này, đại biểu không phải là giận đến trình độ bất trị. Nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo xong, anh đi đến phòng khách, cảnh tượng trước mắt làm anh ngây ngốc một chút.

Trong phòng khách, Hàn Ngữ cùng mẹ anh nằm cạnh nhau, mẹ Hướng luôn cao quý trang nhã lại mang cặp kính lão vạn năm khó gấp, cầm lấy que đan móc lên móc xuống, mà Hàn Ngữ thì thỉnh thoảng ôn nhu hướng dẫn, cảm giác hai người giống như mẹ con ruột.

Trong nháy mắt này, tim của anh cũng mềm nhũn, dường như không có biện pháp tin một màn này thật sẽ xuất hiện trong nhà mình, qua những ngăn cách cùng địch ý đối với mẹ mình, giống như ở một khác này biến mất.

Nếu như anh từng bất mãn với mẹ ruột, khiến anh làm một chút chuyện người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng hôm nay trong tưởng tượng của anh không phải như vậy? Như vậy anh kéo dài bất mãn từng có, sợ rằng sẽ rơi vào một kết quả buồn cười, còn ý nghĩa gì nữa?

Anh ho nhẹ, để hai người phụ nữ trong phòng khách nghe được mình đến, không nghĩ đến Hàn Ngữ chính là mặt không thay đổi nhìn anh một cái, liền cúi đầu tiếp tục thảo luận chuyện đàn, hoàn toàn xem anh thành người vô hình.

"Xin lỗi, Hàn Ngữ, ngày hôm qua anh không đứng." Anh rất ít hướng người khác nhận sai lầm, lúc này cũng cảm thấy mình thật có lỗi với cô. "Phương thức xử lý của anh có vấn đề, nên hôm qua anh gọi điện thoại nhờ Quang Minh giúp anh đón Tinh Tinh, cũng cùng giải thích cùng cô ấy, em không nên tức giận được không?"

Nghe nói như thế, một đêm hờn dỗi Hàn Ngữ không khỏi trì hoãn rất nhiều. Anh vẫn là để ý cô, nếu không theo cá tính đại nam nhân này, rất không khả năng để xuống tư thái đến mức này, không hiểu hướng cô nói xin lỗi, còn thả chim bồ câu Xa Tinh Tinh (**)

(**) thả chim bồ câu: đồng nghĩa buông tay – không quá quan tâm nữa

Cho nên cô có thể cho là địa vị của mình trong suy nghĩ của anh so với Xa Tinh Tinh nhiều hơn một chút hay không?

Hương Kinh nhìn cô vẫn trầm mặc không nói, không biết cô nghĩ cái gì, liền cầu xin tha thứ tha thiết thêm một chút, đem chuyện ngu xuẩn đêm qua dỡ ra toàn bộ.

"Có lẽ em không tin, ngày hôm qua sau khi em xuống xe, anh vẫn lái xe theo phía sau em, cho đến khi em vào trạm xe điện ngầm, sau anh lại đến cổng ra của trạm xe điện ngầm gần nhà đội..., gặp em lên một chiếc tắc xi, đến khi em bình an về đến nhà, anh mới an tâm." Anh chuyên chú ngó chừng cô, thành khẩn giống như đang tỏ tình. "So với Xa Tinh Tinh, anh càng không yên lòng em, em hiểu không?"

Cô theo dõi anh ngoài ý muốn, giống như không thể tin được lời của anh nói. "Anh nói, anh vẫn đi theo em? Nhưng tại sao anh không về nhà ngay?"

"Bởi vì anh ở trong xe thật lâu suy nghĩ những lời nói của em, mới có thể tạo thành tình huống như hôm qua —— hơn nữa anh rất sợ ý, mới có thể không biết làm sao chăm sóc em, anh bảo đảm sau này sẽ không tái phạm, đừng nữa giận anh nữa được không?"

Gặp cũng cúi đầu trước rồi, cá tính Hàn Ngữ luôn luôn ôn hòa cũng sẽ không làm khó anh quá nhiều, rốt cục thở phào nhẹ nhõm. "Anh bảo đảm có lần tới trước tiên nghĩ cảm thụ của em?"

"Anh bảo đảm" Anh chỉ kém không giơ hai tay lên. "Hơn nữa anh định hôm nay cũng hẹn cùng em, đền bù khuyết điểm đêm qua."

"Được rồi, em không giận anh nữa." Thật ra trải qua một đêm lắng đọng, cô cũng không giận anh nhiều như vậy, từ sâu trong nội tâm cô vẫn tình nguyện tin tưởng anh cùng Xa Tinh Tinh không có gì, hết thấy cũng là do Xa Tinh Tinh tự mình đa tình. Hơn nữa, hôm nay có thể cả ngày chiếm lấy anh, tâm tình của cô trở nên bay bổng.

Hiểu lầm tiêu tan, bàn tay to của Hương Kinh nhắc cô lên ôm vào lòng, hai người không nói chuyện với nhau một câu nào nữa, không khí gần gũi là hài hòa mà phù hợp như vậy.

Chẳng qua lúc này, điện thoại Hương Kinh vang lên, anh thấy là số công ty gọi tới, vội vàng bấm nghe —— "Là tôi, hôm nay trong nhà tôi có chút chuyện. . . . . Cái gì? Tôi đến ngay!"

Nghe được âm điệu của anh đột nhiên cao lên, Hàn Ngữ cũng biết có chuyện gì phát sinh, ánh mắt buồn bực quăng thẳng hướng anh kết thúc trò chuyện.

"Xin lỗi, Hàn Ngữ. . . ." Miệng mới hứa hẹn vừa xong lại phải thất hứa, về mặt Hương Kinh có chút lúng túng. "Vừa rồi Xa. . . . . Thư ký gọi tới, nói trong công ty phát sinh chuyện quan trọng, muốn anh lập tức trở về xử lý."

Nghe vậy, ngay cả nụ cười cô cũng chen chúc không ra nổi, nhưng nhìn về mặt anh tựa hồ rất nghiêm trọng, nhất thời cô cũng không cách nào so đo cùng anh. "Anh đi đi."

"Nhưng anh mới vừa rồi nói muốn cùng em ..." Anh thật hận tại sao mình luôn làm hỏng sự mong đợi của cô.

"Thôi, chuyện của công ty tương đối quan trọng, anh muốn hẹn cùng em, thời gian còn nhiều, rất nhiều." Cô cũng không phải là nữ nhân không hiểu đạo lý.

Nhận được thông cảm của cô, Hương Kinh nhanh chóng hôn trên má cô một cái, cầm lấy chìa khóa xe liền vội vàng bận rộn ra cửa.

Hàn Ngữ đứng ở bên cửa sổ, nhìn xe của anh đi xa, tâm tình nặng nề như cũ.

"Thư ký Hương Kinh, là Xa Tinh Tinh sao?"

Mẹ Hương chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau cô, nhất châm kiến huyết (***) nói ra sự thật mà Hàn Ngữ không muốn đối mặt.

"Mẹ gọi lão Ngô lái xe rồi, con đi theo sau xe Hương Kinh đi." Mới vừa nghe hai vợ chồng trẻ nói chuyện với nhau, toàn bộ bà đều nghe hết, kinh nghiệm nói cho bà biết, ông xã không coi trọng mình, rất nhanh sẽ nghĩ đến người khác, hơn nữa Xa Tinh Tinh lại là cô bé giỏi về tâm kế như vậy, căn bản Hàn Ngữ vô lực chống đỡ.

Cứ như vậy, Hàn Ngữ một chút lực phản bác cũng không có, bị nhét vào trong xe Hường gia.

Cứ coi như là quan tâm tình hình công việc của chồng, bà vì mình tìm lý do như vậy. Không phải cô tuyệt đối không tin tưởng Hường Kinh, cũng tuyệt đối không phải là bệnh đa nghi nặng, lại càng không là từ trước đến giờ người tặc cũng được và vân vân, cô chẳng qua là. . . . . Chẳng qua là. . . . .

Chỉ là muốn làm cho mình an lòng mà thôi.

Xe chở cô dừng lại trước công ty của Hường Kinh, đợi cô xuống xe xong, rất xa chỉ thấy một nhóm người vây tại một chỗ khoa tay múa chân, không biết đang thảo luận cái gì, mà Hường Kinh thì đứng ở chính giữa, vẻ mặt ngưng trọng.

Song điều làm cô cảm thấy chói mắt nhất, là bộ dạng Xa Tinh Tinh đứng ở bên cạnh anh, khoảng cách hai người quá gần, thậm chí tay cô ta còn vỗ nhẹ lưng của anh, giống như đang an ủi anh.

Hàn Ngữ thấy vậy cắn chặt môi dưới, giận đến thân thể cũng run rẩy lên. Đây không phải là chuyện làm vợ như cô nên làm sao? Tại sao phải để cho Xa Tinh Tinh thế vị đây?

Cô cất bước đi về phía mọi người, khoảnh khắc đến gần, liền nghe được thanh âm Hường Kinh lớn tiếng quát tháo ——

" . . . . . Các loại gỗ này các anh đã hứa với chúng tôi là bảo đảm, tại sao bên trong có còn trùng đục?"

"Xin lỗi, ông chủ Hường, hàng của chúng ta xuất ra rõ ràng đồ đều tốt tốt . . . . ."

"Tôi không muốn nghe các anh nói nhảm! Trên hợp đồng ban đầu ghi rõ chất lượng, các anh phải làm bằng được! Tóm lại nếu các anh không đổi lại đợt hàng này cho chúng tôi, chúng tôi tìm những người khác nhập hàng."

Nói xong điều này, Hường Kinh xoay người muốn đi, không nghĩ sẽ thấy Hàn Ngữ vẻ mặt luống cuống mờ mịt đứng ở không xa.

"Sao em đến đây?" Anh không giải thích được.

"Em ... Em... " Cô cũng không thể nói thẳng rằng mẹ chồng cô muốn cô đến xem ông xã của mình ra sao? Cô trông anh dường như có chút phiền não, hơn nữa Xa Tinh Tinh sắc mặt xem kịch vui một bên, cái khó ló cái khôn nói: "Là... Bộ dáng anh ra ngoài làm người ta có chút lo lắng, cho nên em liền theo xem một chút."

"Em theo tới cũng không giúp được cái gì, nơi này rất nóng, không có chuyện gì trở về đi!" Thật ra thì anh cũng có ý tốt, nhưng nét mặt không bình tĩnh và khẩu khí, ngược lại làm cho người cảm nhận trong lời nói của anh chỉ có trách cứ.

"Em chỉ là quan tâm anh... " Lòng cô bị tổn thương nặng nề, nhưng nghĩ lại, chuyện này cô không suy xét nhiều liền theo lời của mẹ chồng mà làm, có lẽ thật quá rầy đến anh. "Công việc của anh khổ cực như vậy, nếu như em có thể giúp một tay, giảm bớt một chút áp lực của anh cũng tốt. . . . ."

"Cô không hiểu chuyện làm ăn, tới nơi này chẳng qua là thêm phiền" Xa Tinh Tinh đột nhiên cắt đứt lời của cô, khẩu khí nghiêm nghị quát tháo, "Cô biết lần này chúng tôi vào bao nhiêu hàng? Loại gỗ muốn dùng ở gia cụ nào? Hay là, cô có thể đem ra một số tiền lớn, để chúng tôi dễ dàng vượt qua cửa ải khó? Nếu cô cái gì đều không làm được, nói muốn hỗ trợ ở đây chẳng qua là làm bộ làm tịch thôi."

"Tinh Tinh" Hường Kinh ngăn trở cô ta tiếp tục lên tiếng, chân mày khóa chặt không có nói lỏng, nhưng lần này là nhắm vào Xa Tinh Tinh.

Hàn Ngữ tùy tiện theo tới quả thật không thỏa đáng lắm, nhưng cô ta có tư cách gì phê bình cô? Cô là thư ký có thể có chấp nhất với công việc, song lời nói không khỏi cũng quá nặng, ngay cả anh cũng không nói lời tương tự như vậy với Hàn Ngữ.

"Xin lỗi, em là nhất thời tình thế cấp bách" Phát hiện mình nhất thời sơ sót. Xa Tinh Tinh vội vàng nặn ra một nụ cười giả bộ. Trong lòng cô ta, nếu tạm thời làm nữ chủ nhân Hường gia không được, như vậy công ty chính là phạm vi thế lực của cô ta. Hàn Ngữ bước vào lãnh địa của cô ta, chính là phạm vào tối kỵ của cô.

"Hàn Ngữ, hiện tại anh bận rộn nhiều việc, không thể về cùng em." Về mặt Hường Kinh vẫn nghiêm túc. Chuyện lần này hơi khó giải quyết thật.

"Em không cần anh theo, em muốn phụ giúp anh" Cô cố gắng giải thích, cô không chỉ là đóa hoa trong nhà kính, cũng có năng lực cùng anh gánh chịu áp lực và trách nhiệm. "Bất kể là giúp liên lạc, xử lý văn thư, thậm chí là chân sai vặt, em cũng có thể giúp hết lòng..."

Lời của cô làm Hường Kinh lâm vào trầm tư, giống như đang suy nghĩ khả năng để cho cô ở lại, Xa Tinh Tinh thấy tình huống không ổn, vội vàng xen vào.

"Những chuyện mà cô nói, là công việc thư ký của tôi, cũng bị cô đoạt hết rồi, chẳng lẽ muốn tôi ngồi không hưởng lương sao? Huống chi cô đối với ngành này không hiểu, nhất định không làm được."

Lời nói cũng có lý, Hường Kinh liền muốn cô vợ mình bỏ đi ý niệm trong đầu. "Hàn Ngữ, em trở về trước đi, anh thật bận rộn nhiều việc."

Ngụ ý chính là, cô ở chỗ này thật sự vô dụng??

Tâm Hàn Ngữ thật nguội, nghe được những lời đó là lúc ánh mắt cô nhìn đến Xa Tinh Tinh đang có ý vô ý dùng thân thể hoặc tay đụng vào Hướng Kinh, nhưng anh vẫn thờ ơ, xem ra chuyện tứ chi đụng chạm như vậy quá quen.

Vậy Hướng thái thái là cô đến tốt cùng được coi là cái gì đây? Đến công ty bị nhân viên nhục nhã, còn chồng cô không chỉ không đứng ở bên cô mà còn đuổi cô đi, mà người thứ ba lại đối mặt gương nanh múa vuốt, cô chỉ có thể nhịn tức giận, còn bị ghét bỏ bạn rợn cũng không thể giúp.

Thật sự là cô tự rước lấy nhục sao?

Gượng nở một nụ cười, cô thật sâu nhìn Hướng Kinh một cái "Được rồi, em đi."

Nói xong, cô xoay người rời đi, Hướng Kinh muốn gọi cô lại, nhưng không có lý do gì, dù sao cũng là anh đuổi cô đi.

Nhưng ánh mắt lộ ra tiếc nuối của cô trước khi đi, lại làm tim anh đập nhanh không dứt, cảm thấy giữa vợ chồng bọn họ, có chuyện gì không ổn sắp xảy ra.

Xa Tinh Tinh nhìn tình địch bị đuổi đi, cười đắc ý, cũng an lòng rời đi khỏi bên cạnh Hướng Kinh để xử lý những chuyện khác, bắt quá chút động tác nhỏ này cũng rõ ràng rơi vào trong mắt Lý Quang Minh, anh tiến lên vỗ vỗ vai bạn tốt.

"Hướng Kinh, chuyện này tôi cảm thấy cậu làm sai rồi." Anh kêu oan thay Hàn Ngữ. "Hàn Ngữ là vợ cậu, quan tâm cậu, cậu lại làm cho cô nhận khuất nhục rồi đi, như vậy ngay cả cậu cũng em thương cô ấy, mặt khác, cậu nói Hướng thái thái là cô sau này trước mặt nhân viên đặt chân như thế nào đây?"

Trong lòng Hướng Kinh cả kinh, mới phát hiện vừa rồi mình câu thả không cẩn thận tổn thương cô. Buổi sáng làm báo đàm với cô, chỉ chớp mắt đều phá hủy sao?

Khó trách về mặt cô lúc rời đi là chửi chửi khóc. Vì sự tình gì chỉ cần gặp phải Hàn Ngữ, anh tựa hồ làm sao làm cũng không đúng?

"Hơn nữa, cậu còn nghe lời Xa Tinh Tinh mắng cô ấy như vậy, ngay cả tôi là người bên cạnh nghe cũng cảm thấy khó chịu." Lý Quang Minh bỏ khuyết thêm một dao, "Cô ấy còn có thể chịu được, là bởi vì cô ấy rất yêu cậu đi? Nhưng Hướng Kinh, cậu cũng yêu cô ấy sao? Nếu như..., đừng quên cậu còn có chuyện quan trọng nhất gạt cô ấy, nếu như cô ta phát hiện chân tướng, theo thái độ không cần quan tâm của cậu đối với cô ấy bây giờ, sợ rằng muốn vẫn hồi, so với lên trời còn khó hơn."

Nói xong, Lý Quang Minh lắc đầu rời đi, còn lại Hướng Kinh ngây người ở tại chỗ, lật ngược suy tư lời của anh ta.

Nếu Hàn Ngữ thật hết hy vọng đối với anh, anh vẫn hồi không được, anh có thể thừa nhận sao?

Đáp án rất hiển nhiên là bỏ, chẳng qua anh đối với suy đoán tương lai này có loại sợ hãi bất lực.

Buổi tối hôm đó, bởi vì cạm bẫy của thương nghiệp gỗ, Hướng Kinh phải ở lại công ty làm thêm giờ, Xa Tinh Tinh thừa cơ hội này, hẹn Hàn Ngữ đi ra ngoài.

Nhận được điện thoại, Hàn Ngữ không một tia giật mình, ngược lại đáp ứng một hơi, bởi vì cô biết, ngày này trước sau cũng sẽ đến.

Đi tới nơi hẹn: lại là một nhà hàng Italy, ánh đèn và không khí cũng rất tốt, Hàn Ngữ nghĩ có chút xúc động, đây là nơi hưởng thụ thức ăn ngon, mà không phải trường hợp đàm phán, đáng tiếc hai lần cô đến nhà hàng Italy, cũng vì liên quan đến Xa Tinh Tinh mà làm hư tâm tình.

Đi vào trong nhà hàng, cô liếc mắt liền thấy về mặt Xa Tinh Tinh xinh đẹp ngạo nghễ nhắm nháp ly rượu đỏ, cho đến khi cô ngồi xuống trước mặt cô ta, mới nguyên ý ngẩng lên nhìn cô.

"Ăn chút gì không?" Xa Tinh Tinh mỉm cười tự nhiên, bắt quá trong tươi cười sẽ rất khó có vài tia chân thành nói. "Những món ăn đó khá ngon."

Phải không? Cái món Ý lần trước cô ta đắc ý đề cử cho Hướng Kinh sao khủng bố như vậy? Hàn Ngữ đem cái nghi vấn này để ở trong lòng, chẳng qua là về mặt cũng đã tiết lộ tâm tư cô.

Xa Tinh Tinh cười càng lớn, thậm chí còn lắc đầu, "Tôi biết cô đang nghĩ cái gì ở đây, lần trước cô và Hướng Kinh hẹn ở nhà hàng kia, là tôi cố ý đề cử cho anh ấy, quả nhiên anh như tôi đoán dẫm phải mìn rồi."

Thật giống như hoàn toàn không cho là mình sai, cô tự có một bộ giải thích, "Tôi rất hiểu Hướng Kinh, anh là một người sợ ý, ngày đó tôi thấy anh rất buồn rầu tìm nhà hàng, liền muốn khảo nghiệm anh quan tâm đến cô bao nhiêu. Nói bình thường, nếu quả thật anh coi trọng cô, hẳn là tìm hiểu về chất lượng nhà hàng một chút trước, sau anh lại quả nhiên không muốn nghĩ quá nhiều đã nghe tôi an bài, cái này nghĩa là ..."

"Nghĩa là anh coi trọng bạn bè, tín nhiệm bạn bè." Hàn Ngữ cắt đứt lời của cô ta, vì trong giọng nói cô ta tự cho mình hiểu rõ Hướng Kinh hơn ai hết, khiến người khác thật khó chịu. "Anh xem cô như bạn bè bình thường không phải sao?"

"Cũng có thể, bắt quá, có ai đối với bạn bè bình thường tốt như vậy, không chỉ nói gì nghe nấy, còn đem cơ mật tối trọng yếu trong công ty giao cho tôi xử lý? Hàn Ngữ, cô quá ngây thơ rồi." Xa Tinh Tinh dùng lời lẽ chắc chắn: "Hướng Kinh đã nói yêu cô chưa? Không có đúng không, như vậy bắt quá cô cũng chỉ là đối tượng kín đáo bị cứng rắn đưa vào hôn nhân của anh mà thôi, làm sao so với tình cảm đã nhiều năm của anh và tôi?"

"Cho nên cô hẹn tôi đi ra ngoài, là muốn cái gì?" Hàn Ngữ nhìn con giận xuống, cơ hồ cô bị lấn đến trên đầu, đáng hận chính là cô vô lực phản bác. "Ít"

nhất, hiện tại vợ anh là tôi, mà anh cũng cố gắng bồi dưỡng tình cảm cùng tôi, tôi tin tưởng chúng tôi có kết cục tốt đẹp."

"Phải không?" Xa Tinh Tinh cười lạnh, "Đến lúc để thấy thực tế rõ ràng, nếu không cô còn sống ở trong mơ tưởng của mình tự mình lừa gạt mình thôi."

"Có ý gì?" Hàn Ngữ cảnh giác.

"Chính là nhất thời, Hường Kinh lấy cô, căn bản là có ý đồ." Cô ta nhìn cô đùa cợt "Cô biết không? Gia cụ Hường Thành phá sản, thúc đẩy lớn nhất phía sau chính là Hường Kinh."

"Làm sao có thể. . . ." Vốn là lớn tiếng chất vấn, dần dần đến cuối cùng không tiếng động, nhất thời Hàn Ngữ hồi tưởng lại Hường Kinh bảo cô cái gì cũng không muốn quản, rồi thái độ thờ ơ với gia cụ Hường Thành, dù có gốc đi chăng nữa cũng biết chuyện có kỳ hoặc.

"Làm sao không thể nào? Hường Kinh hận mẹ anh ấy đã lâu rồi, nghe nói cha của anh chính là bị mẹ của anh làm cho tức chết, mà Hường Kinh sau khi về nước, cũng không nguyện cho anh một chức vụ, còn giễu cợt anh không có năng lực không làm được chuyện gì, người mẹ như vậy, còn không bằng không có."

Xa Tinh Tinh ở nơi mẹ Hường chịu không ít khuất nhục, vì vậy nói đến bà cô đều nghiêng răng nghiêng lợi. "Anh hận mẹ anh, cho nên thành lập một ... công ty khác công ty nhà cạnh tranh cùng Hường Thành, anh muốn chứng minh dù không có tổ tiên bao che, mình cũng có thể xây dựng nên một bầu trời như nhau. Cô nhìn đi, anh hiện tại không phải thành công khiến Hường Thành phá sản sao?"

Tin tức nghe rộn cả người như thế, khiến cho Hàn Ngữ khiếp sợ nói không ra lời. Gia cụ Hường Thành đóng cửa, là Hường Kinh một tay chủ đạo? Anh hận mẹ, thật sâu như vậy?

"Nhưng.. Việc đó và kết hôn với tôi có quan hệ gì?" Cô không hiểu.

"Đàn! Hường gia kết thông gia và Hàn gia các người, gia cụ Hường Thành đã lão đảo muốn ngã rồi, mẹ của Hường Kinh chỉ là muốn tiền của Hàn Thị, cho nên vô luận như thế nào, cho dù đã đổi tân nương bà cũng muốn kết thông gia cùng Hàn thị. Mà Hường Kinh đã sớm điều tra trước rồi, theo bối cảnh của cô, Hàn thị không thể nào hỗ trợ, hơn nữa chính Hàn thị cũng ăn bữa hôm lo bữa mai."

Nói tới đây, Xa Tinh Tinh càng thêm đắc ý, cô vốn là chính là thua ở bối cảnh, như vậy thoát nhìn, Hàn Ngữ cũng không thắng được cô bao nhiêu, mẹ Hường đá đến một tấm bản lớn bằng sắt.

"Dù sao không phải kết hôn với cô, cũng sẽ là người khác, mà tình huống của cô đang phù hợp nhu cầu của Hường Kinh, một mặt làm lợi lòng cảnh giác của mẹ anh, cho là con trai còn rất nghe lời, gọi anh cưới người nào thì cưới người đó, về mặt khác cũng dời lực chú ý của mẹ anh, bởi vì căn bản cô không có tiền cứu Hường Thành."

Càng nghe, lòng Hàn Ngữ càng rét. Xa Tinh Tinh nói, quả thật phù hợp tình huống chung đụng giữa Hường Kinh và cô, anh tùy thời mà che chở cô, đại khái là sợ cô không chịu nổi khắc nghiệt của mẹ chồng mà tử trận quá sớm, lực chú ý của mẹ chồng lại sẽ trở lại trên người anh, để cho anh không tiện âm thầm thực hành mưu kế của anh sao?

Đã như vậy, tại sao anh còn hôn cô? Tại sao muốn nói giống như anh đang yêu cô, bắt đầu muốn đem cô để ở vị thứ nhất? Chẳng lẽ anh không biết, một khi cô biết rằng điều đó không thật, để xuống sẽ có bao nhiêu đau?

Ở giữa là Xa Tinh Tinh, đã làm cho cô yêu thật uất ức, hiện tại biết chân tướng rồi, biết tình yêu cô nhận định lại giả dối như vậy, cơ hồ ngay lập tức cô đã nghĩ buông tha.

Xa Tinh Tinh nhìn hốc mắt của cô đỏ lên, trong lòng vui mừng. Cô ta không phủ nhận có thêm nắm thêm muối trong thành phần lời nói, nhưng chân tướng thực tế đại khái quả thật như lời cô ta nói, chẳng qua cô tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện Hường Kinh đã thật yêu Hàn Ngữ.

"Hiện tại cô biết không? vì đạt tới mục tiêu, Hường Kinh có thể hy sinh bất luận kẻ nào, năm đó anh chính là không bảo vệ tôi tốt, để cho tôi bị mẹ ruột của anh nhục nhã, nhưng ít ra tôi còn tình nguyện giúp anh hoàn thành kế hoạch của mình, hôm nay cô là con cò anh lợi dụng, cũng đừng hy vọng xa vời anh sẽ vì cô làm cái gì."

Sau hết, cô bỏ lại quả bom cuối cùng——

"Cho nên trở lại bên cạnh tôi, là Hường gia và Hường Kinh thiếu nợ tôi!"

—

(***) Nhất châm kiến huyết: một kim thấy máu – ý nghĩa: một câu nói trúng ngay vết thương lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sau khi Hường Kinh tan ca về đến nhà, phòng khách tối om, phòng trong cũng tối om.

Chẳng lẽ Hàn Ngữ và mẹ đã đi ra ngoài?

Gần đây tình cảm mẹ chồng nàng dâu không tránh khỏi đột nhiên tăng mạnh, làm anh cảm thấy đoạn đời hận thù mẹ ruột vừa qua như nằm mộng, không khí gia đình ấm áp như vậy, làm anh rất quý trọng, nhưng xế chiều hôm nay thái độ anh đối xử với Hàn Ngữ, có lẽ đúng theo như lời Lý Quang Minh, là hơi quá đáng, cho nên anh có thành ý trở về nói xin lỗi.

Nhưng mà, người đâu?

Mở đèn trong phòng, không có bóng người, nhưng khi anh đứng bên giường tháo cà vạt mới thấy một đôi đùi đẹp bị ghế salon miệng rộng nuốt chửng.

Không thể nào? Lại bị ăn vào?

Anh không biết nên khóc hay cười kéo cô ra, "Sao em thích ở bên trong cái miệng há này thế?"

"Vì. . . . ." thanh âm Hàn Ngữ mang theo nghẹn ngào, "Chỉ có ở nơi này, em mới có thể cảm nhận được ấm áp chân chính, sẽ không có người nghe được em khóc. . . . ."

Vừa qua, chỉ cần cô bị úy khuất nơi anh, sẽ nhét mình vào miệng salon, thăm nghĩ về ấm áp và hơi thở của anh, song lần này phát hiện chồng của mình không phải như người mình mong đợi trong nội tâm, quá đáng hơn, có lẽ từ khi mới bắt đầu thì trong lòng anh còn có lừa gạt, cho nên cho dù ở miệng rộng đợi anh một buổi tối, vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Hơn nữa, sợ rằng lần này ngay cả ghế sa lon cũng không che hết tiếng cô khóc rồi, bởi vì cô thật là khổ sở, thật là khổ sở.

"Em làm sao vậy?" Nghe vậy nội tâm anh không khỏi căng thẳng, vội vàng ôm nhẹ hai vai của cô, mới phát hiện cô đã sớm rơi lệ đầy gương mặt.

Hàn Ngữ nhẹ nhàng tránh thoát ra ngực anh, dùng một loại ánh mắt vừa thất vọng vừa buồn bã nhìn lại anh.

"Em biết rồi.. " Cô yếu ớt nói, trong giọng nói còn có nghẹn ngào, "Bao hàm những thứ anh không muốn cho em biết, còn có chuyện em không nên biết... "

"Em nói là chuyện gì?" toàn thân anh nhất thời căng thẳng. Quả thật có ít chuyện anh đã che giấu cô, nhưng giấu giếm là vì tốt cho cô, có một số việc, không biết mới hạnh phúc.

"Nguyên nhân đóng cửa của Hường Thành Gia Cụ là anh phải không?" Cô không nói chuyện này với mẹ chồng, vì cô không cách nào tưởng tượng điều này sẽ tạo thành bao nhiêu phong ba giữa mẹ con họ. Từ khi kết hôn đến nay, cô cố gắng hàn gắn quan hệ mẹ con họ, thật vất vả mới có chút khởi sắc, nhưng ngay lúc này cô lại biết nhiều chuyện thực không chịu nổi như vậy.

Hít vào một hơi, cô cố gắng nói rõ ràng một chút. "Anh đã sắp đặt khiến Hường Thành Gia Cụ đóng cửa, khiến cho mẹ không cửa cầu cứu, bởi vì anh không cam lòng mẹ từng nói anh vô dụng, bắt nạt mẹ độc tài, càng muốn trả thù mẹ coi thường anh từ nhỏ đến lớn, có đúng không?"

"Ai nói cho em biết điều này?" Anh cũng nghiêm túc lên.

Thấy không phủ nhận, ngược lại chất vấn cô, trái tim Hàn Ngữ trở nên băng giá hơn.

Chẳng lẽ anh thật sự là người vô tình như vậy, cô đã nhìn lầm anh sao?

"Hôm nay Xa Tinh Tinh hẹn em ăn cơm, nói những chuyện này cho em biết." Nghĩ đến việc bị đối phương chèn ép, nhưng cô không có lực chống đỡ chút nào, cô thấy Hường thái thái như mình thật uất ức, cũng không muốn nhẫn nại nữa.

"Mà em, là một con cờ quan trọng nhất trong kế hoạch của anh, nên lúc đầu chị gái và em trao đổi, anh mới có thể hoàn toàn không sao cả. Nhất định anh thấy em rất ngu, rất dễ bị lừa gạt phải không?"

Hường Kinh không cách nào phản bác, bởi vì quả thật như thế, ban đầu với cô, anh không có tình cảm, chỉ cần có thể đạt tới mục đích ban đầu lừa mẹ và Hường Thành Gia Cụ, đối tượng kết hôn có lợi với anh, anh đều tiếp nhận.

"Anh không nói vậy... " Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, tình cảm giữa hai người ấm lên, anh vẫn thử tìm hết đường vì mình.

Nhưng nhất thời Hàn Ngữ không dụ dỗ như lúc bình thường, lấy khẩu khí đầu vào đầy hỏi: "Chẳng lẽ, cho tới bây giờ anh không nghĩ như vậy? Việc anh bảo em không cần lo chuyện của Hường Thành gia Cụ, chẳng lẽ không phải sợ em làm hỏng kế hoạch?"

"Anh. . . . ." Đích xác là như vậy, cho nên anh không nói ra một câu đầy đủ.

"Còn có, anh cũng không can dự tranh chấp giữa em và mẹ, chẳng qua là thờ ơ lạnh nhạt, cũng muốn lợi dụng em đòi đi lực chú ý của bà đúng không? Hoặc là, anh đang khảo nghiệm em chịu nổi tính tình của mẹ không?"

"Thật ra anh cũng muốn bảo vệ em..." Mặc dù thật có ý nghĩ đó, nhưng mỗi lần mẹ có những hành động quá đáng, anh cũng sẽ không để lại dấu vết mà che chở cô.

Chẳng qua giờ nói những thứ này cũng đã quá muộn, cô sẽ không tin anh nữa, mà hết thấy những gì anh làm, vô luận căn cứ là để bảo vệ cô, hay là yêu cô thì điểm xuất phát cũng là ích kỷ, là sai lầm, khiến cho anh không giải thích được từ nào.

"Thậm chí... Anh hôn em, ôm em, tất cả đều là thủ đoạn làm em yêu anh, khẳng khẳng một mực đối với anh sao?"

Cho nên, cô chỉ có thể lắc đầu với anh. "Hương Kinh, em không có cách nào rồi." Cô tuyệt vọng nhìn anh, ngón tay cô chỉ vào tim của mình. "Tim của em đối với anh đã chết."

Một đêm trước Hương Kinh hầu như cả đêm không ngủ được, cuối cùng mới hỗn loạn chớp mắt, sau lại gặp một con ác mộng, đột nhiên thức tỉnh.

Anh mơ thấy Hàn Ngữ ngã bái với anh, sau khi biết tất cả những việc anh làm xuất phát từ ích kỷ, triệt triệt để để rất thất vọng về anh, kiên trì cầu xin được rời đi

Ánh mắt thương tâm của cô làm anh lay động, làm anh đuối lý, nói một câu cứu vãn tình thế không thành lời, đến khi cô xoay người rời đi, khi bóng lưng biến mất trong tầm mắt anh, anh mới đột nhiên mở mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy người.

Nhanh chóng nhìn chiếc giường mà bình thường cô vẫn ngủ, quả nhiên người đã mất, trong nháy mắt đầu anh trống rỗng vài giây, dần dần mới khôi phục năng lực suy nghĩ.

Đúng rồi, cô sáng sớm sẽ rời giường nấu bữa ăn sáng, trước kia cô tức giận, cũng có khi không gọi anh thức dậy, hiện tại có lẽ cô đã cùng mẹ ngồi tán chuyện phím trên bàn ăn rồi, vì thế những thống khổ, những buồn thảm trong trí nhớ đêm qua, hẳn là một giấc mộng mà thôi.

Vừa tự nói với chính mình như vậy, Hương Kinh vừa dùng tốc độ thật nhanh rửa mặt, muốn đến phòng khách nhanh một chút để xác nhận cô còn ở trong nhà hay không, kết quả, anh lao ra cửa phòng nhìn, trong phòng khách trống tuếch.

Đi tới phòng ăn, thậm chí ngay cả hương thơm của thức ăn cũng không có.

Cô đơn trở lại phòng khách, anh như đưa đám ngồi xuống sofa, đang muốn gọi Phùng tẩu tới hỏi hướng đi của Hàn Ngữ, thì sau lưng anh truyền đến thanh âm của mẹ.

"Không cần tìm người nữa, Hàn Ngữ đi rồi." Bà ngồi xuống bên cạnh con trai

"Cô ấy đi?" Hương Kinh bất chấp những khúc mắc cuối cùng giữa mình và mẹ, vội vàng cầu trợ hỏi: "Cô ấy đi đâu?"

"Mẹ làm sao biết?" giọng nói mẹ Hương đã không còn sắc bén bằng dĩ vãng, nhưng ánh mắt nhìn con mang theo trách cứ. "Sáng sớm cô ấy đã mang hành lý đi rồi, hai mắt cũng còn sưng. Một mình con chen ép người đến bỏ chạy, còn dám hỏi cô ấy đi đâu sao?"

Nếu trước đây mẹ anh nói chuyện với anh như vậy, nhất định anh lập tức nói lời lạnh nhạt châm chọc trả lại, chẳng qua hiện tại anh đã không có tâm tình này, chuyện Hàn Ngữ quan trọng hơn. "Vậy... Cô ấy có nói gì không? Có nhấn lại cái gì không?"

"Con sợ cô ta nói với mẹ cái gì?" Mẹ Hương có thâm ý khác nhưu này, "Chuyện tại sao Hương Thành Gia Cụ phải đóng cửa sao?"

"Hàn Ngữ nói với mẹ chuyện đó?" Sau lúc bối rối vừa rồi, thái độ Hương Kinh trong nháy mắt trở nên nguội lạnh, ngôn ngữ kéo khoảng cách đến cực điểm.

"Con quả nhiên không đủ hiểu rõ nó, khó trách nó muốn đi, căn bản nó không tố cáo con." Mẹ Hương than thở, "Hương Thành Gia Cụ sụp đổ không giải thích được, mẹ tra những đầu mối địch thủ của công ty tự nhiên sẽ lộ ra, hơn nữa còn thái độ chẳng quan tâm của con đối với chuyện công ty phá sản, liên hiều sáu bảy phần." Chẳng qua đến tột cùng bà đã làm gì sai để con bà hận bà đến vậy? "Tại sao con lại làm như vậy? "

"Tại sao?" Điều này hoàn toàn đánh trúng địa lôi trong Hương Kinh, khiến anh khôi phục thành bộ dạng lãnh khốc kia. "Năm đó mẹ khiến cha tức chết, lại quyền to độc tài trong công ty, thậm chí còn xem thường năng lực của con, cho nên con muốn làm cho mẹ xem, không có Hương Thành Gia Cụ, con vẫn có thể có thành công!"

"Mẹ không có làm ba con tức chết, lúc ấy con đang đi du học ở nước ngoài, vội vàng trở về chịu tang lại nghe đồn bảy từ những người thân thích lắm mồm kia, trên thực tế ba con bệnh đã lâu rồi, chẳng qua là không để con biết. Mặc dù tình cảm giữa cha mẹ không hòa thuận, nhưng mẹ còn không quyết đến muốn đưa ba con vào chỗ chết."

"Còn Hương Thành thì sao? Sau khi cha vừa chết, mẹ rất nhanh tiếp nhận công ty, sa thải thân tín của ba, là chuyện gì xảy ra?"

"Hương Thành vốn là quyền thừa kế của mẹ, mẹ thừa nhận, vừa bắt đầu tiếp xúc với quyền lực, không nhìn được roi thật sâu vào, một lòng chỉ muốn nắm chắc tất cả, đám lão tặc trong công ty kia không tiếp nhận quản lý của mẹ, mẹ rất sợ, Hương Kinh, con có biết mẹ sợ bao nhiêu không?"

Nghĩ lại năm đó một người phụ nữ như bà muốn đấu trí đấu lực cùng một đám cáo già đa mưu túc trí, đến bây giờ bà còn cảm thấy run sợ.

"Thật vất vả mới có chút địa vị trong công ty, con lại về nước, mẹ sợ nếu con muốn tiếp nhận công ty, bọn họ lập tức thay đổi chủ tịch là mẹ, nên mẹ mới vô hiệu quyền lực của con, cũng ép những người đó về hưu nữa". Thấy những điều nghe xanh cả mặt, mẹ Hường nói xong thật áy náy, nhưng cũng cảm khái. "Nhưng Hàn Ngữ đã thay đổi suy nghĩ của mẹ, đúng là, so với việc dốc sức trên thương trường, thì ở nhà làm phụ nhân đơn giản hơn nhiều, hiện tại mẹ đã không muốn tranh quyền đoạt lợi nữa, nên Hường Kinh, Hường Thành Gia Cự đóng cửa, cho dù như thế, ít nhất đối với mẹ trước mắt mà nói, gia đình quan trọng hơn công việc nhiều."

Lời nói này đâm thẳng vào trái tim Hường Kinh, cơ hồ khiến anh hít thở không thông. Gia đình và công việc, từ vừa mới bắt đầu anh đã đặt hai thứ này trên cán cân vô cùng không đúng, cho nên lợi dụng Hàn Ngữ, bức lui mẹ, tới giờ, kết quả cuối cùng anh chiếm được cái gì? Không khí âm áp vừa được cải thiện của gia đình đã mất, bà xã ngọt ngào động lòng người thương tâm bỏ đi...

Không có, không gì cả, mẹ cũng đã thông suốt, tại sao anh không thể? Hơn nữa mẹ cũng không vì chuyện sụp đổ công ty nhà mình mà trách tội anh một câu, hiện tại anh chứng minh năng lực của mình thành công, lại được công đã trảng, còn cần tiếp tục hận sao?

"Mẹ... " đã thật lâu anh không thật lòng thành ý gọi mẹ mình như vậy, bây giờ, suy nghĩ của anh hỗn loạn, cấp bách cần có người giúp anh thanh tỉnh đầu óc. "Con làm sai sao? Tựa hồ con đã làm cho cuộc sống của mình hồng hết. . . Rõ ràng trong kế hoạch của con, hết thảy không phải như thế."

"Con sai lắm rồi, sai ở chỗ xem sự tồn tại của Hàn Ngữ là đương nhiên. Bản thân mình là đạo diễn tuồng này, để mẹ tính ngộ cuộc đời còn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn so với quyền lực, nhưng nếu hiện tại đổi thành con không bỏ xuống quyền lực này được, như vậy thì Hường Kinh, lỗi của con càng lớn."

Hường Kinh nhìn thẳng bà, từ nhỏ đến lớn, anh không có một phút nào có cảm giác thân cận với mẹ giống như bây giờ.

"Mẹ nói rất đúng". Sau khi cời mờ tấm lòng cùng mẹ, trong lòng anh bỗng nhiên mở ra một cánh cửa, oán hận mười mấy năm qua từ từ tiêu tán, vốn anh cũng không muốn bức mẹ đến đường cùng, nếu không tại sao hôm nay có thể bình thân nói chuyện tha thứ nhau?

"Vì Hàn Ngữ, con nguyện buông xuống tất cả". Anh quyết định, nhất định phải bù đắp cho cô. "Nhưng mà, Hàn Ngữ đi đâu? Hàn gia hẳn là không thể nào trở về, con lại không biết cô ấy có bạn bè nào, đến tốt cùng làm sao để tìm cô ấy..."

"Con đã luống cuống tay chân, tỉnh táo lại." Mẹ Hường thật là nhìn không được, đứa con ngốc này, có trí khôn và năng lực lật đổ công ty nhà mình, nhưng vừa gặp phải người vợ chạy mất liền rối loạn toàn bộ.

"Con không tìm được Hàn Ngữ, sao không đi tìm Hàn Thắm?"

"Hàn Ngữ không có ở chỗ của tôi."

Hàn Thắm ngồi ở trong phòng khách nhà chồng, vẻ mặt không giải thích được. "Mình làm cho bà xã của mình chạy mất, còn có mặt mũi tới hỏi tôi? Đến tốt cùng anh đã làm gì với nó?"

"Tôi..." Đối mặt với người thân cận duy nhất của vợ, sao Hường Kinh có thể nói ra chuyện ích kỷ mà mình đã làm?

"Tôi và Hàn Ngữ sinh ra một chút hiểu lầm..."

"Tuyệt đối không chỉ như vậy". Ánh mắt Hàn Thắm sắc bén nhìn thẳng anh, liếc thấy ra tim của anh trống rỗng. "Hàn Ngữ là một người lòng dạ trong sáng ngay thẳng, mặc dù nó mảnh mai, một chút đã kích khó có thể đánh sụp nó, khẳng định là anh đã làm chuyện gì vô cùng quá đáng, làm nó không thể nhận được nữa."

Hường Kinh trầm mặc, ngay cả cười khổ cũng không ra, một hồi lâu, chỉ có thể giật nhẹ khóe miệng. "Quả thật tôi đã làm sai một chuyện, nhưng đây là chuyện của tôi và cô ấy, tôi chỉ có thể nói, tôi thật lòng thành ý muốn cầu cô ấy tha thứ."

Hàn Thắm tức giận nhìn anh: "Tôi vẫn luôn tưởng rằng để cho Hàn Ngữ gả cho anh có vẻ là sự lựa chọn tốt, hiện tại tôi chẳng dám chắc khẳng định". Cô thờ dài, giọng điệu hối hận. "Hường Kinh, anh có biết không, chúng tôi là những người con gái không được sủng ái ở Hàn gia, nhất là Hàn Ngữ, tuổi còn nhỏ lại không cầu khinh, kiên cường của em ấy ngày hôm nay cơ hồ là do anh và ba tôi đánh đập mà ra, nỗi khổ mà em ấy phải trải qua anh không thể tưởng tượng được, nếu như anh không thể quý trọng em ấy, thì hãy buông tha cho em ấy đi!"

"Cô ấy trước kia..... phải trải qua những ngày như thế nào?" Hường Kinh nghe Hàn Ngữ nói sơ lược qua, nhưng mà không nghĩ tới thảm như vậy, nghe nói cô ấy bị như vậy anh đau lòng không thôi.

"Hàn Ngữ từ nhỏ đến lớn, không chỉ chịu sự khi dễ của anh trai, ngay cả ba ba khi tâm tình không tốt cũng đánh mắng em ấy không thôi, nếu tôi không khuyên bảo, có lẽ nó đã định từ bỏ thế gian này." Nói đến quá khứ trước đây, chua xót của Hàn Thắm dâng lên. "Nếu như lúc ấy có người nguyện ý giúp đỡ chị em tôi ngăn lại, cho dù đưa chúng tôi đến cục xã hội, thậm chí là ăn xin trên đầu đường, tất cả so với đối đãi của của Hàn gia còn tốt hơn. Đáng tiếc ba tôi tài cao thế lớn, trước mặt mọi người luôn xây dựng cho chị em chúng tôi một đời sống vật chất giả dối, cho nên mọi người không nhìn thấy được ông ấy ngược đãi chúng tôi như thế nào?"

Chuyện này thật đáng sợ, khiến cho tâm Hường Kinh cũng bị néo lên. Hàn Ngữ lúc nào cũng tươi cười, tính tình dịu dàng, sau lưng lại cất giấu đi nỗi khổ to lớn? Khi anh vì Hàn Phong đến tìm cô mà nổi giận thì cô một bên phải chịu bị anh trai uy hiếp mà hoảng sợ, một bên còn muốn làm yên lòng anh

đang nóng này, anh đến tốt cùng là tên khốn cỡ nào?!

"Anh đã từng nghe Hàn Ngữ khóc chưa? Hàn Thắm cười châm biếm, "Em ấy khóc lên thanh âm bao giờ cũng nhỏ, đa số lúc khóc đều là trốn ở trong chăn, bởi vì nó sợ khóc lớn tiếng một chút, không tránh được một trận đánh chửi, cho nên thói quen đem tiếng khóc chôn giấu trong lòng, không dám làm cho người khác nghe được."

Như là bị người trước mặt đánh một quyền, khuôn mặt tuần tú của Hường Kinh trở nên trắng bệch. Anh nhớ tới Hàn Ngữ mỗi lần chịu ủy khuất, liền có thói quen thích đem mình nhét vào ghế sofa miệng rộng, hóa ra, kia đều là ở đó chịu đựng khóc, sợ hẳn nghe được sao?

Là ủy khuất cùng thống khổ thế nào, làm cho cô ấy ngay cả khóc cũng không dám lên tiếng? Thân là chồng của cô ấy, không chỉ không bảo vệ tốt được, lại còn là tên đầu sỏ làm cô ấy thương tâm, như vậy, hẳn có tư cách gì nói yêu?

Anh thề, nếu bây giờ có thể cầu xin cô ấy tha thứ, anh tuyệt đối sẽ không để cô có cơ hội trốn đi khóc, quá khứ trước đây đã quá đau khổ rồi, nếu ngay cả một lời nói hạnh phúc bé nhỏ anh cũng không thể cho cô thì còn gì là đàn ông?

Hơn nữa, cô còn là người mà anh yêu nhất!

"Hàn Thắm, tôi nghĩ, tôi biết phải làm như thế nào" Về mặt Hường Kinh trở nên kiên quyết. "Cô gái Hàn Ngữ cho tôi không phải là một sai lầm, tôi còn muốn cảm ơn cô đã trao đổi chủ đề, để cho tôi và cô ấy có cơ hội bên nhau. Cho nên, xin cô hãy cho tôi biết Hàn Ngữ bây giờ đang ở chỗ nào?"

Ngay cả lời cầu xin hẳn cũng nói ra, Hàn Thắm xem xét cận kề, có vài phần kính trọng đối với anh "Anh cam đoan, anh sẽ làm cho Hàn Ngữ hạnh phúc?"

"Tôi cam đoan." Hẳn không chỉ thế, "Tôi thậm chí còn có thể đem toàn bộ tài sản trên danh nghĩa sang tên của cô ấy, để cô ấy tránh khỏi lo âu về sau."

Sang tên? Mắt Hàn Thắm đều mở to. Âm mưu sau lưng khiến gia cụ Hường Thành đóng cửa, cô mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng hiểu được sáu bảy phần, anh là người đàn ông coi trọng, bảo vệ quyền thế của mình, không thể ngờ lại đem toàn bộ tài sản cho em em gái?

Chỉ có điều, cô cũng không dễ dàng mềm lòng như vậy. "Anh không phải còn có một người...Bạn thân, rất gần gũi với anh, gọi là gì nhỉ...Tĩnh Tĩnh?" Về việc người thứ ba này, cô rất quan tâm. "Tôi nói thẳng, cô ấy gây song gió với Hàn Ngữ, hơn nữa anh lại chần chừ năm lần bảy lượt khiến Hàn Ngữ tổn thương, anh có thể giữ khoảng cách cùng cô ta sao?"

"Xa Tĩnh Tĩnh không phải là vấn đề giữa tôi và Hàn Ngữ, tôi với cô ấy vốn không có tình cảm nam nữ, về việc này, tôi sẽ nói rõ với cô ấy."

"Tốt lắm, cuối cùng tôi hỏi anh, anh yêu Hàn Ngữ sao?" Khó trách Hàn Ngữ yêu thương anh, chỉ hi vọng, anh cũng có thể đáp lại.

"Tôi yêu cô ấy" Hường Kinh không chút do dự, "Hơn nữa rất yêu, rất yêu."

"Tốt" Hàn Thắm cũng không rầy rà, cô lấy một quyển sách nhỏ nhỏ trong bao da bên cạnh, đưa tới trước mặt Hường Kinh. "Đây là vài thông tin của cô ấy, bên trong có danh sách vài người bạn tốt, tôi không biết cô ấy sẽ đi chỗ nào, anh tự tìm dấu vết của cô ấy để lại."

Mắt Hường Kinh sáng lên, vội vàng tiếp nhận: "Cảm ơn, tôi lập tức đi tìm!"

Vừa nói xong, anh cũng không quay đầu lại, rời khỏi Lãng gia, vội vàng quỳnh lên đi tìm người.

Ở lại trong phòng khách, Hàn Thắm nhìn anh chạy thẳng ra cửa, nâng cao âm lượng nói: "Hàn Ngữ, em cũng nghe được chứ?"

Cách đó không xa có một bóng hình xinh đẹp đi ra sau cây cột, Hàn Ngữ lệ rơi đầy mặt.

Hàn Thắm ra đón, vừa thay cô lau nước mắt, miệng cũng không tha.

"Để cho anh đi tìm đi! Ai bảo anh khi dễ em? Em nha, lần này đừng mềm lòng, ít nhất phải cho anh biết đau khổ, biết không?"

"Chị....." Hàn Ngữ khóc không ngưng. "Anh ấy thật sự yêu em.....Ôô.....Nhưng sao lại muốn đối xử với em như vậy...."

Hàn Thắm trở mình xem thường: "Bởi vì anh khi đó không biết em! Nói thật ra, chị còn còn rất khâm phục anh vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, đem mẹ mình cùng công ty Hường Thành lớn như vậy phá đổ. Nếu đối lại là chị, nói không chừng chị cũng sẽ làm như vậy, chỉ tiếc chị không muốn Hàn thị sụp đổ. Có lẽ ở trong kế hoạch của anh, sách lược sai lầm nhất đó là không cẩn thận yêu thương em"

"Phải không?" Hàn Ngữ chỉ cần nghĩ tới Hường Kinh, vừa đau lòng lại vừa xúc động: "Chị.....Ô ô.....Em không biết nên làm cái gì bây giờ."

"Làm sao bây giờ? Chờ anh đi tìm một vòng, ăn năn hối lỗi rồi quay về." Nào có thể để cho anh đem người đã đuổi đi trở về dễ dàng như vậy? Đương nhiên nên phải làm như vậy. "Đến lúc đó, em sẽ quyết định việc muốn hay không tha thứ cho anh."

Hàn Ngữ thờ dãi, suy nghĩ cẩn thận xem bản thân mình nên làm như thế nào. Tha thứ? Không tha thứ? Mâu thuẫn liên tiếp đánh sâu vào lòng cô.

Cô thật sự yêu Hường Kinh, nhưng nghĩ đến bản thân chính mình từng là quân cờ của anh, tất cả sự yêu thương của anh là giả, nụ hôn của anh chỉ là vũ khí chinh phục lòng cô, đã cảm thấy bản thân mình yêu rất không giá trị.

Cho dù nghe được anh nói yêu thì làm sao? Phần tình yêu này, để Xa Tinh Tinh đảo lộn công kích sao? Anh có thể bù đắp lại được hay không hay chỉ là tạm vãn hồi trong lúc tình thế cấp bách?

Thấy em gái lâm vào trầm tư, Hàn Thấm cũng không ăm ỉ cô, chuyện của cô thì chỉ có mình cô hiểu rõ. Hàn Thấm đang mang thai sáu tháng, tuy rằng nôn ọe giảm bớt nhưng vẫn ham ngủ, nghỉ ngơi dường như có vẻ tốt hơn là ở chỗ này lo nghĩ.

Không bao lâu, mặt trời xuống núi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Hàn Ngữ, chuông điện thoại di động rung lên một hồi, khiến cô đang theo dòng suy tư bừng tỉnh, khi ấy mới phát hiện một mảnh đen tối trước mắt.

Tay chân vội vàng cầm lấy di động, hiện lên dãy số lạ, làm cô liên tiếp nảy lên phía sau, tin tức trong điện thoại làm cho máu trong người cô ngưng lại trong nháy mắt.

"Xin hỏi là Hàn ngữ tiểu thư phải không? Đây là bệnh viện, chồng của cô, Hường Kinh xảy ra tai nạn xe cộ, phiền cô đến bệnh viện thay anh tiến hành công việc nhập viện..."

Hường Kinh chỉ nhớ rõ, anh lái xe khắp phố lớn ngõ nhỏ, nơi không vào được thì tự mình chạy đi, nóng đến nỗi quần áo đều ướt đẫm, nhưng anh vẫn không tìm thấy vợ mình.

Thông tin Hàn Thấm ghi chép mấy người đều giống nhau, chỉ ghi mỗi địa chỉ mà không có số điện thoại, cho nên anh chỉ có thể đến từng nhà một tìm, từng bước từng bước hỏi, biết được anh là Hường Kinh, liền không cho vào nhà, anh năm lần bảy lượt thuyết phục mới bằng lòng cho biết Hàn Thấm không có ở đây.

Sau đó, vốn là ngủ không đủ giấc, anh bị kiệt sức, ý thức mơ hồ, khi đang điều khiển xe chợt thấy một người, xe liền đâm vào dải phân cách, anh an toàn nhờ túi hơi, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Sau khi tỉnh lại, người khác đã ở bệnh viện, nhớ lại hết thảy từ đầu đến cuối chỉ có thể hình dung bốn chữ "tự làm tự chịu", ai kêu anh phụ tình yêu của Hàn Ngữ, lại còn sợ ý để cho Xa Tinh Tinh thừa dịp, nên xui xẻo chịu tất cả dằn vặt.

Tiếng đẩy cửa kinh động đến Hường Kinh đang tự trách bản thân, tầm mắt anh hướng về phía cửa phòng bệnh, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt luống cuống cùng lo lắng của Hàn Ngữ.

"Anh....."

"Em....."

Hai đồng thời phát ra tiếng, lại đồng thời im lặng.

Thấy Hàn ngữ, Hường Kinh cảm giác yên tâm, nếu biết dừng xe có thể làm cho cô chủ động xuất hiện, anh đã sớm dừng vài lần.

"Em nói trước đi" Anh còn muốn thưởng thức cô thêm một chút, như vậy về sau đi làm không thấy vợ thì còn có thể hỏi tường lại được dung nhan của cô, sẽ không bị sóng triều tưởng niệm bao phủ.

Hàn Ngữ muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn đề tài an toàn nói: "Bác sĩ nói tay anh bị gãy xương, phải ba tháng mới có thể hồi phục. Hai ngày này kiểm tra nếu không có vấn đề thì có thể xuất viện."

"Gặp nhau là tốt rồi" So với mất đi cô, hết thảy anh đều không cần. "Hàn Ngữ, anh..."

"Tôi đi thông báo cho mẹ biết đến bệnh viện." Cô ra về lãnh đạm cắt ngang lời anh.

Trải qua nửa ngày suy nghĩ, cô quyết định trước giữ khoảng cách với anh, về phần tha thứ hay không, nhìn biểu hiện của anh rồi nói sau. Bất quá cô cũng mềm lòng, hiện tại lời anh nói cũng có ảnh hưởng đến quyết định của cô, cho nên tốt nhất là không nghe.

"Chờ một chút!" Gọi mẹ đến không phải là vô duyên vô cớ có thêm một bóng đèn sao? Hường Kinh yếu ớt tự mình cử động, "Hãy nghe anh nói vài câu được không?"

Tránh cũng không khỏi, anh bộ dáng gầy yếu bất lực, cô chưa từng có thấy qua, Hàn Ngữ không khỏi dao động: "Anh nói đi"

Cô ở lại, trong lòng Hường Kinh mới thả lỏng quay về giường bệnh, nhưng nhìn thấy đôi mắt của cô, trong lòng cũng ngập tràn bất đắc dĩ cùng hối hận.

"Hàn Ngữ, anh tìm em đã lâu." Anh tự giễu giống như cười, anh chưa từng nghĩ mình sẽ vì phụ nữ mà rơi vào hoàn cảnh như thế. "Tất cả bạn bè của em từ Đài Bắc đến Đài Trung, thậm chí còn có Cao Hùng, anh tìm từ sáng đến khuya, xe cũng bỏ thêm dầu mỡ hai lần... Các cô ấy cũng thật độc ác, nghe thấy tên anh liền lập tức đóng cửa, gác máy điện thoại xuống, cuối cùng tìm được, anh thậm chí nhìn trên đường thấy bóng dáng giống em, liền không tự chủ lái xe đuổi theo, chính là vì vậy mới có thể xảy ra tai nạn xe cộ....."

Anh thu lại nụ cười: "Anh muốn nói chính là, anh thật sự rất quan tâm em, vượt quá tưởng tượng của anh và em, nhưng mà anh lại làm tổn thương em. Hàn Ngữ, thật xin lỗi..." Những lời này giấu ở trong lòng đã lâu, thậm chí từ lúc anh phát hiện mình yêu thương cô đã nghĩ tới.

Lời xin lỗi này đến, làm cho mũi Hàn Ngữ trong phút chốc chua xót. "Anh hiện tại không thấy đã quá muộn sao?"

"Chỉ cần có tâm, vĩnh viễn không muộn." Với anh, đúng là giáo hoạt, đoán chừng cô mềm lòng, chỉ cần cô trở về, anh chiều nào cũng có thể dùng. "Còn có, Hàn Ngữ, anh yêu em, thật xin lỗi đã để cho em chờ lâu như vậy."

Nếu câu nói trước làm cô đỏ hốc mắt, như vậy những lời này, toàn bộ thúc giục nước mắt cô rơi xuống. Hàn Ngữ kìm nén nước mắt đã lâu, lại là chã rơi xuống.

"Nói thật sự yêu tôi, vì sao đối xử với tôi như vậy? Vì sao muốn bỏ lại tôi theo Xa Tinh Tinh trong lúc đó?" Đây là chuyện cô không hiểu nhất. Cho dù toàn bộ lời thề son sắt cam đoan, nhưng là vợ, lại bị kẻ thứ ba lớn tiếng chỉ trích, cô ấy không nên chiếm vị trí, đây là nỗi khuất nhục cỡ nào.

Chẳng hiểu tại sao bị cuốn vào kế hoạch phá đồ Hường Thành gia cụ, lại còn bị làm mũi tên, cô mới thật sự vô tội, nhưng lại phải chịu đựng tổn thương, lại thêm không có người nào có thể dựa vào mà bộc lộ, tất cả loại cảnh ngộ bất đắc dĩ này, cô từ nhỏ đến lớn thật sự đã chịu đủ.

"Hàn Ngữ, về chuyện của Tinh Tinh, anh sẽ cùng em nói rõ ràng." Anh quả thật quá ngây thơ, lại còn xem nhẹ cảm nhận của Hàn Ngữ. Anh nên sớm nghĩ đến tâm cơ của Xa Tinh Tinh, để cô ta bên cạnh sớm muộn cũng xảy ra vấn đề, nhưng anh lại vẫn muốn nỗ lực làm việc tốt cả cô ta, lại còn vì bản thân áy náy với cô ta mà làm như vậy, như vậy mới để cho toàn bộ áp lực cùng chỉ trích rơi xuống Hàn Ngữ.

Trong mắt người tình không tha cho một viên cát, nếu như Hàn Ngữ không cùng bạn trai trước đây còn vương vấn không dứt được, mỗi ngày đi quá gần, anh tất nhiên sẽ ghen ghét không thôi, không cách nào tin nhiệm, khó trách cho dù anh đảm bảo thế nào, cô cũng không cách nào yên tâm, càng không nói đến Xa Tinh Tinh còn có ý đồ khác.

"Về chuyện Hường Thành gia cụ....." Chuyện này, tuy anh áy náy, nhưng nếu xảy ra một lần nữa, anh cũng vẫn lựa chọn làm như vậy. "Bởi vì không biết anh yêu em, anh nghĩ có thể giấu được em cả đời, như vậy em vẫn tiếp tục hạnh phúc. Anh chưa từng có ý định muốn làm tổn thương em, thậm chí ở kế hoạch của anh, đều lấy bảo vệ em làm điều kiện trước tiên."

"Xa Tinh Tinh, vì đạt được mục tiêu, cô ta có thể hi sinh bất cứ người nào." Hàn Ngữ cố họng nuốt xuống chua xót, cố gắng nói chuyện rõ ràng. "Tôi không có cách nào tin tưởng anh, anh để cho tôi cảm thấy mình là vật hi sinh trong kế hoạch của anh, tùy thời tùy chỗ có thể vứt bỏ."

Đối với lời nói này, Hường Kinh cũng không nói nổi. Trừ dùng hành động chứng minh anh thật lòng, chứ nói không thể thuyết phục được cô.

"Ít nhất, trước tiên ở lại bên cạnh anh được không?" Anh khẩn cầu nhìn cô, "Anh sẽ cho em nhìn thấy thành ý của mình, chỉ cần cho anh thời gian."

Cô từ nhỏ đến lớn thiếu sự ấm áp, anh có thể cho cô, cô cần có yêu cùng cảm giác an toàn, anh cũng sẽ làm được.

Nhìn lại ánh mắt của anh, Hàn Ngữ cơ hồ muốn mềm lòng, bất quá ở giây cuối cùng, vẫn còn cứng rắn xuống tâm.

"Tôi có thể cho anh thời gian nhưng không thể ở lại bên cạnh anh."

Cô cũng cần một chút không gian để bình tĩnh một chút, cẩn thận tự hỏi xem tương lai muốn cùng anh như thế nào. Vì thế cô không nói lời nào, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng lưng dứt khoát của cô, Hường Kinh thật vô lực, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà.

Anh, dù sao vẫn không thể xoay chuyển cô.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Hường Kinh"

Sau hôm bị tai nạn xe, Hường Kinh trở về nhà nghỉ ngơi, lúc này, hành lang ngoài phòng anh vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc, không bao lâu sau, giọng nói Xa Tinh Tinh vang lên.

"Anh làm sao lại xảy ra tai nạn xe cộ?" Nhìn tay phải của anh bị treo lên cùng trên mặt bị trầy da, cô ta lo lắng vươn tay vuốt ve. "Anh nên gọi điện thoại nói cho em biết chứ! Quan hệ của chúng ta cũng không tầm thường, còn phải để cho người của công ty nói nguyên nhân lão bản không đi làm mới biết được, như vậy thật quá khách khí đi!"

Hường Kinh lẳng lặng nhìn cô ta, cẩn thận suy ngẫm lời cô ta nói mới phát hiện, cô ta quả thật không có coi anh là người đàn ông đã có vợ, vẫn nói

chuyện như là người yêu. Nếu như cô ta ở trước mặt Hàn Ngữ cũng thái độ như này, khó trách Hàn Ngữ tính tình tốt như vậy mà cũng không nhận được nữa, kiêng kỵ sự tồn tại của cô ta.

"Tình Tình, không cần." Anh nghiêng đầu tránh sự đụng chạm của cô ta.

"Anh làm sao vậy?" Cô ta nâng cao lông mày vẻ tinh xảo nhỏ nhắn: "Em chỉ muốn xem vết thương của anh thôi."

"Em dùng mắt xem là được rồi" Ngồi dậy, anh chuẩn bị cùng cô ta nói chuyện. "Anh nghĩ, về sau chúng ta không cần tiếp xúc tay chân có vẻ tốt hơn."

"Hương Kinh?" Xa Tình Tình suy nghĩ một cái, bỗng nhiên hiểu được ý tứ của anh, tức giận ngồi xuống mép giường. "Em đã biết, là Hàn Ngữ cầu khinh? Cô ta tố cáo cái gì sao? Ai, rảnh rồi anh khuyên cô ta một chút, đừng có nhỏ nhen như vậy, tình cảm của chúng ta không phải chuyện ngày một ngày hai, tiếp xúc với nhau thường xuyên một chút cũng không có gì quá đáng....."

"Không phải như thế, Hàn Ngữ không phải là người như vậy." Hương Kinh thẳng thắn lắc đầu trong lòng, anh không hiểu vì sao quá khứ trước đây của Xa Tình Tình, như thế nào lại lặng lẽ thay đổi thành một người anh không nhận ra.

Một người đàn bà lòng dạ thâm trầm, tràn đầy tính toán.

"Không phải sao?" Bối bối, cô ta hình như rất khinh thường: "Chẳng lẽ cô ta không phải vì chúng ta quá thân, cảm nhận được uy hiếp? Làm ơn, đừng cười giữa Hương gia và Hàn gia, nếu không phải vì anh có kế hoạch, anh căn bản không nguyện ý, nếu như cô ta mất hứng, cùng lắm là ly hôn! Anh làm sao phải để ý cảm giác của cô ta....."

"Tình Tình, em lại sai lầm rồi." Hương Kinh nhìn thẳng cô ta, nghiêm túc nói: "Mặc dù cuộc hôn nhân này ban đầu là có ý đồ, nhưng hiện tại, anh thật sự yêu thương Hàn Ngữ, hi vọng duy trì cuộc hôn nhân này."

"Anh nói cái gì?" Cô ta đột nhiên cao giọng đứng lên: "Anh yêu Hàn Ngữ?! Anh và em quen nhau nhiều năm như vậy còn chưa nói qua một câu yêu, hiện tại anh nói cho em biết anh yêu Hàn Ngữ?! Hương Kinh, anh đến tốt cùng là có biết hay không mình nói cái gì?"

"Anh biết." Anh thở dài khăng khăng một mực. "Tình Tình, chuyện của chúng ta đã qua, em cũng đã nói chúng ta chỉ là bạn bè là tốt rồi, anh cũng giữ như vậy rất tốt, cũng không có cho em bất cứ dấu hiệu tái hợp nào, vì sao em không hiểu được tâm ý của anh?"

"Bạn tốt? Em ở nước ngoài học tập tốt quay trở lại tìm anh, luôn đối với anh hỏi han ân cần, công việc cũng giúp anh nhiều như vậy, anh không hiểu được tâm ý của em?"

"Anh quả thật không hiểu được, bởi vì anh nghĩ em là người thông minh, nên biết rằng chúng ta không bao giờ có khả năng tái hợp. Hơn nữa ở trên công việc, anh quả thật trả cho em thù lao rất hậu hĩnh, em có khó khăn anh cũng tận lực giúp đỡ, nghiêm túc mà nói, anh cũng không có bạc đãi em." Anh thậm chí vì thế làm Hàn Ngữ khóc, người chân chính bị bạc đãi, là cô.

"Không có bạc đãi em? Anh hiện tại luôn mồm đứng ở bên Hàn Ngữ, như vậy công bằng sao?" Xa Tình Tình không thể tin được, cô ta tốn nhiều tâm tư như vậy, dùng nhiều công phu như vậy, hiện tại anh lại nói cho cô ta, hai người không có hi vọng?

"Hiện tại Hàn Ngữ mới là vợ của anh, em dùng chuyện quá khứ của chúng ta đi kích động cô ấy, ăn nói lỗ mãng với cô ấy, thậm chí lấy chuyện gia cù Hương Thành uy hiếp cô ấy, như vậy lại công bằng sao?" Trước kia anh không hiểu được cô ta bí mật giờ trở quý, cho nên không tự giác làm hại Hàn Ngữ, hiện tại anh đã biết, sẽ phải giải quyết dứt khoát, nếu không chỉ có chính anh không chịu nổi, cũng không có cách nào ăn nói với Hàn Ngữ.

Xa Tình Tình bị chặn nói không nên lời. Cô ta vốn không có lập trường, hiện tại lại bị Hương Kinh chỉ ra sự thật, cũng bày tỏ rõ ràng biết cô ta làm tất cả, một loại tâm tình nhục nhã nháy mắt dâng lên.

"Vậy anh muốn làm sao bây giờ?" Cô ta ôm một tia hi vọng cuối cùng, nếu như anh nhớ lời nói tình xưa, sẽ đối với hành vi của cô ta mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua, để cho cô ta tiếp tục được ở bên cạnh anh.

"Người nhà của em, bạn bè của em đều ở Malaysia, em có nghĩ đến việc trở về?" Anh quyết định giữ xa khoảng cách với cô ta, chỉ có đem việc của mình xử lý tốt, anh mới có đủ tư cách đưa Hàn Ngữ trở về. "Công ty của anh chuẩn bị thành lập một trạm vận chuyển buôn bán ở Đông Nam Á, Malaysia cũng cũng là nơi anh đang suy tính, nếu em đồng ý trở về, có thể để em đảm nhiệm một chức vụ quản lý."

"Nếu như em không muốn?" Cô ta nín thở hỏi.

"Như vậy thật xin lỗi, anh cũng không còn biện pháp để cho em ở lại công ty." Hiện tại người duy nhất anh muốn bảo vệ là Hàn Ngữ, tâm tình người khác anh không quản được.

Xa Tình Tình siết chặt nắm tay, rơi vào suy nghĩ đầu tranh. Được một lúc sau, cô ta mới tìm lại âm thanh của mình.

"Em sẽ suy nghĩ thử xem. Bất quá Hương Kinh, em hi vọng anh không hối hận quyết định này."

Đình..... đông.....

"Bưu kiện của tiểu thư Hàn Ngữ."

Tiếng chuông cửa Lãng gia vang lên lần nữa, âm thanh của nhân viên bưu kiện theo bộ đàm truyền đến, Hàm Thâm ngồi trên sofa vừa bực mình vừa buồn cười, bộ dáng chờ mong lại sợ em gái bị tổn thương.

"Này! Hường phu nhân, lúc này tự em đi ứng phó đi? Một ngày lại vài hộp lễ vật, lại còn hoa tươi, không biết người bị thương tai nạn xe cộ là ai, Hường Kinh nghĩ anh ta đến thăm bệnh à?" Bụng tròn vo, cô bất đắc dĩ nhìn đồng quà tặng trên mặt bàn.

Cũng coi như Hường Kinh có lòng đi, trong thời gian Hàn Ngữ đi vắng này, anh dùng hết sức theo đuổi cô giống như muốn đem đoạn thời gian quá khứ tốt đẹp hai người bỏ lỡ nhanh chóng bù lại, đưa thẳng quà tặng, điện thoại kêu liên tục, nếu như từ chối nghe hoặc để treo máy, anh liền trực tiếp xuất hiện, nói gì chỉ muốn liếc mắt nhìn Hàn Ngữ một chút là tốt rồi, ân cần đến nỗi làm cho Hàm Thâm xem thế là đủ.

Chồng của cô trước kia cũng vô liêm sỉ như Hường Kinh, nhưng cũng chưa từng theo đuổi cô như vậy!

Hàn Ngữ bị chị gái nói có chút xấu hổ, vội vàng đứng dậy mở cửa, lúc này đây, bưu kiện cô nhận lấy trong tay chuyển phát viên là một túi giấy, làm cho cô buồn bực không hiểu.

Hường Kinh tặng cái gì cũng đều có hàm ý, hơn nữa thời gian luôn luôn chuẩn xác, cô vừa lấy được quà thì luôn xuất hiện hỏi cô có thích hay không, cô luôn là vừa cảm động lại vừa luống cuống.

Lần đầu tiên, anh nhờ tiệm bán hoa đưa tới một bó hoa, sau liền đi đến rồi nói cho cô biết, đây là muốn đền bù lần đầu tiên hẹn hò anh sợ ý là để người khác lo chuyện bó hoa, lần này anh mang cánh tay bị treo ngược, đích thân đi tới cửa hàng hoa lựa chọn, hi vọng cô sẽ thích.

Cô quả thật rất thích, vừa nhìn thấy hoa hốc mắt liền đỏ, chịu đựng không khóc, nhưng một bên Hàn Thâm trực tiếp không cho Hường Kinh vào nhà, đang ở phía sau cười cô thật dễ cảm động, kết quả là qua mấy ngày, ngay cả Hàn Thâm cũng không thể không bội phục kiên nhẫn cùng nghị lực của Hường Kinh.

Bởi vì lần thứ hai, là nhân viên công ty du lịch đưa tới một bản kế hoạch du lịch, căn cứ giải thích với Hàn Ngữ có vài lộ tuyến có thể chọn ra, chờ nhân viên công ty du lịch đi rồi, Hường Kinh lập tức xuất hiện, giải thích đây là bồi thường chuyến du lịch tuần trăng mật, cô có thể chọn nơi muốn đi, cho dù Bắc Cực anh cũng thấp thung.

Lần này Hàn Ngữ nghe lời chị gái, không có nhanh như vậy bị anh mê hoặc, mặc dù ôm đồng tài liệu du lịch kia vừa khóc vừa cười, bị chị cười là ngốc.

Lần thứ ba, quản lý trang sức tự mình mang đến một chiếc nhẫn kim cương năm cara, đeo vào rất vừa vặn, không biết Hường Kinh đo lúc nào. Lúc này không cần anh giải thích, Hàn Ngữ vừa thấy cũng biết cái kia đại biểu cho cái gì.

Anh muốn cầu hôn cô một lần nữa sao?

Kết quả, đợi cho Hường Kinh xuất hiện trước mặt cô, cô khóc trực tiếp ngay trước mặt anh, dọa Hường Kinh nhảy dựng lên, nhìn cô không đeo nhẫn, anh thật sự thất vọng. Hàn Ngữ không có giải thích thêm bất cứ điều gì, bởi vì cô khóc đến nói không ra lời, cho đến khi anh cô đơn rời đi, cô mới phát hiện ra anh không có biết nguyên nhân cô không đeo nhẫn là bởi vì hi vọng anh tự mình đeo lên.

Cho nên anh vẫn là cầu thả, không hiểu lòng con gái đang suy nghĩ gì, thậm chí khi cô còn đang xúc động không khống chế được, có lời không phải thì liền lỗ mãng rời đi.

Nhưng cô cũng không vì như vậy mà cảm thấy bị thương, ngược lại cảm thấy tính cách thẳng thắn này thật đáng yêu.

Cầm túi giấy trên tay trở về phòng khách, Hàn Ngữ cùng chị buồn bực liếc mắt nhìn nhau.

Hàn Thâm trêu ghẹo nói: "Hường Kinh lần này thật có sáng kiến, lúc này không biết cái này là gì."

Hàn Ngữ bị chị nói có chút thẹn thùng, cúi đầu xuống che giấu xấu hổ, kết quả khi cô bỏ thứ trong túi giấy ra, cả người đều đơ ra.

Hàn Thâm không biết biểu hiện của em gái đại biểu cho cái gì, liền nhận lấy văn kiện trên tay cô, vậy mà khi nhìn thấy kết quả, cô cũng đơ ra theo Hàn Ngữ.

"Oa! Anh ta đem 40% cổ phiếu chuyển sang cho em, người này điên rồi sao?" Hàn Thâm thật sự là bội phục anh sát đất: "Anh ta từng nói qua muốn đem tài sản sang tên cho em, để chứng minh thành ý của anh ta, sẽ không phải là thật chứ?"

"Cái này.....Cái này rất quý giá....." Cổ phiếu giá trị vài trăm triệu nha! Tay Hàn Ngữ phát run.

"Không quan hệ, chờ một lát nữa anh ta tới đây, hỏi rõ ràng xem anh ta đến tới cùng là muốn cái gì, cứ nhiên ngay cả chiều này cũng sử dụng đến." Hàn Thâm vừa nói xong, chuông điện liền vang lên. "Tới đây! Lần này chị ra mở cửa."

Bởi vì Hàn Ngữ đã sớm khiếp sợ không thể phản ứng, Hàn Thâm nâng cao cái bụng to, chậm rãi đi đến mở cửa, song lần này người ngoài cửa không phải là người đàn ông họ nghĩ đến, mà là Hường mẫu.

"Mẹ?" Hàn Ngữ nhìn thấy bà giật mình: "Sao mẹ lại tới đây?!"

"Mẹ tới nói giúp cái thằng con trai dần của mình." Hường mẫu hướng Hàn Thâm gật đầu nhẹ, liền tự tại đi tới Lãng gia, vẫn sang trọng mười phần như

vậy: "Tay Hường Kinh phải ba tháng mới khỏi, con có nhớ không?"

"Vâng." Hàn Ngữ gật đầu một cái.

"Bởi vì bị thương tay phải, cho nên sinh hoạt không dễ dàng, nó cũng đến tìm con mấy lần, con có thấy được bộ dáng của nó không?"

Cô lại gật đầu lần nữa, nhớ lại mấy ngày nay mỗi lần nhìn thấy anh, một cánh tay bị treo ngược lên, tóc có thể là do bởi vì không có thói quen chải đầu bằng tay trái, luôn là lộn xộn, mà cả vạt tám chín mười phần đều là lệch ra.

Hường mẫu lắc đầu một cái: "Hường Kinh tính tình cố chấp, không đồng ý cho người ta giúp một tay. Mẹ muốn cùng bạn bè ra nước ngoài du lịch, Phùng tâu cũng có việc phải về quê, để nó một nửa tàn phế ở nhà, mẹ thật sự không yên lòng. Hàn Ngữ, con đồng ý về nhà chăm sóc nó chứ?"

Nghe lời nói như thế, Hàn Thấm nhủ mảy. Đầu tiên là chuyển nhượng cổ phiếu, hiện tại ngay cả mẹ chồng cũng xuất hiện, cô lập tức phát hiện ra đây là mưu kế của Hường Kinh, xem ra em gái trốn không thoát.

Bất quá thi tính sao? Thời gian này Hường Kinh thể hiện chân tâm, cô là người đứng xem cũng cảm nhận sâu sắc được, Hàn Ngữ nên cho anh ta thêm một cơ hội, dù sao hai người yêu nhau có thể trở thành bạn đời là một chuyện cũng không dễ dàng, hơn nữa giữa bọn họ cũng không có hận thù sâu sắc, chỉ là bị hiểu lầm.

Hàn Ngữ nội tâm đang dây dưa không dứt, mặc dù cô cảm động những món đồ Hường Kinh đã dụng tâm tặng, nhưng muốn cô đơn độc cùng anh ở chung, cô sợ mình sẽ rất nhanh sa vào, không thể nào suy nghĩ lý trí, dù sao cô vẫn còn yêu anh.

Nhìn cô dường như đã bị thuyết phục, Hường mẫu lại nói: "Hàn Ngữ, có lẽ nó đã làm chuyện quá đáng với con, nhưng thời gian này nó bị đối xử lãnh đạm cũng đã đủ, cho nó một cơ hội đi! Nếu như hai đứa sớm chiều ở chung vài ngày, con phát hiện ra không cách nào nhận lời nó, mẹ đây cũng không ép buộc, chỉ tiếc rằng con trai mình không lưu giữ được người con dâu hiền này."

Hàn Ngữ ánh mắt nhờ Hàn tỷ giúp đỡ, nhưng Hàn Thấm đối với Hường Kinh đã không còn ghét như vậy nữa, hơn nữa Hường mẫu còn ở đây, liền thay anh nói vài câu: "Muốn trở về hay không tự em quyết định, bất quá em trốn tránh cũng đã lâu, sớm hay muộn cũng đều phải đối mặt với sự thật không phải sao?"

Đúng vậy! Hàn Ngữ thừa nhận ở trong lòng, nếu như cô cũng không biết nên làm như thế nào, lại trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp, không bằng kiên trì đối mặt.

Hướng chi, phần văn kiện trong tay này, thực sự làm cho cô có áp lực không nhỏ, cô cũng cần phải cùng anh nói chuyện.

Quyết định, cô ngẩng đầu lên, nhìn mẹ chồng và chị gái nói: "Được, con trở về."

Đây là sáng sớm ngày đầu tiên Hàn Ngữ về nhà.

Cũng là lần đầu tiên, Hường gia to như vậy lại chỉ có hai vợ chồng nhỏ, tuy rằng Hường Kinh và Hàn Ngữ vẫn phân giường ngủ, nhưng có thể cùng cô chung sống một phòng, anh thực sự thỏa mãn.

Khi Hường Kinh từ trong giấc mơ tỉnh lại, ánh mắt mông lung liếc về phía giường Hàn Ngữ không có ai, làm anh sợ đến mức thanh tỉnh, từ trên giường nhảy dựng lên.

"Hàn Ngữ! Em vẫn còn đây sao?" Ánh lao ra phòng, vừa đi vừa gọi: "Hàn Ngữ? Hàn Ngữ!"

Trong phòng ăn bữa ăn sáng vẫn còn hơi nóng, nhưng trong phòng lại không có một bóng người, anh càng thêm bất an, cảm như đang từ Thiên Đường hi vọng nhảy mất rơi xuống Địa Ngục tuyệt vọng.

Khi anh đang suy nghĩ miên man, Hàn Ngữ mở cửa đi vào, trong tay còn cầm tờ báo hôm nay, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của anh, cô sửng sốt một chút.

"Anh làm sao vậy?" Cô đi tới bên cạnh anh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá. "Vết thương đau không? Vẫn là....."

Hường Kinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, không chế chính mình thật lớn mới không gấp gáp ôm chặt cô. Cô vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh, cũng còn chưa tiếp nhận anh, nếu không cẩn thận dọa cô chạy, mới thật sự là mất nhiều hơn được.

Nhưng cảm xúc căng thẳng không thể nào lập tức trở lại trạng thái bình bình thường, làm cho anh nặn ra một nụ cười, vẻ mặt cũng rất khó coi: "Anh..... Anh nghĩ là em lại đi rồi."

"Em chỉ là đi lấy báo." Bởi vì anh kích động, làm cho tâm tình của cô bị chấn động. "Em đáp ứng mẹ chiều cổ anh, dĩ nhiên cũng không tùy tiện rời đi, ít nhất là đến khi bà trở về."

"Phải..... Là vì thế phải không?" Cho nên cô vì tình huống đặc biệt mới đến, cố gắng của anh vẫn không giữ được cô sao?

Hường Kinh cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng anh chỉ có thể nhẫn lại, tiếp tục kiên nhẫn cùng tình yêu làm cô cảm động. Nếu không anh còn phải làm như thế nào? Người làm sai chuyện, dù sao cũng là anh. Vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh, Hàn Ngữ chỉ biết anh nghĩ lệch, cô không phải cố ý để

cho anh khổ sở, chỉ là mâu thuẫn trong lòng cũng không cam lòng vẫn không thể lập tức loại bỏ được mà thôi.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, vẫn là hai người từ từ ở chung, giải quyết những khúc mắc quan trọng trong lòng lẫn nhau. Hàn Ngữ nhìn anh một cái tươi cười, dường như là để trấn an anh: "Anh còn không mau đi rửa mặt chải đầu đi? Có muốn ăn bữa sáng hay không?"

Đây chỉ là quan tâm việc sinh hoạt hàng ngày, đã có hiệu quả đem Hường Kinh từ vực sâu hồi tiếc kéo lên. Cô ôn nhu an ủi rất cục làm cho anh có thể thật tình mỉm cười: "Hàn Ngữ, chờ một chút giúp anh chải đầu được không?"

Cô do dự một chút, nghĩ rằng giúp anh một lần cũng không sao, huống chi vốn là đến để chăm sóc anh.

"Được rồi."

Đáp án này làm cho anh mở cờ trong bụng, anh thật sự dễ dàng chịu ảnh hưởng cả cô, nhưng với anh mà nói, đây là một khảo nghiệm, nếu như cô đón nhận, là anh có thể từng bước đến gần, gần hơn nữa là đến trình độ thân mật, đối với loại tình huống mặt ngoài khách khí nội tâm bất hòa này, anh thật sự không thể chịu được nữa.

Bởi vì như thế, cả ngày anh thử có mặt khắp nơi, thậm chí thường xuyên đến thiếu chút nữa làm cho Hàn Ngữ nghĩ rằng, không có cô an có thể sẽ từ trần ở trong phòng.

"Hàn Ngữ, tay anh rất bất tiện...." Thời gian dùng cơm, người khác là lấy chiếc đũa, Hường Kinh cũng lấy cái thìa, nhưng là bởi vì không có thói quen dùng tay trái ăn cơm, mỗi món ăn vớt lên sẽ rơi trở lại trên mâm.

"Để em cho anh ăn đi!" Hàn Ngữ bắt đầu dĩ dụng lại việc ăn, lại làm theo ý muốn của Hường Kinh.

Sau khi cơm nước xong, Hường Kinh muốn tắm rửa, sau đó lại là vệ mặt vô tội nhìn lên cánh tay bị treo bó thạch cao không thể chạm vào nước của mình, Hàn Ngữ vốn định giả ngu, bởi vì việc này làm cho cô rất thẹn thùng, nhưng khi nhìn thấy anh chấp nhận tự mình cởi quần áo, lại loay hoay một thân đầy mồ hôi, lại mềm lòng.

Hường Kinh mừng thầm cô giúp anh cởi quần áo, lúc mình đang cởi quần lại nghe thấy tiếng thét chói tai. Tuy rằng hai người là vợ chồng, dù sao vẫn còn có khúc mắc, anh cũng bức cô quá mức, liền chỉ giữ mỗi cái quần lót, để cho cô giúp một tay rửa sạch hết trên người, còn lại anh tự giải quyết.

Bất quá, anh nhất định phải nghĩ ra biện pháp giải quyết loại tình huống này.

Vì thế, giờ đi ngủ ban đêm, nguyên là mỗi người một giường, Hường Kinh lại thay đổi cảm gối đi về phía Hàn Thẩm.

"Anh muốn làm gì?" Cô lập tức hướng đến bên cạnh co lại, lui đến một chỗ giường khác.

Hường Kinh trong lòng cười khổ, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định nói: "Anh buổi tối lúc đi ngủ, tay có cảm giác mờ mờ ảo ảo đau, thậm chí lúc ngủ sẽ rơi xuống giường, cho nên có em ngủ bên cạnh, anh sẽ thấy yên tâm."

Rơi xuống giường? Ở cùng phòng với anh lâu như vậy, cô như thế nào chưa từng thấy anh từ dưới mặt đất đứng lên? Hàn Ngữ không thuận theo nói: "Anh vẫn là nên ngủ ở giường của mình, chỉ cần một tiếng kêu, em nghe thấy sẽ đến."

Nghe cô nói vậy, Hường Kinh cũng không muốn giả bộ, anh nói thẳng: "Hàn Ngữ, kì thật anh muốn cùng em chung giường, có được không? Chúng ta là vợ chồng, không phải người xa lạ, cũng không thể vĩnh viễn giữ khoảng cách....."

"Em vẫn không có cách nào vượt qua....." Hơn nữa trong lòng cô với anh vẫn có nghi ngờ, hơn nữa cũng có xấu hổ: "Nếu không, tay anh đau anh ngủ trên giường, em ngủ sofa."

Nói xong, cô không cho anh cơ hội lên tiếng, ôm chăn bông của mình lên hướng sofa miệng rộng. Chờ Hàn Ngữ cố hết sức đem đồ vật đặt trên sofa, rõ ràng phát hiện ra có chỗ không thích hợp.

"Vì sao....." Cô khó hiểu lôi kéo miệng rộng bánh phao đường: "Vì sao cái này không chứa nổi?"

"Anh đem nó cố định hết rồi, về sau nó chỉ là một sofa bình thường."

"Anh sửa nó có lợi ích gì sao? Cô có chút luyến tiếc nhìn nó. Trước đây cái sofa này há mầm to, cầm lên bánh phao đường là cô có thể đem mình nhét vào đó, cảm giác giống như là có người ôm mình, cũng là khi chỗ khi cô chôn giấu bi thương, thiếu nó, về sau vào lúc khổ sở, không phải là không có chỗ đi sao?"

Hường Kinh nhìn cô thật sâu, lời nói thâm thúy: "Bởi vì, anh không muốn nhìn em lại trốn trong đó khóc."

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, anh liền giải thích thêm: "Anh hi vọng em về sau, chỉ có nước mắt cảm động, muốn khóc to bao nhiêu tùy em, tốt nhất là nhào vào trong lòng anh khóc. Tầm sofa này đặt ở trong phòng mới của chúng ta, xảy ra ở trên người nó, không phải là chuyện khổ sở trước kia, mà là vui vẻ."

"Hường Kinh....." Hàn Ngữ cảm động liền khóc.

"Hơn nữa," Giống như là nước đục thả câu, anh tạm dừng một chút, tiếp theo phát ra câu nói kinh người: "Anh cũng không muốn mỗi lần về nhà, chuyện đầu tiên chính là lời bà xã từ sofa rút ra."

Hàn Ngữ đầu tiên là bị anh chọc cho bật cười, lại không nhìn được mũi chua xót. Anh thật đáng ghét, rất quá đáng, căn bản bắt được nhược điểm làm cô mềm lòng, chỉ là một động tác nhỏ, lại làm cho cô vừa khóc vừa cười không ra chính mình.

"Em đây về sau, nếu như lại gặp phải chuyện không thích, không cam lòng thì làm sao bây giờ?" Cô cố ý hỏi.

"Như vậy tùy em xử trí anh đi." Anh ra vẻ bất đắc dĩ xoa cánh tay trái lạnh lặn.

"Được, anh nói đó." Khó được chiếm thượng phong một lần, cô ung dung chỉ vào ghế sofa. "Tối nay, em muốn ngủ ở chỗ này!"

Ngày lại bình thản ấm áp, liền nhanh như vậy trôi qua, Hường Kinh cùng Hàn Ngữ tình cảm rơi vào cảnh đẹp, anh cũng không ép cô nữa, chỉ muốn lấy kiên nhẫn cùng nghị lực giúp cho khoảng cách gần nhau hơn.

Cuộc sống hai người thật bình thường, ăn xong cơm chiều, Hàn Ngữ bày một mâm hoa quả, bọn họ liền ngồi ở phòng khách xem tivi, mặc kệ cái vãi nói đùa, bọn họ đều có một phen tin đồn thú vị.

Nhưng mà hôm nay, vốn chỉ có hai người, đột nhiên lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Sau khi chuông điện vang lên, Hàn Ngữ đi mở cửa trước, Hường Kinh theo sau đuổi kịp, nhưng cửa vừa mở ra, bọn họ còn chưa nói, Hường Kinh đã bước lên trước một bước ngăn cản trước mặt cô.

"Em tới làm cái gì?" Ngữ khí của anh tuy không có vẻ gì là bất mãn, nhưng cũng biểu đạt đầy đủ ngữ ý muốn bảo hộ Hàn Ngữ.

Người đến là Xa Tinh Tinh đã biến mất mấy ngày, cô ta thấy anh đề phòng như vậy, tức giận nói: "Không cần khẩn trương như vậy, chẳng nghĩ em lại ăn thịt Hàn Ngữ trước mặt anh?"

Chế nhạo như thế làm khuôn mặt của Hàn Ngữ nóng lên, cô khẽ kéo áo người đang đứng bên cạnh đang tức giận với Xa Tinh Tinh: "Cô có chuyện gì không? Đi vào ngồi đi."

"Cũng không khác biệt lắm." Không nhìn về mặt Hường Kinh không quá nguyên ý, Xa Tinh Tinh đi thẳng vào nhà, ở trên sofa phòng khách ngồi xuống.

Hường Kinh dặt tay vợ quay về phòng khách, hai người cố ý ngồi đối diện với cô ta, giống như là sợ cô ta nhào tới. Khi ngồi xuống, Hường Kinh thay Hàn Ngữ kéo lãn váy xuống, sau đó mới dặt tay đỡ cô ngồi.

Có cần thiết phải thân mật như vậy sao? Xa Tinh Tinh thấy chói mắt, nhưng lần này cô ta tới không phải để lên giọng, hơn nữa trải qua một thời gian suy tính, tư tưởng của cô ta thay đổi rất nhiều, nếu như hôm nay đến thì phải quan sát kĩ càng.

"Hường Kinh, lời anh đề nghị, em đã suy nghĩ thật lâu." Cô ta liếc mắt khiêu khích Hàn Ngữ. Em nghĩ em vẫn còn rất yêu anh, cho nên em quyết định cùng Hàn Ngữ cạnh tranh. Năng lực của em tốt, có thể giúp cho sự nghiệp của anh, diện mạo cũng không thua cô ta, hơn nữa em cùng anh đã có tình cảm mấy năm, lần này em hết sức tranh thủ anh quay đầu lại, em tin tưởng mình có phần thắng, chỉ cần Hàn Ngữ cùng anh ly hôn, yêu cầu gì em cũng đáp ứng..."

"Chờ một chút", Hường Kinh đem ánh mắt lo lắng nhìn sang người bên cạnh, phát hiện sắc mặt cô khẽ thay đổi, vội vàng đem người ôm chặt hơn, nhìn về phía Xa Tinh Tinh nói: "Tinh Tinh, anh không hẳn nhắm vào em, nhưng anh yêu Hàn Ngữ, nên sẽ không để ý đến bất kì người phụ nữ nào khác. Hơn nữa, theo tính cách của em, sẽ không muốn cùng anh ở một chỗ."

"Tại sao?" Cô ta cau mày.

"Bởi vì, anh đem cổ phần công ty sang tên cho Hàn Ngữ, cho nên hiện tại anh cũng chỉ xem như một người làm công bình thường, Ngữ Hàn cùng anh ly hôn thì anh sẽ không còn gì cả." Anh giải thích đằng hoàng.

"Anh đem cổ phần sang tên cho Hàn Ngữ?" Giống như là không thể tin được, Xa Tinh Tinh lập tức đứng dậy, nhảy dậm chân lên, lặp lại nói khi này: "Anh đem toàn bộ cổ phần sang tên cho cô ta?"

Anh muốn nói để tạm thời trấn an vợ, cũng muốn cho Xa Tinh Tinh biết khó mà lui.

Như là bị đá kích thật lớn trở lại ngồi bên sofa, Xa Tinh Tinh thật sự đã hết, giọng nói cũng dịu đi đôi chút, không sắc như vừa rồi. "Xem ra, anh thật sự thua trên tay Hàn Ngữ."

"Không phải thua trên tay cô ấy, mà là nhận định cô ấy." Cảm nhận được người trong lòng khẽ run lên, anh vỗ nhẹ tay cô.

Xa Tinh Tinh cẩn thận nhìn xem hai người, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu cười khổ. "Em thua. Em cho mình cơ hội cuối cùng, vẫn là thất bại thảm hại. Kỳ thật, em hôm nay đến đây muốn nói cho anh biết, em đáp ứng đề nghị lần trước của anh."

"Em nguyên ý trở về Sera?" Hường Kinh nhướn mi, anh nghĩ người cô chấp như cô ta, sẽ không dễ dàng thông suốt.

"Nhìn các người ân ái như vậy, em một chút phần thắng cũng không có, làm gì lại lãng phí thời gian?!" Cô ta biết mình rất thực tế, hoặc là yêu chưa đủ, nhưng cô ta lại có mấy cái thanh xuân để cung bọn họ bắt lấy đoạn tình cảm này? "Trở về Sera công tác, cách nhà em gần, lại là chức quản lý, thật là sự an bài tốt nhất."

Dứt lời, cô ta chuyển hướng Hàn Ngữ, "Tôi nghĩ, Hường Kinh là thật lòng yêu cô, trước kia tôi với anh ấy kết giao thì anh ấy đối với tôi cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ sẵn sóc như vậy, có thể thấy lúc này anh ấy đã dùng đến trái tim. Vô luận trước kia anh ấy có làm cái gì sai đối với cô, dù sao cũng đã trôi qua, hơn nữa cũng không thể cứu vãn lại được. Còn nữa, tôi lập tức nói cho cô biết tất cả mọi chuyện, ghen tỵ và phá hỏng chiếm đa số, hiện tại tôi tự nguyện rút lui, tình cảm của các người kế tiếp muốn như thế nào, các người tự quyết định."

Nghe cô ta nói như thế, làm cho phòng bị cuối cùng của Hàn Ngữ như được mở khóa, rốt cục sau vài giây đấu tranh, có dũng khí chủ động quay về nắm tay Hường Kinh, quyết định nắm chắc đoạn tình cảm này.

"Tôi sẽ cố gắng làm cho mình hạnh phúc, cho nên cô cũng phải tự mình tìm lấy hạnh phúc!" Xa Tinh Tinh là người cao ngạo như vậy, có thể buông tay đến nước này, cô thật phần ngoài ý muốn, cho nên cũng thật tình chúc phúc cô ta.

"Tôi sẽ." Xa Tinh Tinh cười như không liếc mắt nhìn Hường Kinh một cái, giọng mang tự đắc: "Tuy rằng trên trên thế giới này không có mấy người đàn ông nguyện ý đem hơn nửa tài sản sang tên vợ, nhưng tôi nghĩ mình còn có thể tìm được một người không tệ, có thể hào phóng bằng một nửa Hường Kinh."

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Xa Tinh Tinh đi rồi, cũng đã đến giờ ngủ, quay về phòng, bọn họ lại không muốn ngủ, có thật nhiều điều muốn nói với nhau.

Nay, hai người đưa mắt nhìn nhau đã không còn do dự, có chính là tình yêu.

"Hàn Ngữ, em ngay từ đầu theo lời Tinh Tinh..... là lời nói đùa, em sẽ tương thật là chứ?" Tuy rằng nhìn cô không có thêm đề ý, anh trước vẫn là trừ độc một chút, tránh cho không giải thích được lại bị âm.

"Là ai vui đùa? Anh thật là yêu em nhất? Hay là thật ra không quan tâm nhất?" Cô thấy anh khẩn trương, cố ý chế nhạo.

Nghe thấy kiểu trả lời của cô, biết là cô đã thật sự tiêu tan, Hường Kinh rốt cuộc cũng thả lỏng lộ ra tươi cười. "Em đừng dọa chết anh." Quan hệ hai người sau cơn mưa trời lại sáng, anh không nhịn được cảm thán.

"Hàn Ngữ, anh là người đàn ông vô ý, nhiều khi không lập tức phát hiện ra tâm lý nhỏ nhất của phụ nữ, cho nên về sau nếu em cảm thấy lòng mình không thoải mái, hoặc anh làm cho em mất hứng, xin em hãy lập tức nói cho anh biết."

"Anh không cần cẩn thận như vậy, mặc dù em rất nhạy cảm, cũng không yếu ớt, hơn nữa em cũng có thể thông cảm cho anh mà." Cô thân nhiên cười. Không phải động viên anh, mà là phát ra từ nội tâm xúc động. "Kỳ thật Xa Tinh Tinh cũng nhắc nhở em không ít chuyện, em còn phải âm ơn cô ấy."

"Nhắc nhở em?" Anh không hiểu ra gì hết, hoàn toàn không nghĩ ra chuyện này.

"Cô ấy nhắc nhở em dụng tâm của anh. Kỳ thật, chỉ cần anh có tâm, đem em đặt ở trong lòng anh là quan trọng nhất, mọi hành động, lời nói của anh như vậy, hiển nhiên là tràn ngập che chở cùng quan tâm, chỉ là em quá xem trọng tâm tình của mình, không chú ý tới điểm ấy." Hàn Ngữ bình tĩnh nhìn anh, "Cho nên em thiếu chút nữa xem nhẹ, thật ra là anh quá quan tâm."

Hường Kinh đắc ý cười: "Cho nên anh rất đáng khen nha! Bà xã, sau này em giận anh trước, phiền em nhớ lại một chút lời nói hôm nay, anh nhưng là cũng có một mặt sẵn sóc."

Vừa mới nói anh tốt, mông liền nhếch lên đây? Hàn Ngữ thật sự không biết là nên khóc hay cười. Chỉ là cô vẫn còn một chuyện khác, cùng cùng anh thảo luận.

"Anh sẵn sóc, em hoàn toàn cảm nhận được hết, nhất là cái này." Cô lấy một phần văn kiện từ ngăn kéo, nếu không phải hôm nay anh cùng Xa Tinh Tinh nhắc tới, cô thiếu chút nữa quên. "Anh vì sao muốn đem cổ phần của công ty cho em? Cái này rất quý giá, em không thể nhận...."

Cái này đã vượt quá quà tặng có giá trị, mà chồng cũng đã có ý tức giận. Từ nhỏ đã kiêu ngạo hơn người, Hàn Ngữ hiểu rõ đàn ông tự tin không cho phép có sự nghi ngờ, bởi vậy cô lặng lẽ cất văn kiện, không hề nói chuyện này nữa.

"Em tin tưởng anh có năng lực." Cô thật chân thành nói, đã có chút cảm kích. "Nhưng là em không có biện pháp giống Xa Tinh Tinh, giúp cho sự nghiệp

của anh, chỉ có thể ở nhà làm một con sâu gạo.

"Ngàn vạn lần không được coi thường chính mình, Hàn Ngữ." Anh như có suy nghĩ gì nói: "Em có một loại mị lực kinh người, có lẽ chính em cũng không biết."

Cô tiêu tan nở nụ cười.

Hương Kinh nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, cũng đã muộn, nhân tiện nói: "Em mệt chưa? Chúng ta nên đi ngủ."

Nói xong, anh tự động đi hướng giường sofa miệng rộng. Lần trước Hàn Ngữ tuy rằng nói muốn ngủ ở đây, nhưng anh làm sao có thể để chính mình ngủ thoải mái trên giường lớn, để cô ngủ ở sofa? Cho nên sau ngày đó, hai vợ chồng lại trở về vị trí ngủ ban đầu.

Vậy mà bây giờ, Hàn Ngữ lại phát ra một câu long trời lở đất, làm cho anh ngây người bao lâu.

"Hương Kinh, anh đến ngủ trên giường đi." Cô có chút thẹn thùng nói.

"Anh....." Anh không thể điều chỉnh lại tâm trạng của chính mình, lại chỉ chỉ vào giường lớn: "Ngủ ở đó?" Lại dần dần hỏi: "Vậy em muốn ngủ như thế nào?"

"Em đương nhiên cũng thế....." Cô dậm chân, mặt ửng hồng "Muốn ngủ ở giường thôi!"

Nếu không hiểu lời nói, Hương Kinh chính là đại ngọc, huống chi cô ấy là người con gái đáng yêu, nhắm trúng vết ngứa tâm anh, không nói hai lời, anh lập tức mang gối đến giường lớn, dùng tay trái ôm cô đi đến bên giường.

Vừa đến bên giường, nụ hôn của anh liền ập tới, làm cho Hàn Ngữ không thể chống đỡ được. Vợ chồng ân ái, anh đã chờ thật lâu, mà Hàn Ngữ cũng không cự tuyệt anh, làm cho Hương Kinh không hề kiêng kị, bàn tay to thông thả khiêu khích ở trên người cô di chuyển, nụ hôn cháy bỏng rơi xuống hết người làm cô thở gấp không thôi, nghĩ rằng đây là kiểu tra tấn tình tra tấn.

Hàn Ngữ cảm thấy người mình như muốn hoà tan, anh dựa vào nơi nào cũng giống như một phen lửa nóng, thiêu đốt hết lý trí của cô, hơn nữa anh vẫn về ôn nhu, càng làm cho cô có cảm giác được bảo vệ an toàn.

Tình cảm mãnh liệt trào dâng, Hương Kinh dùng kiên nhẫn lớn nhất làm cho cô gái của mình cảm thấy vui thích. Khuôn mặt của người dưới thân mê loạn mà say mê, hoàn toàn thỏa mãn nam tính kiêu ngạo của anh, càng làm cho cô trầm luân khi anh đi vào bên trong.

Đêm nay, là thuộc về những người yêu nhau, trong phòng hơi thở triền miên, ở trong lòng hai người, cũng ẩn xuống những dấu vết không thể xóa hết.

Ngày hôm sau, Hương Kinh từ trong giấc ngủ trầm luân tỉnh lại, cảm thấy người bên cạnh quá nhiều, Hàn Ngữ ưm một tiếng lăn vào trong lòng ngực của anh, làm cho anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cô thể ôm lấy người mình yêu rời giường, cảm giác thật sự là quá tuyệt vời! Anh cố gắng mở mắt ra nhìn vợ mình, hôn vào má nụ hôn ngọt ngào buổi sáng, chòm râu mới nhú ở trên làn da mịn màng của cô in lại nhiều dấu ấn hồng nhạt, làm cho cô lại ngứa.

"Không cần!" Cô vẫn từ từ nhắm hai mắt, chỉ có thể vô lực cười ha ha, đêm qua anh tình cảm mãnh liệt, thật sự là lấy mất đi rất nhiều sức lực của cô.

"Anh lại rất muốn, em làm cho anh đợi lâu như vậy, bây giờ phải bồi thường." Anh làm chuyện xấu gây cho cô buồn, nhìn thân thể mềm mại trắng muốt đang giấy dựa, khuôn mặt ngọt ngào nhỏ nhắn cười đến đỏ bừng, anh liền có tư tưởng xấu nhiều hơn.

Cả người Hàn Ngữ như nhũn ra, cần phải dâng nên nụ hôn xin tha thứ, hai người ở trên giường đùa vui âm ỉ một thời gian, cô mới bị chồng ôm vào trong phòng tắm, tiếp theo một màn tắm sớm cảnh xuân vô hạn.

Đội bọn họ rửa mặt xong, ra khỏi phòng tắm, đã gần đến giữa trưa, hai người bụng đều đói kêu thì thầm, ăn ý nhìn nhau cười.

"Đi thôi." Hương Kinh dắt tay cô, cùng nhau đi khỏi phòng, đi vào phòng khách thì bị người trong phòng khách làm hoảng sợ.

"Mẹ?" Hương Kinh trước tiên giật mình "Mẹ đã trở về?"

Hương mẫu cười như không nhìn chăm chăm vào bộ dạng thân mật của hai người. "Đúng vậy, mẹ đã ngồi ở trong này từ sáng sớm, không thể nghĩ hai con ngủ dậy thật muộn."

Lời vừa nói ra, Hàn Ngữ lập tức đỏ mặt, ý tứ không tốt ra sau lưng chồng tròn, mà thân là đàn ông Hương Kinh bị mẹ trêu chọc như vậy, chỉ có thể giấu sự xấu hổ trước mặt mẹ, nói lảng sang chuyện khác.

"Mẹ, con nhớ rõ tuần sau mẹ mới về!"

"Chuyến bay đã thay đổi giờ, con quên rồi sao? May là mẹ đã thông báo với lão Ngô, sớm biết là con không đáng tin." Hương mẫu làm bộ thờ dài: "Chuyến đi này là do con sắp xếp, đã có thay đổi mà con chẳng chẳng quan tâm."

"Hương Kinh sắp xếp?" Hàn Ngữ nghe thấy điểm mấu chốt, bỏ qua ngưng ngừng, từ sau lưng Hương Kinh đi ra, buồn bực hỏi mẹ chòn: "Mẹ, sao lúc

trước không phải mẹ bảo là xuất ngoại cùng bạn bè....."

"Cái này con nên hỏi Hường Kinh, có người tài trợ ra nước ngoài du lịch lại không nói rõ, ta đây là mẹ chồng lại không biết xấu hổ vạch trần?" Vì chờ bọn họ rời giường, bà đã đói bụng từ lâu, không dạy bảo tốt đứa con ngạo mạn này sao được?

Hàn Ngữ lập tức nghi ngờ nhìn về phía chồng mình, thấy anh lảng tránh ánh mắt của cô, cô lại vòng đến trước mặt cùng anh tiếp xúc, nhưng anh lại lập tức rời đi, khuôn mặt cương nghị cũng hơi ửng đỏ.

Cô thế này đã hiểu, anh môn cùng cô ở một chỗ bồi dưỡng tình cảm đặc tốn một khoản khá cao. Nhưng mà sự thật chứng minh chiêu thức của anh thật hữu hiệu, tình cảm hai người đột nhiên tăng mạnh, nếu anh không gờ ra một chiêu lớn thế này, không biết bọn họ còn giằng co bao lâu.

Cô lập tức kiễng mũi chân, tới gần bên tai anh thấp giọng nói : "Đứa ngốc, em sẽ không tức giận! Anh đừng tâm như vậy, em cảm động còn không kịp."

"Thật sự?" Anh lập tức quay lại, xấu hổ vừa rồi tan thành mây khói.

"Thật sự." Cô thiết tình cười: "Anh thông minh như vậy, không chỉ để co hai chúng ta có thời gian hòa giải, cũng xúc tiến việc bồi đắp tình cảm với mẹ, có gì đáng trách chứ?"

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, cơ hội Hường Kinh cho mẹ du lịch xuất ngoại, đại khái cũng chỉ một lần như vậy, ngay cả anh cũng không nghĩ ngày mẹ mình về gần như vậy, anh thật cảm ơn ông trời đã an bài cho anh và Hàn Ngữ gặp nhau, làm cho anh rốt cục chiếm được ước mong thiên luân chi lạc.

Ba người trong phòng khách biểu lộ ý cười, một loại không gian thân mật cùng ấm áp ngập tràn trong lòng nhau, không cần phải nói.

"Con đi nấu cơm trưa." Hàn Ngữ thật có lỗi cười: "Mẹ nhất định đói bụng lắm!"

"Hàn Ngữ!" Hường mẫu đột nhiên gọi cô lại, biểu hiện có chút không được tự nhiên. "Cái kia..... Về sau công việc nấu ăn, liền giao cho Phùng tẩu đi! Trước kia mẹ..... Ài, ra lệnh cho con những chuyện vặt vãnh, là mẹ không tốt, con cũng mẹ cũng có điểm quá khích..... Tóm lại, con không cần bận rộn....."

Nghe mẹ chồng nói một phen lộn xộn, Hàn Ngữ vội vàng mở miệng nói: "Mẹ, không phải mẹ thích đồ ăn con nấu sao?"

"Đương nhiên thích!" Hường mẫu không cần nghĩ ngợi trả lời, "Là Phùng tẩu không ở đây mẹ mới nói, con nấu cái gì cũng ngon hơn, chăm sóc sức khỏe tốt, có đôi khi Phùng tẩu nấu đồ ăn rất nhiều mỡ, ăn vào thấy ngấy....."

Hường Kinh cũng thêm vào: "Đúng vậy! Hàn Ngữ, tài nấu ăn của em không phải là kém, anh mỗi lần trở về đều ăn sạch mỗi một hạt cơm mới bằng lòng."

Cái này đúng rồi, Hàn Ngữ cười ngọt ngào: "Mẹ, nấu ăn cho gia đình là con tự nguyện, hơn nữa con cũng thích nấu ăn, điều này làm cho con cảm thấy mình ở trong nhà không vô dụng như vậy, hơn nữa nhìn mọi người ăn đồ con nấu hết sạch, cảm giác rất thành tựu!"

Nếu cô đã nói như vậy, ăn quán hay tay nghề của cô không cần nói thêm lời. Nhưng mà, Hường mẫu còn thắc mắc trong lời nói của cô: "Hàn Ngữ, con cảm thấy con ở nhà thật vô dụng sao?"

Trong phòng khách, hai mẹ con Hường mẫu nhìn nhau, Hường mẫu đột nhiên suy nghĩ gì đó nói: "Lời Hàn Ngữ vừa nói, con có suy nghĩ gì?"

Hường Kinh thần bí một chút: "Con sẽ thu xếp chuyện này, chính là đến lúc đó, khả năng cần mẹ phối hợp một chút."

"Hàn Ngữ! Mau mau mau!"

Ngày nào đó, sau khi Hường mẫu vừa kết thúc điện thoại, vội vàng thúc giục con dâu: "Nhanh đi thay quần áo, tối hôm nay Hường Kinh muốn dẫn chúng ta tham gia một bữa tiệc quan trọng, hai giờ qua đón chúng ta."

Hàn Ngữ bắt ngờ: "Cái gì? Nhanh như vậy?"

"Đúng vậy! Đáng giận, có tiệc cũng không nói sớm, hại mẹ cả thời gian làm tóc cũng không có, còn có quần áo đi dự tiệc phải làm sao bây giờ? Lại còn phải đi tìm người trang điểm nữa! Aizzzzzzz" Hường mẫu cần năn nhĩ liên miên oán trách con trai, bà thời gian này ở nhà sống an nhàn sung sướng, trang phục và đồ nghề trước kia đã sớm bị cất vào rương ở dưới kia rồi.

Nhìn mẹ chồng lần đầu tiên vì tham gia dự tiệc mà khẩn trương, Hàn Ngữ bất giác mỉm cười: "Mẹ, đừng lo lắng, quần áo ở đó có rất nhiều, mẹ giữ dáng tốt như vậy, quần áo của mẹ con chỉ cần sửa lại cho tốt, về phần tóc cùng trang điểm, con sẽ giúp mẹ chuẩn bị tốt."

"Con làm?" Hường mẫu có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến con dâu trước kia cũng có vài lần chỉ dẫn cho quần áo của bà đều đạt hiệu quả tốt, bà bình thường ăn mặc cao nhã, cho nên hạ quyết tâm, liền nói: "Được rồi, phải dựa vào con!"

Bởi vì thời gian cấp bách, hai mẹ chồng nàng dâu thảo luận tính chất bữa tiệc, để tìm xem mặc cái gì cho thích hợp, Hàn Ngữ dùng con mắt thẩm mỹ của mình đánh giá nhiều lần, sau hai giờ, hai người đã chuẩn bị xong.

Khi Hường Kinh đi đến, nhìn thấy cô vợ xinh đẹp của mình liền sững sờ, anh biết cô bề ngoài xuất chúng, nhưng cứ mỗi lần nhìn bộ dạng cô mặc trang

phục, vẫn là không khỏi nín thở tán thưởng.

"Nhìn được không?" Hàn Ngữ không quá tự nhiên, cô ít khi ăn mặc cẩn thận như vậy, lại còn phải tự mình chuẩn bị từ đầu đến chân, không biết có thích hợp không. "Còn có mẹ cũng là em tạo hình giúp, anh thấy thế nào?"

"Thật đẹp!" Anh giơ ngón cái lên, một lần nữa khen hai người phụ nữ: "Đúng rồi, hai người chờ một chút!" Anh giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng chạy lên lầu.

Hồi lâu, Hường Kinh chạy xuống lầu, nhìn Hường Kinh mặc chiếc áo lông trắng khi hai người vừa kết hôn, cả người toát lên phong độ, tựa như Bạch Mã Vương Tử, cô cảm động ánh mắt đều đỏ.

"Anh vẫn muốn tìm cơ hội mặc, anh không có quên nó." Anh giải thích: "Đây là một cơ hội tốt, làm cho mọi người xem tay nghề tốt của vợ anh tốt đến cỡ nào!"

Sợ nước mắt làm hỏng lớp trang điểm, Hàn Ngữ nín khóc, ngay cả chính cô đã quên chiếc áo này còn đâu!

Vì thế, ba người nhà Hường gia mặc quần áo Hàn Ngữ làm thử gấp, đi vào hội trường bữa tiệc.

Hội trường là một nhà khách tư nhân, ánh đèn rạng rỡ sáng trưng, mọi mặc người quần áo nổi tiếng cười nói, rất náo nhiệt, làm cho Hàn Ngữ có chút khẩn trương.

"Đừng sợ, có anh." Hường Kinh vươn tay ra, tay Hàn Ngữ nhỏ bé đón nhận.

Thật kì quái, có bàn tay ấm áp của anh tuyền đến, cô cảm thấy an tâm rất nhiều, để anh dắt tay bước vào hội trường, mà Hường Kinh một tay kia đỡ Hường mẫu, bởi vì đã có thói quen như vậy từ sớm, vui vẻ tự nhiên.

Hàn Ngữ lẳng lặng nhìn Hường mẫu cùng mọi người nói chuyện, đột nhiên xem xét thế giới hoa lệ rực rỡ này, kỳ thật cũng không có cái gì, đại gia miệng đầy lời buôn bán, phụ nữ tán gẫu theo đề tài, như là quần áo, chức tước, xinh đẹp chỉ là bề ngoài.

Thông suốt điểm này, cô trấn định cả người xuống, thậm chí ngay cả khi Hường Kinh xin lỗi phải rời đi, cô cũng không lôi kéo.

"Anh có việc thì đi đi, em sẽ chiều cổ mình tốt." Nếu trong công việc đã không giúp được anh, cô sẽ cố gắng ở phía sau diễn tốt nhân vật của mình.

Đợi sau khi anh rời đi, cô tìm nơi không có người, một bên uống rượu, một bên quan sát bên ngoài, lúc này một nữ duyên dáng đi về hướng cô, mang theo tươi cười, mặt mày bình thường nhưng lại mang dáng vẻ cao ngạo cung loại Tĩnh Tĩnh.

"Hi, cô là Hường phu nhân đúng không?" Cô là do Hường Kinh bề ngoài tuần lễ mang đến, trong lòng mang vẻ tâm tính: "Trang phục của cô thật không tệ, là hàng hiệu nào sao?"

Chi cần không phải là hàng hiệu, cô liền thảng. Nữ nghĩ rằng, nên điều chỉnh đẳng cấp một chút.

Hàn Ngữ không cho là đúng, trả lời khéo: "Đây là tôi làm."

"Chính cô làm?" Nữ mở miệng cười, vội vàng đem mấy nhóm phu nhân thực nữ đến giới thiệu: "Tôi giới thiệu một chút, đây là phu nhân của gia cụ Hường Thành, cô nói trang phục trên người cô là do mình làm!"

Một vị phu nhân khác cười một chút: "Cô cần gì tự mình làm quần áo? Hường Kinh nghèo như vậy sao? Những vật phẩm tinh hoa đưa đến, không phải rất nhanh sao?"

Dù là bị vây quanh Hàn Ngữ vẫn không nhanh không vội trả lời: "Đây chỉ là sở thích của tôi, cùng với việc nghèo hèn gì không liên quan, tôi rất tự tin với việc làm quần áo, mới có thể mang ra mặc."

Nói tới đây, cô nhìn đến một vị phu nhân mặc trang phục trên người nhìn quen mắt, liền suy tư, đột nhiên hỏi: "Vị phu nhân này, xin hỏi quần áo trên người bà, là mua ở hội từ thiện mấy tháng trước đúng không?"

"Làm sao cô biết?" Vị phu nhân kia vừa nghe cô nhắc tới, vội vàng ưỡn ngực, đắc ý nói: "Bộ trang phục này có giá cao nhất, không phải bình thường đâu! Sản phẩm từ thiện do chủ tịch Hường Thành cung cấp..... A, không phải là mẹ chồng cô sao? Chính bà ấy cũng ngắm bộ này rất lâu."

Hàn Ngữ chậm rãi nói: "Đúng vậy, mẹ chồng tôi có đề cập qua, bởi vì bộ trang phục này là do tôi làm."

"Cô tự mình làm?" Mọi người ngạc nhiên, vị phu nhân vội vàng hỏi: "Hương chủ tịch..... Tôi là nói, mẹ chồng cô nói, sản phẩm của cô được giải thưởng lớn quốc tế, có thật không?"

"Đúng vậy, đó là tác phẩm lúc tôi mười bảy tuổi."

"Oa....." Mọi người vì vậy mà thảo luận ồn ào, đều có mắt không thấy Thái Sơn xấu hổ, nhất là vừa mở miệng mang giọng châm biếm người nổi tiếng bị vài miếng xem thường.

"Khó trách thiết kế quần áo trên người cô có cảm giác tốt!" Vị phu nhân mặc trang phục do Hàn Ngữ thiết kế liền vội vàng ca ngợi, giống như chính mình mình cũng được thơm lây.

"Thật tốt, không cần lo lắng có người đứng hàng!" Có vài vị phu nhân điem lệ đến, hâm mộ bóp cổ tay.

Từ xa nhìn thấy con dâu nhà mình như bị hổ sói vây quanh, Hường mẫu vội đến giải vây, nhưng là đứng trong đám người nghe một hồi. Thấy thái độ trấn tĩnh của Hàn Ngữ liền hài lòng, thấy phía sau tán thưởng thì mới lên tiếng: "Mọi người đang nói con dâu tôi sao?"

Mọi người đang mở miệng thấy bà thì trấn tĩnh lại, bà đi vào trong đám người, dáng vẻ cao nhã lại hơi kiêu ngạo nói: "Gu thẩm mỹ của con dâu tôi rất tốt, các người xem trang phục trên người tôi hôm nay, còn áo lông trắng trên người Hường kinh anh tuấn, còn có cả người từ đầu đến chân của cô, đều là từ bàn tay của nó."

Lần này lại đưa một trận sợ hãi nữa, Hàn Ngã không có quen trường hợp mọi người vây quanh khen ngợi, chỉ có thể khiêm tốn nói: "Tôi chỉ có thói quen tự tạo hình, dù nhà thiết kế có lợi hại cỡ nào, thì cũng chỉ có bản thân mới biết ưu khuyết điểm của mình không phải sao?"

Chỉ nói mấy câu liền làm cho mấy vị phu nhân cảm phục, họ rối rít khen ngợi Hàn Ngữ cùng trang phục trên người Hường mẫu trang nhã cao quý lại không mất thương thức. Thậm chí có người yêu cầu Hàn Ngữ thiết kế trang phục, khiến cho mọi người đánh trống reo hò, làm cho Hàn Ngữ nhất thời đáp ứng cũng không phải, mà từ chối cũng không phải.

"Các vị." Hường kinh đột nhiên xuất hiện, một tay đỡ lấy thất lưng vợ: "Các người muốn làm cho vợ tôi một chút sao? Mỗi người đến đều yêu cầu, cô ấy không chịu nổi."

Một ít phu nhân cũng thuận theo: "OA! Hường Kinh, cậu có phải là rất thương vợ? Nhưng mà chúng tôi chỉ nhờ cô ấy thiết kế quần áo thôi!"

"Mấy người yêu cầu ở đây không phải là ít, nếu cô ấy đáp ứng rồi, thì làm sao có thời gian theo tôi? Hường chi, thương vợ không phải là đúng sao? Chẳng lẽ các người dám nói không thương cho bạn trai hoặc chồng mình bề bộn công việc?"

Mọi người bị chặn không nói được lời, cho dù là, họ cũng không thể thừa nhận.

Thấy lời đồn vợ chồng bọn họ không giống như lời đồn không hòa hợp, ngược lại vô cùng ân ái, vài vị thiên kim tiểu thư nhìn Hường Kinh chăm chăm cũng lui xuống, mọi người dần dần tản ra chỗ khác.

"Cảm ơn anh cứu em!" Hàn Ngữ nhẹ nhàng ôm vai anh.

Hường Kinh thuận thế ôm lấy cô, hai người ôm nhau, đứng lên đi vào hội trường khiêu vũ.

"Là chính em biểu hiện vô cùng tốt, anh chỉ trợ giúp thôi. Em biết không? thẩm mỹ xuất sắc của em được khen ngợi ở dạ hội khiến cho mọi người chú ý, rất nhanh sẽ truyền ra, như vậy đồng thời cũng giúp cho hình tượng của công ty, anh còn phải cảm kích em nữa!"

"Thật thế sao?" Suy nghĩ một lát, cô như ngộ ra, cười nói: "Em hiểu rồi, em về sau sẽ không nói mình vô dụng, anh là tạo ra tin tưởng cho em đi?"

Anh cười nhum không nói, ôm lấy cô thỏa mãn, còn hơn hết thấy mọi ngôn ngữ, về phần dụng tâm của anh, cũng phải là thiết kế ra là có thể đạt được mục đích, cũng phải chính cô mới có thể thành công!

"Em có muốn ra trung tâm sân khiêu vũ không, làm cho nhiều người xem phong thái?" Hường Kinh nhìn đến, mẹ mình ở bữa tiệc như cá gặp nước, nghĩ đến vợ mình cũng sẽ thích. "Cũng làm cho bọn họ thấy mình yêu nhau như thế nào, đều không phải như lời họ nói không hợp nhau."

Hàn Ngữ thân nhiên lắc đầu. "Mẹ anh đã nổi bật rất tốt rồi, anh rể tổ chức trên lâm cá nhân biểu đạt tình yêu với chị, có lẽ làm chị cảm động, nhưng như thế này không thích hợp, sẽ chỉ làm em khốn trương." Cô nhìn Hường Kinh cười ngọt ngào một chút, ở giữa chỉ có tình yêu. "trong lòng em biết anh yêu em là đủ rồi, không cần chứng minh cho người khác xem."

Nghe được lời của cô, Hường Kinh cũng sáng tỏ, hiểu ý quay ra tươi cười: "Vây, để cho chúng ta có hạnh phúc khiêm tốn đi!"

Hai người ôm nhau đắm chìm trong tình yêu, cho dù không lớn tiếng tuyên bố, người bên ngoài cũng có thể nhìn vào trong mắt họ cũng thấy được sự hòa hợp giữa hai vợ chồng yêu nhau cỡ nào, bởi vậy họ cũng thức thời không quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hồi Cuối

Sau khi hai tỷ muội Hàn gia lấy chồng, đều được hạnh phúc, công ty Lăng Uy của Lăng gia phát triển ổn định, mà công ty nội thất cũng ngày một phát triển.

Về phần công ty Hàn Thị nhà mẹ của hai chị em, sau khi kiện tụng công ty Lăng Uy thất bại, làm ăn xuống dốc không phanh, vốn bọn họ còn lên mặt nạt người vay tiền Lăng gia, ngay sau khi công ty Hàn Thị buộc phải đóng cửa, cha con Hàn Thị rút cuộc hiểu rõ thực tế, cũng không đòi tiền con gái nữa, hai cha con lại tìm kiếm cơ hội để xây dựng từ đầu.

Hai tháng sau, Hàn Thắm sắp sinh, người làm mẹ không khăn trương, mà Lăng Dục Vĩ làm cha lại gấp như kiến bò trên chảo nóng, cái này cũng không được cái kia cũng không được, khiến cô phải thật vất vả mới có thể lên đi gặp muội muội ôn chuyện.

Hai người đến nhà hàng, đây là Hàn Thắm yêu cầu, nếu cô tiếp tục ngồi trong nhà liền mốc meo, vô cùng cần không khí mới mẻ bên ngoài.

Tỷ muội gặp nhau, giống như có nhiều chuyện nói không hết, bữa trưa đã kết thúc nhưng lại kéo dài hơn, Hàn Ngữ đối với sức ăn của tỷ tỷ phục sát đất.

“Tỷ, tỷ đói như vậy sao?” Cô lắc đầu một cái, là để bọn ta ăn no.

“Tỷ hiện tại không phải là một người ăn hai người bổ sao!” Hàn Thắm lại ăn một miếng bánh kem, kỳ diệu chính là, mặc dù cô ăn như vậy, bụng cũng sẽ không to, sẽ vẫn thon thả như lúc chưa mang thai, cũng vì vậy mới khiến cho Lăng Dục Vĩ không yên tâm. “Muội đừng giống như anh rể, hoàng đế không vội mà thái giám đã cuồng cuồng, làm cho tỷ cũng không thể thành thai.”

“Anh rể quan tâm tỷ thôi!” Hàn Ngữ nói thay cho anh rể, tỷ tỷ này, cũng vì được anh rể cưng chiều quá nên hay làm nũng.

“Nói cũng phải.” Hàn Thắm cười ha ha, vẻ mặt hạnh phúc. “Tỷ mỗi tối chỉ cần động đây, hán cũng sẽ tỉnh giấc, mỗi ngày còn xoa bóp cho tỷ, sợ tỷ ngủ bị chuột rút, hiện tại bụng to thế này, hán ngay cả cắt móng cũng làm giúp ta.”

Hàn Ngữ lắc đầu một cái, không biết nên khóc hay cười, “Thật không nghĩ tới con trai cả Lăng gia tính tình tiêu sái, nghệ sĩ cũng sẽ như vậy.”

“Còn nói tỷ đây! Chồng muội chẳng lẽ đối với muội không tốt sao?” Bị chế nhạo liền không cam lòng, Hàn Thắm cười hỏi muội muội, “Muội bây giờ thiết kế, xã giao bên ngoài, giúp mẹ chồng thoát khỏi tiếng xấu! Còn có, muội không phải giúp chồng thiết kế đồ nội thất sao? Hiện tại muội so với tỷ càng cường đại hơn!”

Hàn Ngữ sùng sốt, thấy buồn cười, “Muội còn kém xa tỷ! Bất quá Hường Kinh quả thực rất tốt với muội, chỉ cần không có muội trên giường, hán liền không ngủ được, không phải món muội nấu hán không ăn, muội có nhu cầu gì, liền muốn gì được nấy, gần đây, quan hệ của hán và mẹ chồng muội cải thiện rất nhiều, muội nghĩ, tỷ, chúng ta đều được hạnh phúc.”

“Muội còn kém một chút.” Hàn Thắm chỉ bụng mình, “Tỷ nhớ muội rất thích trẻ con, lúc nào mới sinh một đứa?”

Nói đến đây, Hàn Ngữ đỏ mặt vuốt bụng: “Muội nghĩ . . . Cũng sắp thôi. . . .”

Hàn Thắm lập tức hiểu ra, vui mừng che miệng cười. “Muội có rồi sao? Chúc mừng muội.”

“Tỷ, đừng kích động.” Hàn Ngữ vội vàng trấn an nàng, sợ tiêu thiếu gia họ Lăng trong bụng nàng không chờ được muốn ra. “Muội còn chưa đến bệnh viện kiểm tra, chỉ dùng que thử thai để thử, hán là có đi?”

Hai tỷ muội hưng phấn thảo luận kinh nghiệm nuôi con, trời đã dần tối cũng không phát hiện.

Hai người chồng đồng thời đến nhà hàng, thấy hai nữ nhân đang nói không ngừng, nhìn nhau cười khổ.

“Nhất định là vợ cậu làm hư vợ tôi.” Hường Kinh như đinh chém sắt nói, nếu không thì làm sao Hàn Ngữ nhu thuận bỏ lại lão công yêu mến, hàn huyền tới quên cả thời gian.

Lăng Dục Vĩ rất muốn phản bác, nhưng biết rõ tính tình của vợ, hán cũng chỉ cười gượng. “Nói không chừng là cậu làm phiền vợ, nên cô ấy không muốn về nhà.”

Hường Kinh lườm hán, “Cậu cho rằng người nào cũng quản chặt như cậu sao? Vợ cậu mang thai, cậu liền quản đông quản tây, tôi sẽ không giống như cậu!”

“Thật không?” Lăng Dục Vĩ không cho là đúng dò xét hán, “Chờ vợ cậu mang thai cậu sẽ biết, tôi cũng không tin cậu sẽ bình tĩnh như vậy.”

“Cậu cứ nhìn rồi sẽ biết.” Hường Kinh rất tự tin mình có thể tự chủ.

Hai nam nhân đi đến gần bàn lão bà ngồi xuống, Lăng Dục Vĩ thấy hai người vẫn còn tán gẫu không nhận được muốn cười, “Lão bà, hai tỷ muội rút cuộc có chuyện gì mà tán gẫu lâu như vậy?”

Hàn Thắm cười thần bí, nhìn xuống bụng, “Tán gẫu về cục cưng!”

“Trò chuyện với nhi tử bảo bối của anh a!” Lăng Dục Vĩ nhân cơ hội làm khó dễ, “Mới vừa rồi Hường Kinh nói, nếu Hàn Ngữ mang thai, nhất định sẽ không khản trương giống anh, lão bà, em nói, anh có giống như quán gia không? Anh chỉ quan tâm em mà thôi, đúng không?”

Hàn tử muội không nhìn được len lén cười, Hàn Thấm nói: “Lão công, Hường Kinh cười anh a? Anh yên tâm, em nghĩ rất nhanh anh liền có thể cười lại.”

Có ý gì? Hai người nam nhân không hiểu, nghĩ một lúc, Hường Kinh mới bừng tỉnh đại ngộ, khó tin nhìn vợ mình, “Em mang thai?”

“Có lẽ vậy, em mới dùng que thử thai, còn chưa đến bệnh viện kiểm tra. . . . .” Cô vừa nói vừa quan sát vẻ mặt lão công, dường như rất trấn định, hoàn toàn không mừng như điên giống cô mong đợi, khiến cô có chút thất vọng.

“Chúng ta lập tức đi kiểm tra.” Hường Kinh mặt không đổi sắc cầm tay cô, nắm lấy chùm chìa khóa trên bàn, “Xin lỗi, chúng ta không thể ở lại.”

“Hường Kinh.” Lăng Dục Vĩ bực bội gọi hắn lại, “Đó là chìa khóa xe của tôi!”

Hường Kinh mặt ngoài bình tĩnh, vẫn ung dung thân nhiên đem chùm chìa khóa lại, “Thật ngại quá, cầm nhầm.”

Hắn lại kéo Hàn Ngữ muốn rời đi, lần này Hàn Thấm mở miệng “Hường đại thiếu gia, phía kia là toilet WC, bên kia mới là cửa chính.”

“Phải không?” Hắn vẫn rất bình tĩnh, lơ đãng vòng vo. “Hàn Ngữ, đi thôi.”

Xa xa, vợ chồng Lăng thị ở lại, vẫn có thể nghe được tiếng hai vợ chồng Hường Kinh cùng Hàn Ngữ.

“Lão công, anh dừng xe ở đâu?”

“Ở cái cầu dưới bãi đậu xe. . . .Không không không, hình như ô đậu xe bên đường. . . .Hay là ở trước ngân hàng. . . . .”

“Hắn là ở bãi đậu xe của nhà hàng.”

“ . . . . .”

Nghe đến đó, bọn họ thiếu chút nữa bật cười.

Hàn Thấm đẩy lão công một cái, “Này, em nghĩ chúng ta nên chờ bọn họ đi! Em sợ Hường Kinh bây giờ không thể lái xe.”

“Thật sâu sắc đồng cảm.” Lăng Dục Vĩ cùng vợ đuổi theo, trong lòng không ngừng suy nghĩ: Hường Kinh quả nhiên sẽ diện đến cực điểm.

Không khản trương? Hường Kinh yêu Hàn Ngữ như vậy, không té xỉu tại chỗ đã là may.

END

Bạn đang đọc truyện *Lấy Nhầm Anh Chồng Nhiều Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.